Dimineţile de sîmbătă

Love Swept

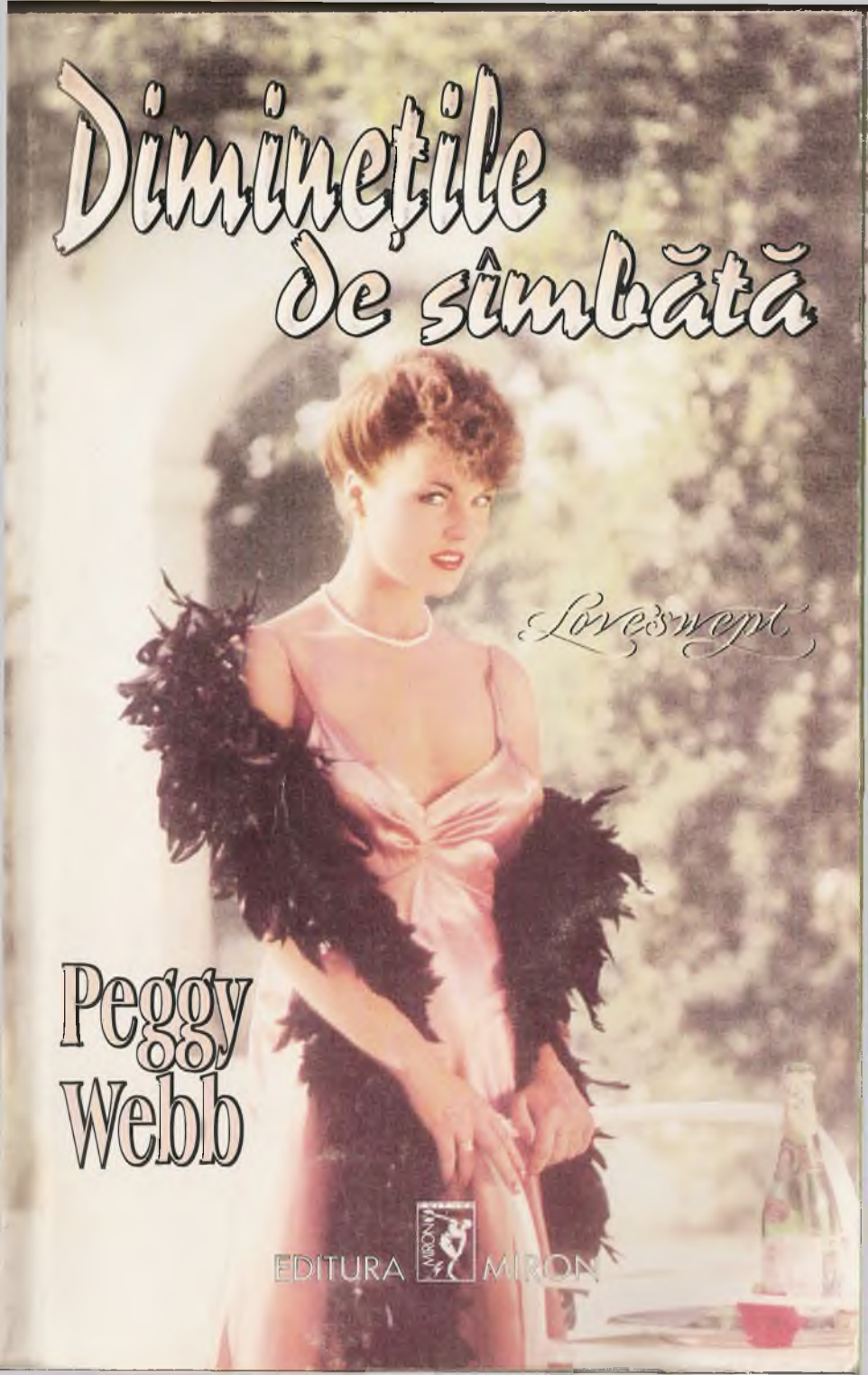

Peggy Webb

EDITURA MIRON

Prolog

– Margaret Leigh, căţeluşa asta a udat din nou covorul.

Margaret Leigh îşi puse geanta pe măsuţa din hol, îşi puse sacoul pe umeraş, în dulap, şi-şi aranjă o şuviţă de păr, care-i scăpase din coc. Îşi îndreptă fusta – cea bună, bleumarin, pe care o cumpărase anul trecut cu o reducere de preţ – şi se întoarse să dea ochii cu mătuşa Bertha, care cobora scările.

De fapt, mătuşa Bertha nu cobora scările pur şi simplu. Ea *plutea* într-un nor de parfum White

Shoulders şi de şifon roz cu dantelă îngălbenită. Rozul era culoarea mătuşii Bertha. Uneori Margaret Leigh se sătura de roz şi-i venea să-şi ia lumea în cap. Dar bineînţeles că nu făcea acest lucru. Doamnele adevărate nu-şi iau lumea în cap. Ele îndură politicos. Şi Margaret Leigh era o adevărată doamnă.

Oftă. Uneori îşi dorea să aibă curajul să înjure.

– O să curăţ eu, mătuşă Bertha. Sînt sigură că Christine n-a vrut să facă mizerie.

– Ba sigur că a vrut. Căţeluşa a făcut-o intenţionat. Se poartă aşa de cînd am venit în scurta mea vizită.

Margaret Leigh îşi dădu ochii peste cap. Vizita „scurtă" a mătuşii Bertha. Venise la Tupelo în aprilie, anul trecut, ca să-şi caute un apartament şi să scape de vremea rece şi umedă din Chicago, unde stătuse cu sora lui Margaret Leigh, Tess. Acum erau în octombrie şi mătuşa Bertha era tot în casa lui Margaret Leigh.

Bineînţeles că Margaret Leigh nu îndrăznea să se plîngă. Fusese crescută în spiritul loialităţii faţă de familie şi asta însemna să aibă grijă de mătuşi, domnişoare bătrîne fără adăpost, şi mai ales de cea care o crescuse. Totuşi, uneori îşi dorea să fie mai puţin loială şi să aibă un cuvînt de spus. Ca Tess. Tess spunea întotdeauna ce gîndea.

– Căţeluşele sînt mai nervoase, mătuşă Bertha. Christine se va schimba, în timp.

Mătuşa Bertha ajunsese în cele din urmă jos, gîfîind şi gemînd.

– Te simţi bine, mătuşă Bertha?

– Lasă-mă să-mi recapăt suflul.

Bertha îşi duse mîna zbîrcită şi încărcată de inele la piept şi oftă dramatic.

– Dacă mor mîine, toate astea vor fi ale tale, Margaret Leigh.

Întinse mîna, ca soarele de după-amiază să facă să strălucească diamantele false.

Margaret Leigh se abţinu să nu rîdă. Mătuşa Bertha le ameninţa că moare de douăzeci de ani. Toată lumea din familie o cocoloşea, toţi se prefăceau că o cred că şi diamantele ei false şi durerile ei erau adevărate.

– Vrei să mergem la un doctor, mătuşă Bertha?

– Nu, dragă. Trebuie doar să scap de grija căţeluşei tale, aşa că am făcut cîteva aranjamente.

– Ce aranjamente?

– Am vorbit cu un dresor pentru Christine.

Margaret Leigh respiră adînc, încercînd să nu reacţioneze cum nu trebuia la ultima ispravă a mătuşii.

– ... Drăguţ din partea ta, mătuşă Bertha, dar nu-mi pot permite un dresor.

– Prostii. O fată deşteaptă ca tine, urcînd pe scara succesului la bibliotecă. Nu poţi să-ţi permiţi să *nu* ai un dresor. O femeie care vrea să reuşească, nu poate avea un cîine care nu ştie să se poarte cum trebuie în societate.

– În primul rînd, la treizeci şi doi de ani nu mai sînt o fată. Şi în al doilea rînd, nu cred că a cataloga cărţi înseamnă să urci pe scara succesului. Şi chiar dacă e aşa, nu ştiu ce legătură are realizarea mea profesională cu purtarea lui Christine.

– Udă covoarele, Margaret Leigh. Şi asta e de ajuns. Acum, am avut eu grijă de tot. Poţi s-o duci pe Christine mîine dimineaţă.

Margaret Leigh ştia că fusese manipulată, dar simţi nevoia să protesteze, măcar de formă. La urma-urmei avea şi ea mîndria ei, chiar dacă venea întotdeauna pe locul doi, după buna-creştere.

– Dar mîine este sîmbătă. Probabil că dresorul nu lucrează şi sîmbăta.

– M-am interesat. Nu prea lucrează deloc, doar dacă nu are încotro, nu este genul de om cu care aş vrea să aibă de-a face cineva din familia mea, în mod obişnuit. Dar se zice că este bun.

Cel mai bun dresor din ţinut.

– Mîine aveam de gînd să strîng frunzele din curte.

Faţa mătuşii Bertha se boţi şi bărbia dublă îi tremură.

– Sigur, dacă nu vrei...

Simţindu-se vinovată, Margaret Leigh o mîngîie pe mînă.

– Sînt sigură că ai vrut să faci un bine. Cred că pot măcar să stau de vorbă cu el.

– Ştiu că o s-o schimbe de tot pe Christine.

Lui Margaret Leigh îi plăcea Christine aşa cum era, dar nu îndrăzni s-o spună. Întotdeauna ştia cum să evite neînţelegerile.

– Mătuşă Bertha, tu te gîndeşti mereu la ce este mai bine pentru mine. O să mă duc mîine. La urma-urmei, măcar să-i fac o vizită.

Capitolul 1

Lui Andrew McGill îi plăceau dimineţile de sîmbătă. Stătea întins în hamac, cu un picior atîrnîndu-i peste margine şi se legăna. Frunzele uscate se sfărîmau sub piciorul lui. Cu mîinile sub cap, asculta cîntecele toamnei – vîntul şoptind prin copaci, pitpalacii care se strigau unii pe alţii pe cîmpurile din apropiere şi ogarii lui care lătrau în curtea din spate. Cerul era atît de albastru şi strălucitor, de parcă fusese lustruit de nişte îngeri harnici.

Oftă mulţumit. O pereche veche de blugi, cîţiva ogari buni şi o dimineaţă de sîmbătă. Ce şi-ar mai putea dori un bărbat?

Soarele îi încălzea faţa şi aţipi.

Îl trezi lătratul cîinilor. Deşi lătrau şi cînd adormise, acum era altceva, o nervozitate în glasurile lor, care ajunsese prin somn pînă la el şi-l trezise. Fără să se ridice, îşi întoarse capul şi cercetă împrejurimile.

Totul arăta la fel – cabana de lemn cu perdele albastre de creton – un cadou de la sora lui, Jo Beth; camioneta lui veche, *Ford* şi rondul de flori, cu crizanteme ruginii care-l făceau să se gîndească la meciuri de fotbal, la crenvurşti apoşi şi la formaţiile de muzică ce cîntau prea tare.

Apoi văzu maşina. Nu-i veni să-şi creadă ochilor. Era un *Volkswagen Beetle* galben. Nu mai văzuse aşa ceva de optsprezece ani. Îşi duse mîna streaşină la ochi şi urmări maşina care venea păcănind şi uruind pe drumul prăfuit, spre cabana lui. Parcă era o femeie la volan, dar nu putea să-şi dea seama de la distanţa asta.

Stătea întins în hamac, aşteptînd. Nu crezuse că va avea musafiri sîmbăta dimineaţa, prieteni sau orice alte persoane, dar nu-l deranja că fusese trezit din somn. Sau îi va trimite înapoi de unde au venit ca să-şi vadă mai departe de

somnul lui, sau îi va invita la o bere.

Maşina opri în spatele camionetei lui şi din ea coborî o femeie înaltă. Următorul lucru pe care-l remarcă fu felul în care mergea, regal; era ca o regină, dar stătea prea ţeapănă, ca şi cum nu s-ar fi simţit în largul ei. Rînji. Probabil că nici nu se simţea în largul ei. Majoritatea femeilor erau şocate de locuinţa lui.

Femeia se opri în faţa cabanei, privind-o cu indignare, de parcă ar fi făcut parte dintr-o comisie de înfrumuseţare. Asta era de ajuns ca să-i strice întreaga dimineaţă de sîmbătă – cineva care să vrea să-l schimbe. Închise ochii şi se prefăcu că doarme.

Margaret Leigh trecu de şocul pe care i-l produsese vederea cabanei – pentru Dumnezeu, nu era nici măcar vopsită – şi-şi adună curajul pentru a-l aborda pe bărbatul din hamac. O strînse şi mai tare pe Christine la piept şi se simţi încurajată de trupul micuţ şi cald.

Bărbatul era întins în toate părţile – cu o mînă deasupra capului, cu cealaltă atingînd de marginea hamacului şi picioarele îi erau relaxate. Era înalt, blond şi bronzat. Putea să pună pariu că dormise gol la soare.

La gîndul acesta îşi ţinu puţin respiraţia.

Mătuşa Bertha o prevenise în legătură cu ast-

fel de bărbaţi. Ticăloşi care beau bere şi care nu făceau doi bani. Ar fi considerat că acest sfat era demodat, dacă nu s-ar fi dovedit adevărat. Cele cîteva femei din familia Jones care avuseseră ghinionul să se lege de asemenea bărbaţi ajunseseră să regrete acest lucru. Şi sora ei erau una dintre ele.

Cum stătea acolo privindu-l pe bărbat, simţi o picătură de sudoare scurgîndu-i-se pe obraz. Un ţînţar bîzîi în jurul capului ei, apoi se aşeză pe coapsa dreaptă a bărbatului. Se uita fascinată la ţînţarul care-şi croia drum pe blugii strîmţi. Înghiţi greu.

– Nu muşc decît miercurea.

Margaret Leigh tresări la sunetul vocii lui plăcute. Renunţă să mai urmărească ţînţarul şi-şi ridică privirea spre faţa bărbatului, care era încreţită de rîs.

– M-ai speriat.

Simţi că roşeşte.

– Eşti adevărată, sau încă mai dorm?

Bărbatul îşi puse mîinile sub cap, întinse un picior peste marginea hamacului şi începu să se legene. Dacă tot îi stricase somnul, măcar să se distreze puţin.

– Numai fetele cuminţi roşesc. Tu eşti o fată cuminte?

– O, Doamne. Ea îşi făcu vînt. E prea cald pentru luna octombrie.

– E prea cald pentru orice, chiar şi pentru făcut dragoste.

– Dumnezeule!

Margaret Leigh se dădu cu un pas înapoi. Ghicea imediat dacă cineva era un ticălos. Nu-i interesa decît corpul unei femei.

Andrew McGill se abţinu să nu rîdă. Cu o faţă serioasă, continuă să se poarte scandalos.

– Ai făcut vreodată dragoste în hamac?

Roşeaţa din obrajii ei îi fu răsplata.

– Nu, bănuiesc că nu. Probabil preferi cearceafurile albe şi răcoroase şi un paravan. Pun pariu că aştepţi pînă se întunecă.

– Viaţa mea personală nu te priveşte.

Era prima sclipire de îndrăzneală pe care o văzuse Andrew. Se simţi uşurat. Nu-i plăcea să ia peste picior o femeie timidă.

– Chestia e că dacă faci dragoste pe întuneric, trebuie s-o faci pe pipăite. Eu prefer să-mi văd partenera, tu nu?

Femeia îşi strînse căţeluşa la piept şi se întoarse cu spatele. Pentru o clipă, el crezu că avea să plece. Dar se răsuci spre el, cu obrajii roşii şi cu ochii în flăcări.

– Dacă ai fi atît de amabil să-mi spui unde-l

găsesc pe dresorul de cîini, voi fi fericită să te las în pace, cu tot cu remarcile tale obraznice şi lascive.

Andrew hohoti. Hamacul se legănă atît de tare, încît aproape că-l aruncă în picioare.

– Mi s-au spus multe lucruri, dar nu mi s-a mai spus că sînt obraznic şi lasciv.

– Ţi se potriveşte.

– Nu chiar.

Andrew se ridică, dar nu-i întinse mîna. Era sigur că nu-l va atinge, aşa pornită cum era.

– Andrew McGill, la dispoziţia dumneavoastră. Dresor nemaipomenit.

– Doamne, iartă-mă!

– Da, cred că poţi să spui asta.

Rîdea din nou. Margaret Leigh nu mai văzuse niciodată un bărbat care să spună atîtea prostii şi să şi rîdă cînd le spunea. Îi confirma prima impresie pe care o avusese despre el. Putea el să fie cel mai bun dresor de cîini din ţinut, dar mai presus de toate era un ticălos. Numai dorinţa de a-i face pe plac mătuşii Bertha o făcea să mai fie acolo.

– Mătuşa Bertha m-a prevenit că nu eşti deloc genul de om cu care mi-ar plăcea să mă împrietenesc.

– Prietenie! Rîse şi mai tare. Doamne, femeie,

tu numeşti asta prietenie?

Se întinse şi o mîngîie uşor pe obrazul îmbujorat.

– Eu numesc *asta* prietenie.

Obrazul ei era catifelat şi moale, încît se hotărî s-o mîngîie din nou. Şi o făcu.

Ea se dădu înapoi.

– Un domn n-ar atinge niciodată o doamnă fără permisiunea ei.

– Eu nu sînt un domn.

– Tu eşti un ticălos.

– Cam aşa ceva.

– Şi nu m-aş afla aici, dacă n-ar fi Christine.

– Altă mătuşă moralizatoare?

– Căţeluşa mea.

Andrew se uită la micul animal care tremura în braţele ei.

– Îmi pare rău. Eu nu dresez căţeluşe.

– Şi mai bine. Oricum n-aş fi lăsat-o cu tine. Nu-i plac străinii.

Lui Andrew îi plăcea provocarea. Îi luă căţeluşa din braţe. Cu mişcări sigure şi liniştitoare şi cu cuvinte spuse în şoaptă, o calmă pe Christine. Cînd aceasta îi linse mîna, Margaret Leigh fu uimită.

– Animalele sînt ca femeile: răspund cînd le ating stăpînul.

Andrew îi făcu cu ochiul.

– Se spune că te pricepi la animale...

– Şi la femei.

– ... de aceea am venit la tine.

– Da?

Ea roşi din nou.

– Pentru Christine... şi problema ei.

El aşteptă ca ea să-i spună mai multe. Cînd o văzu că se opreşte, o îndemnă:

– Spuneai că Christine are o problemă.

– Buna creştere. Uită de ea din cînd în cînd.

– Mănîncă cu lingura în loc să mănînce cu furculiţa?

– Nu. Ci...

Margaret Leigh se opri brusc. Nu mai discutase niciodată asemenea probleme intime cu un bărbat. Nu avusese ocazia, pentru că şase ani îl îngrijise pe tatăl ei bolnav şi apoi avusese grijă de toate mătuşile sau verişoarele care nu fuseseră prea norocoase.

– Udă covorul, dar numai de cînd a venit mătuşa Bertha să stea cu noi. Sincer, cred că Christine e puţin geloasă şi ăsta e felul ei de a-mi atrage atenţia. Probabil că e ceva trecător şi n-o s-o ţină mult.

Se opri să-şi tragă răsuflarea, întinzîndu-se să ia căţeluşa. În clipa aceea voia doar să nu se

mai afle în prezenţa lui Andrew McGill. Nu mai cunoscuse nici un bărbat care s-o tulbure atît de mult.

– Dacă mi-o dai pe Christine, o să-mi văd de drum.

– Nu te grăbi.

Andrew continuă să mîngîie căţeluşa.

– Am hotărît că va fi o schimbare binevenită s-o dresez pe Christine, după atîţia ogari.

– Nu vreau să vîneze, ci doar să nu mai ude covorul. O iau şi plecăm.

– Nu pari a fi o femeie care se sperie cu una cu două.

– Nu sînt speriată deloc. M-am răzgîndit. Asta e tot.

Minţea. Niciodată nu fusese mai speriată. Şi nu ştia ce o înspăimînta mai tare – că Andrew McGill o va găsi atrăgătoare sau că nu o va găsi pe gustul lui.

– Uite, ce este, facem un tîrg. Las-o pe Christine aici pentru cîteva zile şi dacă nu-şi va rezolva problema pînă sîmbăta viitoare, poţi să o iei acasă. Fără să-mi plăteşti.

– Şi dacă şi-o va rezolva? Margaret Leigh ezită. Niciodată nu se simţea în largul ei cînd vorbea despre bani. Nu mi-ai spus care-ţi este tariful.

Andrew McGill o privi cu atenţie pe femeia de lîngă el. Acceptase să se ocupe de căţeluşă dintr-un capriciu. Habar nu avea însă ce-l făcuse să-şi coboare atît de mult tariful. Dar chiar asta făcu, spuse o sumă neînsemnată, care ar fi fost un chilipir pentru oricine.

Margaret Leigh ezită o clipă. Dacă Andrew McGill nu era atent, ea va trebui să-şi schimbe părerea pe care şi-o făcuse despre el.

– Ne-am înţeles.

Îi întinse mîna.

Andrew îi strînse mîna solemn. Apoi, dintr-un alt capriciu, o duse la buze. O sărută încet, aplecîndu-se peste pielea ei catifelată, inspirînd parfumul ei floral. Simţea cum roşeşte din cap pînă-n picioare.

Ţinîndu-i încă mîna în a lui, spuse:

– Nu mi-ai spus cum te cheamă.

– Margaret Leigh Jones.

Andrew era mulţumit, de parcă ar fi cîştigat trofeul naţional al curselor de ogari. Îi dădu drumul şi o privi drept în ochi, aşa cum ştia că le place majorităţii femeilor.

– Margaret Leigh Jones, căţeluşa ta este pe mîini bune... ca şi tine.

– Domnule McGill...

– Andrew.

– Eu nu sînt pe mîinile nici unui bărbat.

Margaret Leigh îşi adună curajul şi se aplecă să-şi ia rămas-bun de la căţeluşa ei.

– Christine, te las aici o zi sau două. Dar o să mă întorc. Îţi promit.

Îi mîngîie căpşorul şi atinse din greşeală mîna lui Andrew. O trecură fiori. Îşi retrase repede mîna.

– O să te porţi frumos cu Christine, nu-i aşa?

– Margaret...

– Margaret Leigh.

Zîmbi.

– Margaret Leigh, poate că sînt eu un ticălos din cînd în cînd, dar ştiu cum să mă port cu cîinii. Ai încredere în mine.

Se mira de el însuşi. Niciodată nu le dădea asigurări proprietarilor de cîini care veneau la el, era un om dintr-o bucată: sau lăsau cîinele la el, sau nu.

– Dacă asta te face să te simţi mai bine, poţi să vii s-o vizitezi cît e aici.

– Mulţumesc.

Dădu să plece, dar se întoarse pentru ultimele instrucţiuni.

– Îi este frică de întuneric. Eu ţin o veioză aprinsă pentru ea. Şi este răsfăţată. Îi place să doarmă cu fundiţele ei. Zgomotele puternice o

deranjează, aşa că nu da televizorul prea tare.

– Nu am televizor.

– Cum eşti la curent cu evenimentele?

– Din ziare şi de la radio.

– Ei bine, dă radioul mai încet pentru Christine... te rog...

– Nu-ţi face griji. O să se întoarcă la tine cu bine, dar fără prostul ei obicei.

– Mulţumesc.

Margaret Leigh îşi dădu seama că era a doua oară cînd îi spunea „mulţumesc". Probabil că va crede că e înţepată. Cum să te porţi cu un om ca Andrew McGill? Tess ar şti. Ea avea experienţă. Margaret Leigh se hotărî că era cel mai bine să se întoarcă şi să plece pînă nu mai făcea şi alte prostii. Îi făcu cu mîna şi porni maşina.

Andrew o privi blînd. Ochii ei erau de culoarea acadelelor de struguri. Gîndul ăsta îi venise pe neaşteptate. Nu mai cunoscuse nici o femeie care să aibă ochi de culoarea asta.

Christine tresări şi el o mîngîie.

– Stăpîna ta este cea mai încordată femeie pe care am cunoscut-o vreodată. Ştiai asta, Christine? Căţeluşa îi linse mîna. N-am mai văzut aşa o doamnă adevărată.

Maşina coti şi dispăru într-un nor de praf.

– Ce se va întîmpla, murmură Andrew, dacă o

să vă dresez *pe amîndouă?*

Chicoti. S-o înveţe pe Margaret Leigh să se distreze ar fi făcut ca dimineţile de sîmbătă să fie mult mai interesante. Se va gîndi la asta.

După ce Margaret Leigh ieşi din raza lui vizuală, trase pe marginea drumului şi-şi puse capul pe volan. Nu-i venea să creadă. Se purtase ca o oarecare cu bărbatul acela, lăsîndu-l s-o mîngîie pe obraz şi spunîndu-i că este un ticălos. Ce-i venise? Ar fi trebuit să-şi ia căţeluşa şi să plece de acolo. Şi mai era ceva. O lăsase pe Christine cu omul acela. Sigur că era dresor, dar...

Îşi scoase o batistă din geantă şi-şi şterse mîinile transpirate. Doamnele din sud nu transpiră. Mătuşa Bertha îi repetase mereu lucrul ăsta. Şi mătuşa Grace îi spusese. Doamnele din sud nu fumau în picioare. Ea şi Tess obişnuiau să rîdă de aceste dovezi de înţelepciune ale mătuşilor. Se ascundeau în spatele hambarului cu un pachet de ţigări pe care Tess îl şterpelea de la taica Jones şi fumau în picioare ca să vadă dacă se simt ca nişte stricate. Nu se simţeau. Bineînţeles, Tess continuase să fie stricata familiei – cu trei

divorţuri la activ şi cîntînd prin baruri. Cel puţin asta era părerea familiei! Dar această părere o enerva pe Margaret Leigh, o enerva ca... naiba.

Respiră adînc. Da. Aşa cum îşi imaginase.

– La naiba.

O spusese cu voce tare. Şi-i plăcuse.

Dacă ar fi avut o ţigară, ar fi ieşit din maşină şi ar fi fumat în picioare, doar aşa, ca să o facă să se simtă bine. Poate că se transforma într-o femeie uşoară. Ciudat era că nu-i displăcea deloc.

Intră în maşină şi se îndreptă spre casă. Ştia că atitudinea ei îndrăzneaţă era doar de scurtă durată. Fusese timidă toată viaţa şi trăise în umbra lui Tess, era ca un anacronism, o femeie cu purtări victoriene şi morală din aceeaşi perioadă, într-o vreme în care plăcerea de o noapte era ceva obişnuit.

Îndepărtîndu-se de cabana lui Andrew McGill, îşi dori să fi fost altfel. Îşi dori să fi purtat părul lăsat pe spate şi fustă de piele în loc de coc şi gabardină. Ar fi vrut să ştie cum să dea replica şi cum să flirteze, în loc să ştie cum să facă pui fript şi cum să scoată petele de pe covor. Ar fi vrut să ştie cum să se poarte cu bărbaţii, în loc să roşească. Şi de asemenea cum să sărute franţuzeşte, nu cum să gătească mîncăruri franţuzeşti.

Sigur că nu ar fi vrut ca toate aceste lucruri să fie ceva permanent, ci doar pe o perioadă scurtă de timp, pentru a şti cum să se poarte cu cei ca Andrew McGill. Oftă. Poate că o să-şi revină după ce va aduna cu grebla frunzele din curte.

Capitolul 2

Andrew o urmări cu privirea pe Margaret Leigh îndepărtîndu-se pînă ce praful se aşeză la loc în urma maşinii ei. Apoi se uită la căţeluşa din braţele lui.

– Ce naiba am făcut?

Capriciile lui îl făceau întotdeauna să intre în bucluc. Christine tresări. El o mîngîie liniştitor pe cap.

– Nu mă lua în seamă, iubito. Nu înseamnă că nu te plac. Te plac. Iubesc toate animalele, chiar

şi pe cele care udă covorul.

Andrew chicoti, amintindu-şi figura serioasă a lui Margaret Leigh cînd încerca să-i explice ce problemă are căţeluşa ei. Poate că faţa ei, roşie de ruşine, îl făcuse să ia căţeluşa tocmai cînd era în mijlocul pregătirii lui Mississippi Rex. Mai erau doar cinci luni pînă la Campionatele naţionale. Nu-şi putea permite să piardă nici o săptămînă. Cum o să-şi dreseze ogarul să urmărească prada cînd trebuia să aibă grijă de o căţeluşă nervoasă?

Din curtea din spate se auzi lătratul cîinilor.

– Auzi, Christine? Ştiu că a venit cineva străin. Hai să mergem să-ţi fac cunoştinţă cu ei pînă cînd nu se ocupă singuri de treaba asta.

Lui Christine nu-i plăcură ogarii şi nici ei n-o plăcură pe ea. Andrew ştia că aşa se va întîmpla. Dar îşi dăduse cuvîntul şi şi-l respecta întotdeauna. Trebuia doar să aibă răbdare, asta era tot.

Se hotărî s-o ia pe Christine în casă şi s-o obişnuiască cu locuinţa ei temporară. Cînd plecară, cîinii lătrară în semn de nemulţumire.

– Tăceţi, băieţi. Asta e ziua lui Christine.

Uşa din spate se trînti în urma lui şi, căţeluşa tresări. „Nu-i plac zgomotele puternice". Asta îi spusese Margaret Leigh în stilul ei direct de a vorbi cu oamenii.

– Îmi pare rău, Christine.

O puse pe podea în bucătărie şi dădu drumul la radio, nu prea tare.

– Ce fel de muzică îţi place? Pop? Clasică? Country sau western?

Răsucea butonul în timp ce vorbea, ascultînd ce transmiteau posturile locale.

– Nu? Şi eu cred la fel.

Dădu pe un post cu „oldies", zîmbind în timp ce acordurile liniştitoare ale formaţiei lui Glenn Miller umpleau încăperea.

Christine ridică un picior chiar lîngă el.

– Nu, nu o să faci aşa ceva, domnişoară.

O duse afară la timp.

Pînă după-amiază, el şi Christine ajunseseră la o înţelegere: ea nu-şi mai făcea nevoile în casă în schimbul mîngîierilor lui după ureche, un preţ exorbitant, şi în schimbul biscuiţilor pentru căţei. Dacă ar fi fost o persoană nervoasă, el şi-ar fi pierdut răbdarea aşa cum irosise toţi biscuiţii. Dar Andrew McGill era relaxat şi se simţea bine, aşa cum te simţi într-o cămaşă veche de piele moale,

după ce ai spălat-o de mai multe ori.

Întins în hamac, cu Christine pe burta lui, ronţăindu-şi ultimul biscuit pentru căţei, el privea cum se urmăreau două veveriţe în crengile de deasupra lui. Pentru el natura era un nesecat prilej de încîntare.

– Uite-te la veveriţa aceea, femela, Christine. Andrew o scărpina sub bărbie.

– E o escroacă mică, prefăcîndu-se că n-o interesează, cînd de fapt moare de plăcere că o curtează Don Juan. Am cunoscut o mulţime de femei ca ea. Joacă tare, lăsîndu-se vînate. Sînt toate nişte escroace. Chicoti. Şi le iubesc pe toate.

Christine dădu din coada ei tunsă şi-şi scuturâ fundiţele ei roz ca şi cum ar fi spus: orice prost poate să-şi dea seama de asta.

– Bineînţeles, din cînd în cînd îmi place puţină variaţie. De exemplu, stăpîna ta. Sînt gata să pun pariu că n-a încercat să păcălească un bărbat în viaţa ei. Da, pun pariu că n-a flirtat niciodată cu un bărbat.

Ideea îl intriga şi cu cît se gîndea mai mult, cu atît îl intriga mai tare. Îşi aminti cum roşise şi cum îl făcuse ticălos. Se gîndi la ochii ei de o culoare neobişnuită şi la pielea ei catifelată.

Toate femeile după care alergase în ultimul

timp erau la fel: strălucitoare, deştepte, sofisticate, era o încîntare să le priveşti şi să le atingi. Dar toate voiau un singur lucru: să se distreze cu Andrew, să uite de viaţa stresantă, în care erau mereu în competiţie cu cineva şi pe care şi-o croiseră singure. Nu erau ca Margaret Leigh Jones. Nu erau deloc ca Margaret Leigh, cu manierele ei demodate şi cu virtuţile ei din altă epocă.

Îi veni o altă idee. Variaţie. Asta voia. Se dădu jos din hamac şi o puse pe Christine într-un coşuleţ de răchită căptuşit, pe podeaua bucătăriei.

– Dormi puţin, domnişoară. Eu mă duc să fac curte.

Margaret Leigh strîngea frunzele cu grebla şi fredona, în timp ce mătuşa Bertha stătea pe verandă şi tricota, iar din cînd în cînd se uita la ea şi comenta.

– Margaret Leigh, locul acela ţi-a scăpat, draga mea.

– Nu-ţi face griji. Ajung şi acolo.

Cîntecul păsărilor, melodia pe care o fredona şi zgomotul andrelelor erau singurele lucruri care

tulburau liniştea de octombrie. Dar deodată andrele se opriră.

– Margaret Leigh, o ştii pe fetiţa cea mică a lui Crocker?

– Da, mătuşă Bertha. Dar nu mai e o fetiţă. Are douăzeci şi cinci de ani, sau cam aşa ceva, dacă îmi aduc eu bine aminte.

– Ei bine, e cu burta la gură. Şi nici nu e măritată. Ce mare păcat şi ce ruşine!

Margaret Leigh adună frunzele cu şi mai mult sîrg. Uneori ideile demodate ale mătuşii ei o călcau pe nervi, dar imediat se certa că gîndeşte cum nu trebuie despre familia ei. Deşi erau excentrice, le iubea pe mătuşile ei.

– N-ar trebui să ascultăm ce bîrfesc alţii, strigă Margaret peste umăr. Şi oricum, nu este treaba noastră.

– Dar totuşi...

Mătuşa Bertha tăcu şi Margaret Leigh continuă să fredoneze în timp ce grebla. O clipă mai tîrziu, andrelele se opriră din nou.

– Dragă, ţi s-a desfăcut părul. Poate că ar trebui să te duci în casă şi să ţi-l aranjezi.

– Aproape am terminat, mătuşă Bertha.

Margaret Leigh se sprijini de greblă şi încercă să-şi fixeze mai bine agrafele, dar fără folos. Avea un păr des iar vîntul de toamnă i-l răvăşise.

Renunţă şi-şi lăsă părul să stea aşa cum era. Asta era, părul ei avea culoarea blăniţei de şobolan. Castanul comun şi tern al şobolanilor. Părul lui Tess era superb. Auriul roşcat al apusurilor de octombrie. Margaret Leigh admirase întotdeauna părul surorii ei. Dar n-o invidia. Ea nu putea să fie invidioasă pe nimeni, aşa cum nu putea să înjure.

Ridică din nou grebla şi adăugă alte frunze la grămada de lîngă ea. Începu din nou să cînte de unde se oprise, un imn vechi, unul din cîntecele ei preferate *In the Sweet Bye and Bye*. Tocmai ajunsese la „Ne vom întîlni pe ţărmul acela frumos", cînd auzi camioneta. Făcea zgomot şi păcăni cînd opri la stop.

Îşi puse mîna streaşină la ochi şi o privi cu atenţie. Ştia camioneta. O mai văzuse în dimineaţa aceea, un *Ford* de un roşu imposibil şi era chiar a lui Andrew McGill. Îşi aranjă părul cu o mînă. Nu pentru că ar fi venit s-o vadă pe ea, ferească Dumnezeu. De ce ar fi venit un om ca el acasă la ea într-o după-amiază însorită de sîmbătă, cînd Tupelo era plin de femei superbe şi sofisticate care ştiau să sărute franţuzeşte şi să facă atîtea alte lucruri?

Zgomotul crescu în intensitate în timp ce camioneta intra pe strada Allen. Şi minunea minu-

nilor, opri ia colţ, chiar în faţa casei ei. Andrew McGill coborî, degajat şi nepăsător.

– Margaret Leigh, bărbatul acela vine la noi! exclamă mătuşa Bertha.

Margaret Leigh rămăsese fără replică. Se sprijinise de greblă şi se uita la el.

– Doamne Dumnezeule, Margaret Leigh. Poartă o jachetă de piele. Numai golanii poartă jachete de piele.

Andrew McGill auzi remarca. Margaret Leigh îşi dăduse seama de asta după felul în care zîmbea. Se distra. Doamne, ce om!

Străbătu curtea şi se opri în faţa ei, cu ochii lui albaştri atît de aproape! Ea ştia acum cum trebuie să se fi simţit Alice cînd s-a rostogolit prin oglinda fermecată.

– Bună, Margaret Leigh.

Vocea lui era gravă, mîngîietoare, dar foarte politicoasă. Zîmbea de parcă era diavolul în persoană, venit să pună mîna pe un păcătos.

– Nu-i aşa că arăţi nemaipomenit cu părul răvăşit?

Se întinse şi apucă între degete o şuviţă din părul ei.

– Arată ca mahonul lustruit.

– A!

Doar atît putu să spună ea. Şi ca să fie şi mai

rău, roşi din nou; îşi simţea roşeaţa pînă la rădăcina părului.

El îi dădu şuviţa după ureche şi-şi îndesă mîinile în buzunare, deşi numai Dumnezeu ştia cum reuşeau să încapă acolo la cît de strîmţi erau blugii lui. Cum încăpea un bărbat atît de mare în nişte pantaloni atît de mici?

El chicoti. O surprinsese privindu-l. Ea apucă strîns grebla cu o mînă şi şi-o duse pe cealaltă la obraji.

– Ce... Avea o voce răguşită. Îşi drese glasul şi începu din nou. Ce face Christine?

– E ca orice femeie care obţine ce vrea. Mulţumită.

– Margaret Leigh.

La sunetul vocii mătuşii ei, Margaret Leigh se întoarse spre verandă. Uitase complet de mătuşa Bertha.

– Cine e bărbatul acesta?

– Dresorul de cîini, mătuşă Bertha.

– Doamne Dumnezeule!

Exact asta gîndea şi Margaret Leigh. Doamne Dumnezeule. Andrew McGill se întoarse spre verandă, manierat şi strălucitor.

– Bună ziua. Parcă v-aş cunoaşte de o viaţă, mătuşă Bertha.

Cuvintele lui erau dulci ca melasa care se

scurge dintr-un borcan răsturnat. Înainte de a apuca să răspundă ceva, el era deja pe verandă, aplecîndu-se deasupra mîinii mătuşii Bertha ca un star de cinema din anii patruzeci. Buzele lui abia îi atinseră pielea. Apoi zîmbi.

– Ce încîntător arătaţi în roz! Vă face pielea ca floarea de magnolie.

– Ei bine, trebuie să recunosc... Mătuşa Bertha îşi flutură genele şi-şi agită bijuteriile false.

Margaret Leigh sprijini grebla de un copac şi li se alătură, aşezîndu-se pe un scaun cu spătar drept ca să aibă o vedere mai bună asupra companiei neaşteptate.

– Nu vrei să iei loc? îi zise. Mătuşă Bertha, acesta este Andrew McGill. A venit să ne spună ce face Christine.

– Ce drăguţ din partea lui!

Andrew se aşeză şi zîmbi.

– De fapt am venit să-ţi fac curte.

Respiraţia mătuşii Bertha se auzea, şuierătoare, pe verandă. Margaret Leigh stătea nemişcată. Nu ştia ce să facă sau ce să spună. Nu pentru că n-o mai invitase nimeni la o întîlnire. De-a lungul anilor avusese cîteva oferte. Dar nici una de la cineva atît de îndrăzneţ şi provocator ca Andrew McGill.

– Mă gîndeam să mergem la dans... Dansezi,

Margaret Leigh?

– Ei bine...

Nu voia să-i spună că nu mai dansase de la balul de absolvire a liceului.

– Toată lumea dansează din cînd în cînd.

– Bine. E un local drăguţ pe autostrada 45. Berea e rece, orchestra e mai bună ca în altă parte şi proprietarului nu-i plac bătăile. Ce-ai zice să mergem la dans pe la ora opt?

Margaret Leigh se uita cînd la figura încruntată a mătuşii Bertha, cînd la zîmbetul viclean al lui Andrew McGill.

– Trebuie să citesc cîteva lucrări pentru serviciu.

Mătuşa Bertha se mai linişti puţin.

– Pun pariu că eu sînt mai interesant decît orice lucru din biroul tău.

Andrew se aplecă spre ea şi-i făcu cu ochiul.

Margaret Leigh ar fi pus pariu că aşa era. Era tentată să cedeze. Aproape, dar nu chiar.

– Domnule McGill, invitaţia dumneavoastră e amabilă, dar...

– Amabilă? Amabilă?

Începu să chicotească, apoi să rîdă din toată inima.

– Nu te-am invitat din amabilitate. Motivele mele nu sînt nici pe departe aşa de respectabile.

Şi presupun distracţie.

Andrew îi zîmbi radios, convingător, şi ea se simţea ca o căţeluşă la picioarele lui. Dar îndrăzni să i se împotrivească din nou.

– Motivele tale sînt probabil necuviincioase.

– Dacă aşa numeşti tu dorinţa de a dansa, atunci aşa este.

Îi zîmbi iar, era absolut strălucitor.

Ea se mai înmuie.

– Desigur este o vreme minunată şi va fi o seară potrivită pentru dans.

În spatele ei, mătuşa Bertha şuiera ca un balon spart. Andrew radia. Ăsta era cuvîntul care-l descria cel mai bine. Nu numai zîmbetul îi era radios, dar şi dinţii şi pielea şi părul îi străluceau. Parcă era poleit. Şi of! Era greu să-i rezişti. Respiră adînc şi spuse repede, înainte să se răzgîndească.

– Cred că pot amîna lucrările pentru mai tîrziu. Da, merg cu tine.

– Margaret Leigh, te vei distra de minune, îţi promit.

Andrew se ridică, numai graţie şi farmec şi detaşare.

– Să fii gata la opt, frumoaso.

Se întoarse politicos spre mătuşa Bertha şi-i luă din nou mîna.

– Nu vă faceţi griji pentru nepoata dumneavoastră. O să am eu grijă de ea.

Cele două femei rămaseră pe verandă, nemişcate, cînd el plecă. Fluieratul lui vesel răsuna în toată curtea, în timp ce el se îndrepta sprinten spre camioneta lui. Uşa scîrţîi atunci cînd o deschise. Cu un picior în maşină, le salută. Apoi dispăru pe stradă în jos, cu maşina lui care păcănea şi pîrîia.

Mătuşa Bertha îşi reveni prima.

– Margaret Leigh, ce ţi-a venit?

– Am chef să dansez.

– Dar cu un om ca ăsta? N-ai văzut că i se vedea pielea, era descheiat la cămaşă? Nu este decent.

– Avea o piele aurie minunată.

– Margaret Leigh!

Margaret Leigh privea visătoare în zare. Oare ce-i venise? Nu ştia şi nu voia să ştie. Voia doar să se ducă la dans cu Andrew McGill.

– Ai văzut? Mi-a spus „frumoaso".

– Şi ţi-a luat minţile. Nu te uita la mine cu privirea asta de căprioară rănită. Draga mea... – mătuşa Bertha îi luă mîna... un om ca ăsta... – o mîngîie pe mînă şi se uita în gol. O fată drăguţă ca tine trebuie să fie atentă.

– Am fost atentă toată viaţa mea.

– Dar totuşi...

– N-am de gînd să-mi fac de cap. Toată viaţa m-am purtat cum se cuvine şi aşa va fi şi acum. Dar, mătuşă Bertha, pierd ceva dacă ies numai cu tipi plicticoşi.

– Bărbaţi drăguţi. Cu care eşti în siguranţă.

– Plicticoşi. Plicticoşi ca spălatul vaselor.

Mătuşa Bertha mai deschise gura o dată sau de două ori, dar nu rosti nici un cuvînt. Se luptă cu ea însăşi o vreme, apoi o mîngîie din nou pe mînă.

– Promite-mi că ai să ai grijă, draga mea. Aş muri dacă ţi s-ar întîmpla ceva.

– O să am grijă. Şi oricum, mătuşă Bertha, ce se poate întîmpla pe un ring de dans?

Între timp a sosit şi ora opt şi acum stătea în partea dreaptă a camionetei lui Andrew, speriată şi agăţîndu-se de mînerul uşii, pentru că realiza că pe ringul de dans se puteau întîmpla o mulţime de lucruri pe care ea nu şi le imaginase. Multe lucruri se întîmplau chiar acolo, în camionetă.

În primul rînd, Andrew McGill arăta superb în

întuneric. La lumina farurilor, arăta ca un sfînt poleit. Dar zîmbetul, vocea sau conversaţia lui nu aveau nimic sfînt. Doamne, era suficient ca s-o facă să se înfioare.

Ea îşi încleştase mîinile, ca el să nu observe că tremură. Doar nu era să-l lase să creadă că era o violetă firavă, care se clatină din orice! Chiar dacă exact asta era.

– Eşti foarte frumoasă în rochia asta festivă, Margaret Leigh. Străluceşti ca o podoabă de Crăciun. Îi zîmbi în felul lui irezistibil.

– Ador Crăciunul.

El se aplecă spre ea şi pipăi materialul albastru strălucitor de pe coapsa ei.

– Drăguţ. Cum se numeşte ţesătura?

– Tafta.

– Trebuie să vorbeşti mai tare, frumoaso. Sînt obişnuit cu ogarii care latră toată ziua. Cred că mă lasă auzul.

– Tafta!

– Tafta. Sună bine. Parcă ar fi ceva bun de mîncat.

Opriră la semafor şi, din fericire, scrîşnetul frînelor lui vechi şi ruginite acopereau sunetul făcut de respiraţia ei neliniştită. Numără încet în gînd pînă la zece şi începu să respire normal. Gîndeşte-te că e un tip ca Harry Cox, îşi spuse,

cel mai plicticos bărbat din Tupelo, cu care eşti mereu în siguranţă. Harry n-o ţinea niciodată de mînă fără să-i ceară voie.

– De ce nu te dai puţin mai aproape?

Ea tresări.

– Poftim?

– Vino puţin mai aproape, Margaret Leigh.

– Mă simt bine aşa, mulţumesc.

– Dar eu nu. Îi zîmbi seducător. Reputaţia mea va fi ruinată dacă băieţii mă vor vedea mergînd pe stradă cu fata cu care mă întîlnesc şi între noi e un spaţiu destul de mare ca să pui o întreagă grădiniţă de copii.

Părea atît de nevinovat; ea se dădu bătută şi veni puţin mai aproape.

– Aşa este mai bine.

El îşi strecură mîna pe spătarul scaunului şi o luă pe după umeri. Ea nu ştiuse niciodată că mîna unui bărbat putea s-o înfioare atît de mult, parcă ar fi curentat-o.

– Nu crezi că este mai bine?

– E... mai aproape.

Andrew rîse. Un rîs sonor, din toată inima, care făcu camioneta să răsune.

– Eşti nemaipomenită, Margaret Leigh. Cu ochii ăştia mari, violeţi şi cu părul tău moale şi strălucitor şi zîmbetul tău timid, nu ştiu de ce nu

te-a furat nici un bărbat pînă acum. De ce?

– Unora dintre bărbaţi nu le plac fetele serioase.

Începea să se simtă un-pic mai bine. Nu făcuse nimic care s-o discrediteze. Cel puţin nu încă. Sigur că putea să poarte o conversaţie. Şi descoperea că poate să-şi spună sincer părerea. Şi asta o făcea să se simtă minunat.

– Tu eşti o fată serioasă? o întrebă el.

– Nu m-am gîndit niciodată ce fel de fată sînt. Tu te-ai gîndit ce gen eşti?

– Cred că sînt un ticălos obraznic şi lasciv.

– N-ar fi trebuit să spun asemenea lucruri. N-a fost frumos din partea mea.

– Mie mi-a plăcut ce mi-ai spus.

– Da? De ce?

– Am descoperit că puţini oameni spun ceea ce cred cu adevărat. Majoritatea se joacă cu cuvintele spunînd numai ce-ai vrea să auzi. E reconfortant să auzi adevărul.

– Hmm. Eşti o adevărată enigmă, Andrew McGill.

El se întoarse spre ea şi la lumina farurilor ea văzu că era serios.

– Dezleagă-mă.

Glumea, desigur. De ce-ar fi vrut un bărbat ca Andrew ca o femeie ca ea să se implice atît de

mult încît să cunoască enigmele minţii lui, complexitatea spiritului lui?

– Asta e o replică nouă? Un alt şiretlic de-al bărbaţilor ca să le facă pe femei să fie interesate de ei, acum în anii '90?

El rîse tare.

– Pe onoarea mea, Margaret Leigh, eşti îndrăzneaţă.

– Uneori.

Îi zîmbi. Începea să-i placă seara asta.

– O să am grijă să ai mai des ocazia.

– De ce?

– Eşti o femeie frumoasă.

– Nu chiar atît de frumoasă. Dar e sigur că nu sînt proastă. Nu cît să cred că un bărbat de lume ca tine are faţă de mine altceva decît o curiozitate trecătoare.

– Curiozitatea duce la descoperiri măreţe... Columb a explorat America.

– Eu nu sînt un nou continent. Şi nu sînt pe cale de a fi explorată.

El rîse atît de tare încît era cît pe-aci să nu fie atent şi să lovească maşina din faţa lor. Cînd termină de rîs, se întoarse spre ea.

– Dacă te dai puţin mai aproape, îţi promit că nu voi încerca să te explorez. Cel puţin, nu încă.

– De ce vrei să vin mai aproape? Deja m-am dat mai aproape.

– Pentru că vom ajunge la *Taverna piraţilor* cam în cinci minute şi după cum îi cunosc pe Hooter şi pe James Johnson, vor fi în parcare, sprijiniţi de camioneta lui Hooter şi urmărind pe cei care vin la dans sîmbătă seara.

– Şi reputaţia ta va fi definitiv distrusă dacă vor vedea că e destul loc între noi cît să încapă un balon?

– Exact.

– Şi ce-ţi pasă?

– Nu-mi pasă de ce spun oamenii. Îmi place să mă laud. Îmi place să zic că toate femeile mă găsesc irezistibil.

Ea-l găsea irezistibil. În ultimele cincisprezece minute fusese total acaparată de el şi nu-şi putea explica de ce, aşa cum nu putea să-şi explice de ce simţea c-ar ajunge în zbor pînă la lună, fără a avea aripi.

Era deja destul de aproape pentru a-i simţi căldura corpului, dar ce rău făcea dacă se dădea şi mai aproape? El o strînse şi mai tare lîngă el, de îndată ce ea dădu să se apropie. Se trezi cu coapsa lipită de a lui, era toată lipită de el. Inima îi bătea să-i spargă pieptul şi-şi închipui că şi el o aude.

– Uite acolo, frumoaso.

Cînd parcau în faţa *Tavernei piraţilor,* el îi arătă cu capul o camionetă *Chevrolet* de un negru strălucitor.

– Stau ca două gaiţe pe o cracă. Hooter şi James, „băieţii răi" ai oraşului... în afară de mine.

Inima ei iuţi ritmul. Bănuise asta şi acum el îi confirmase. Se întîlnise cu „băiatul rău" al oraşului Tupelo. Margaret Leigh Jones, femeia cea mai neexperimentată de pe malul ăsta al Mississippi-ului, era pe punctul de a intra în *Taverna piraţilor* cu un bărbat cu care nu s-ar descurca nici dacă ar avea un bici şi un scaun. Îşi ridică bărbia cu un gest hotărît. Trebuia să-şi păstreze mintea limpede, asta era tot.

– Eee, i-a uitã-te!

Vocea răsună în toată parcarea în timp ce ea şi Andrew coborau din maşină.

– Hooter, îi şopti Andrew la ureche.

– I-a uitaţi pe ce-a pus mîna Andrew. De unde ai frumuseţea asta, băiete?

– Eu nu divulg niciodată secretele profesionale, Hooter.

– Nu este drept să nu ne spui, Andy.

Vocea răguşită era a lui James.

– Priviţi, dar nu puneţi mîna, băieţi.

Ţinînd-o pe după umeri, Andrew o duse repede înăuntru. Întîlnirea din parcare nu fusese nimic în comparaţie cu şocul pe care-l aveai la intrarea în *Taverna piraţilor.* Fumul din încăpere era ca o ceaţă, adunîndu-se în nori, pe lîngă becuri, ca nişte vulturi albaştri. Toţi îşi arătau pielea. Femei cu umeri goi şi cu fuste scurte care lăsau să se vadă picioarele în dresuri lucioase stăteau la măsuţe cu bărbaţi care purtau pălării de cowboy, cizme din piele de şarpe şi fumau ţigări de foi mari şi urîte. Muzica tare şi vocile zgomotoase umpleau încăperea. Era un mic ring de dans, acoperit cu parchet, dar era atît de aglomerat că nu aveai unde să arunci un ac.

– Îţi place?

Andrew trebuia să-i ţipe în ureche ca să se facă auzit.

– E... altfel.

– Decît ce, frumoaso?

– Decît lucrările pe care le aveam de citit.

Rîzînd, el îşi făcu drum prin mulţime, ţinînd-o strîns lipită de el. Printr-un miracol, găsi o masă de mărimea a şase timbre poştale mari, într-un colţ îndepărtat al încăperii. Ea dădu să se aşeze şi se lovi de doi oameni.

– Scuzaţi, spuse ea. Nici nu se uitară la ea.

– Se întîmplă mereu.

Andrew stătea în faţa ei. Picioarele i se împleteau cu ale lui. Ea încercă să se dea mai într-o parte, dar nu avea unde. Aşa că stătea la măsuţă cu genunchii ei între genunchii lui Andrew şi cu coapsele lipite de ale lui, de parcă era o femeie uşuratică. Bănuia că aşa ceva e indecent, dar nu i se părea. Se simţea confortabil făcînd ceva nepermis şi era veselă.

Andrew se întinse peste masă şi îi luă mîinile în ale lui.

– Ce-ai zice de un pahar de bere ca să ne răcorim?

– Bere?

– Nu-ţi place?

Era atît de indignat, de parcă ar fi spus că nu-i place de bunica lui.

– Ba da, îmi place. Dar nu mi-am închipuit niciodată că un om ca tine bea bere şi nu whisky *Old Crow*.

– Tot spui „un om ca tine" de parcă aş fi de pe altă planetă. Sînt doar un dresor de cîini obişnuit, locuiesc în pădure şi mă distrez dansînd cu femei frumoase sîmbătă seara.

– Nu eşti deloc obişnuit, Andrew McGill.

– Mai spune-mi.

Se apropie atît de mult, încît ea avu senzaţia că se cufundă în ochii lui.

– Ca tuturor oamenilor şi mie îmi place să aud lucruri bune despre mine. Îi strînse mîna. Căci mă vei vorbi de bine, nu-i aşa, Margaret Leigh?

– Dacă tu numeşti de bine a-ţi spune că eşti încrezut pînă la aroganţă...

– Aroganţă. Îmi place termenul ăsta. Sînt arogant?

Era încîntat de idee, ca un băieţel.

– Mai arogant decît piratul Barbă Albastră.

– Ştii cum să foloseşti cuvintele.

– Presupun că din cauză că citesc mai tot timpul.

– O femeie frumoasă ca tine... cu pielea asta catifelată, sidefie. O mîngîie uşor pe obraz. Ar trebuie să faci dragoste tot timpul.

– Eu...

Îşi umezi buzele cu vîrful limbii. „Gîndeşte, schimbă subiectul".

– De fapt, ar trebui să ştiu cum să folosesc cuvintele. Sînt înconjurată de cărţi.

– Unde?

– În bibliotecă. Eu le cataloghez.

– Bibliotecară!

– O spui de parcă aş fi o piesă de muzeu.

– Nu. Cred că e minunat. O mîngîie din nou pe obraz. O bibliotecară încîntătoare într-o rochie strălucitoare, festivă... şi eşti numai a mea.

Ea se strădui să-şi păstreze mintea limpede. O, Doamne, ştia cum să vrăjească o fată.

– De fapt, nu sînt a ta. Sînt o femeie independentă care vrea să reuşească, care duce o viaţă liniştită şi decentă pe strada Allen, cu o căţeluşă pe nume Christine şi cu o mătuşă pe nume Bertha.

Ca întotdeauna, el izbucni în rîs. Lui Margaret Leigh îi plăcea că rîdea tot timpul. Îi plăcea rîsul lui aproape la fel de mult cum îi plăceau ochii lui superbi, albaştri.

– Femeie independentă, îmi acordaţi acest dans?

Formaţia cînta un blues lent.

– Da.

Reuşi să-şi strecoare trupul lui mare de la măsuţă şi-i trase scaunul ca un adevărat gentleman. Ea îi dădu mîna şi el o conduse pe ring. Cu o mînă pe după umerii ei, Andrew găsi un loc în înghesuială.

Era lipită de el cu tot trupul. El era puternic ca un stejar şi tentant ca un foc strălucitor într-o zi rece. Şi ce ritm avea! Deşi nu dansase de mulţi ani, nu avea probleme să-l urmeze.

Aşa şi trebuie să fie, se gîndi ea. Un bărbat şi o femeie mişcîndu-se strîns îmbrăţişaţi, în perfectă armonie, într-o lumină difuză, în ritmul muzicii

lente. Pentru prima oară în cei treizeci şi doi de ani ai săi, se întristă gîndindu-se la cîte lucruri pierduse – dansurile de sîmbătă seara, mirosul de soare şi de ace de pin al pielii unui bărbat, senzaţia aspră şi mîngîietoare în acelaşi timp a unui obraz lipit de al ei, fiorul pe care i-l dădea mîna lui pe spatele ei.

– Maggy, ai fost născută să fii ţinută în braţe.

Nimeni nu-i mai spusese aşa ceva. Şi nimeni nu-i mai spusese Maggy, în afară de Tess, îndrăzneaţa Tess, care putea să facă şi să zică orice, oamenii tot o iubeau.

Pentru că nu găsi o replică potrivită, Margaret Leigh nu zise nimic. El o strîngea atît de tare încît o ameţea. Cum puteau să danseze în felul ăsta o depăşea. Nu-i păsa. Ce făceau ei în spaţiul acela îngust nu putea fi numit dans. Era ca şi cum ar fi făcut dragoste în picioare. Cel puţin aşa credea ea că este. Tess îi spusese. Şi sigur că mai citise şi ea în cărţi, văzuse în filme şi la televizor. Nu mai era lăsat nimic pe seama imaginaţiei. Tot misterul se pierduse.

Dar nu şi pentru Margaret Leigh. Pentru ea era încă misterul lucrurilor necunoscute. Şi fascinaţia. Ce va simţi? Cum era?

Curiozitatea duce la descoperiri măreţe. Auzea vocea lui Andrew, de parcă i-ar fi vorbit.

Doamne, ce-i venise? Curiozitatea ducea şi la căsătorii pripite şi divorţuri dureroase şi la sentimente de amărăciune. Dacă uitase asta, trebuia doar să ia telefonul şi s-o sune pe Tess. Tess o să-i amintească de asta.

Mai bine se concentra asupra dansului şi renunţa la explorarea continentului masculin.

Capitolul 3

Andrew se simţea minunat.

Asta nu-l surprindea. Întotdeauna se distra. Ce-l surprindea într-adevăr era că o plăcea pe Margaret Leigh Jones, o *plăcea* cu adevărat. Nu numai că era deşteaptă, dar era feminină, avea o piele catifelată şi mirosea încîntător. Îi plăceau femeile deştepte.

Pe onoarea lui, uneori capriciile lui erau justificate. Dacă nu ar fi acceptat să se ocupe de căţeluşa aceea răsfăţată, n-ar fi fost acum la

Taverna piraţilor cu Margaret Leigh. Viaţa era plină de plăceri neaşteptate.

– Pune-ţi capul pe umărul meu, frumoaso.

El îi luă capul în palme, mîngîindu-i părul mătăsos şi i-l sprijini de umărul lui. Ea era puţin încordată, dar parcă acolo era locul ei.

– Ştii ce-mi place la locul ăsta?

Trebuia să se aplece spre ea şi să-i vorbească la ureche ca să-l audă. Aşa avea avantajul că-i simţea părul pe obraz şi-i savura parfumul.

– Nu. Spune-mi.

Ea se răsuci uşor şi el se trezi că gura lui era foarte aproape de a ei. Curios, pînă atunci nu-i observase gura. Era frumos conturată, cu buze pline, senzuale. Bibliotecara avea o gură senzuală. Şi un trup ademenitor. El o mîngîie pe spate, bucurîndu-se de atingerea rochiei ei albastre de tafta şi de faptul că se înfiora sub mîngîierea lui.

Cînd o văzuse în rochia asta, se simţise din nou tînăr. Încă din facultate, nu mai văzuse o fată care să se îmbrace festiv cînd se ducea la dans. În zilele astea, fetele preferau hainele confortabile, mai mult blugi şi tricouri sau jachete largi. Dar Margaret Leigh purta tafta albastră pentru el. Asta-l făcea să se simtă bine.

Se aplecă şi mai aproape, buzele lui aproape

că i le atingeau pe ale ei.

– Margaret Leigh, îmi place să fiu în mijlocul mulţimii şi să mă simt singur. Este o izolare ciudată.

Ochii ei se îngustară şi ea roşi. „Se teme că o s-o sărut", se gîndi el. Ar fi sărutat-o, dacă ar fi fost oricare altă femeie. Dar ea era Margaret Leigh Jones, care purta o rochie de tafta albastră şi avea un aer inocent. Se hotărî să aştepte. Avea tot timpul. Nu voia s-o cucerească. Voia doar puţină variaţie.

– Uneori spui cele mai frumoase lucruri, zise ea.

– Asta este frumos?

– Da.

Avea un zîmbet timid, minunat.

– Să-mi compari rochia cu Crăciunul este... poetic.

– Mulţumesc.

– Dar ştii, ai fi putut să rîzi de mine.

– De ce?

Se uită la blugii lui, la tricoul şi jacheta lui de piele.

– Se pare că m-am îmbrăcat prea elegant.

– Cred că un bărbat nu este niciodată prea elegant, dacă se simte bine. Tu te simţi bine?

– Ei bine... Ea îşi muşcă buza. Rochia asta mă

face să mă simt ca la petrecere. Mă face să mă simt veselă şi tînără. Deci da, cred că poţi spune că mă simt bine.

– Atunci relaxează-te, nu muşc.

Îi sprijini din nou capul pe umărul lui.

– Uite, lasă-mă să-ţi masez spatele. E mai bine?

– Da.

Ştia că minţea. Era încordată din cap pînă-n picioare. Şi asta-l făcea să se simtă ca un rege, dar şi ca un ticălos. Va trebui să se plimbe mîine prin pădure şi să se gîndească la asta. Nu era obişnuit cu lucrurile neclare. Simplitatea era pe gustul lui.

O ţinu pe ringul de dans aproape o oră. Formaţia cînta numai melodii lente de jazz care erau bune pentru o apropiere tandră. Şi lui îi plăcea să ţină în braţe o femeie, aşa cum îi plăcea să stea întins la soare, ascultînd lătratul cîinilor lui.

Cînd se întoarseră la masă, Margaret Leigh avea ochii larg deschişi şi era îmbujorată. Privind-o prin fumul albăstrui, Andrew se simţi învigorat.

– Ce zici acum de o bere?

– Sună minunat.

– Mă duc să aduc. Stai aici.

– Unde aş putea să plec?

El o urmărea cu coada ochiului în timp ce îşi făcea drum spre bar. Cînd era la jumătatea drumului, îl văzu pe Hooter îndreptîndu-se spre Margaret Leigh. Nu ştia dacă să se întoarcă la masă sau să se ducă la bar. În cele din urmă se hotărî să ia berea. Margaret Leigh era femeie în toată firea. Nu voia s-o insulte purtîndu-se ca şi cum ea n-ar fi fost în stare să aibă grijă de ea însăşi.

Se aplecă deasupra tejghelei, comandă repede şi se întoarse să vadă ce face Hooter. După cîte ştia Andrew, nu reprezenta un real pericol, dar avea un fel de a rînji care le speria pe unele femei.

Hooter stătea lîngă Margaret Leigh, în picioare, prea aproape după părerea lui Andrew şi rîdea tare. Probabil că făcuse vreo glumă proastă pe care o credea foarte nostimă. Sau poate că Margaret Leigh îi dăduse o replică pe cinste. Cînd Hooter se aplecă, Andrew nu-i mai putu vedea.

Pentru prima oară în viaţa lui fu nerăbdător.

– Este gata berea aia?

– Vine.

Trînti banii pe tejghea şi luă paharele reci, îndreptîndu-se în grabă spre masă, vărsînd o parte din lichidul de culoarea chihlimbarului. Margaret Leigh stătea senină la masa lor, cu mîinile împreu-

nate şi Hooter tocmai se retrăgea.

– Ai avut companie cît am fost plecat.

Andrew puse paharele pe masă.

– Da. Domnul Hooter.

– Domnul! Andrew rîse. Probabil că i-a plăcut că i-ai spus aşa.

– Nici vorbă.

Sorbi puţin din berea ei, se strîmbă uşor, apoi mai luă o înghiţitură.

– Ei...

Andrew lăsă propoziţia neterminată.

– Ei ce?

– Nu-mi spui ce a vrut Hooter?

– Să dansăm.

– Doar atît a vrut, să dansaţi? Atunci de ce a plecat aşa grăbit?

– Probabil pentru că i-am spus că sînt femeia unui singur bărbat şi tu deja m-ai marcat profund şi că nu ştiu ce-ai face dacă aş călca pe de lături.

Îl privi nevinovată.

– Crezi că minciuna e un păcat, Andrew?

Trecu destul timp pînă ca el să răspundă. Un răspuns în doi peri s-ar fi potrivit unei întrebări provocatoare, dar întrebarea ei fusese pusă fără vreun scop anume. Putea să pună pariu.

– Cred că depinde de împrejurări. Mie mi se

pare că uneori o minciună bine-intenţionată este mai puţin crudă decît adevărul.

Ea îi zîmbi.

– Cred că eşti un om bun, Andrew McGill.

– Promit să nu spun la nimeni.

– Şi eu care mă gîndeam să scriu pe nişte bucăţele de hîrtie şi să le lipesc pe toate cărţile din bibliotecă.

Îşi băură berea, rîseră şi discutară despre tot felul de lucruri şi între timp se observau unul pe altul. El se gîndea că nu mai cunoscuse o femeie ca ea şi ea se gîndea că el era cel mai complicat bărbat pe care-l întîlnise vreodată. El se minuna de inocenţa ei şi ea se minuna de îndrăzneala lui. El se gîndea că i-ar sta minunat dacă şi-ar lăsa părul pe spate şi ar zîmbi mai des şi ea se gîndea că ar putea fi o partidă potrivită dacă ar încerca să facă ceva cu viaţa lui.

În mijlocul unei discuţii despre filme, el se aplecă şi-i luă mîna.

– Margaret Leigh, cînd ai minţit? Cînd ai spus că eşti femeia unui singur bărbat sau cînd ai zis că te-am marcat profund?

– În ambele cazuri, spuse ea. „De fapt n-am minţit cu nimic", se gîndi.

– Bun.

Nici el nu se lăsa mai prejos cînd era vorba de

minciună.

– Nu crezi că flirtul face ca viaţa să fie mai interesantă?

– Sigur. Habar n-avea.

– Mă bucur că gîndim amîndoi la fel.

El îşi spuse că ea minţise cu graţie şi farmec.

Formaţia cînta o altă melodie lentă şi Andrew o duse din nou pe ringul de dans. Îi surprindea pe amîndoi cît de mult le plăcea să danseze împreună. Şi-i apucă miezul nopţii.

Cînd Margaret Leigh se uită la ceasul mare de pe perete, luminat de tuburi de neon roşii şi albastre, nu-i veni să creadă.

– Doamne, s-a făcut tîrziu.

El se uită la ceasul lui.

– Miezul nopţii este punctul culminant al serii, dar a sosit repede.

– Trebuie să mă duc acasă.

– Îţi promit că maşina mea nu se va transforma într-un dovleac.

– Nu-mi place s-o las singură pe mătuşa Bertha prea multă vreme. E bătrînă şi are probleme cu sănătatea.

Era prima oară cînd pleca de la *Taverna piraţilor* înainte de ora două noaptea. Hooter şi James le strigară ceva cînd trecură pe lîngă ei, dar nu înţelese ce anume. Şi mai bine. Oricum ce spuneau ei nu era potrivit pentru urechile unei doamne.

El o ajută pe Margaret Leigh să urce în maşină, se aşeză la volan şi se îndreptară spre strada Allen. Crezuse că va fi mai relaxată la întoarcere decît la venire. Dar nu era. Nu-i trebui mult ca să-şi dea seama de ce. Aştepta ca el să facă prima mişcare.

El fluiera încet şi se gîndea. Ar fi vrut să o sărute. De asta era foarte sigur. Asta voia de cînd îi remarcase buzele senzuale. Dar se surprinse dorind mai mult decît atît. Apropierea dintre ei fusese un puternic afrodisiac. Ai grijă, îşi spuse. N-are experienţă în dragoste.

Parcă maşina sub un stejar bătrîn şi o conduse la uşă, cu o mînă pe talia ei. O simţi că tremură atunci cînd urcau scările. Nerăbdarea lui crescu. Parcă îi şi simţea buzele lipite de ale lui, la început cu timiditate şi ezitare, apoi flămînde, cînd ar fi stîrnit în ea pasiunea de care ştia că era în stare.

La uşă, o întoarse uşor spre el. Lumina de pe verandă îi făcea părul să strălucească şi el îi văzu

teama din privire.

Se aşteptase la nehotărîre, dar nu la teamă. Îl luă prin surprindere.

– Ei bine, spuse ea, mulţumesc pentru o seară minunată.

Îşi muşcă buza care tremura şi el îşi dădu seama că nu putea s-o facă, nu în felul în care-şi imaginase c-o va face.

– Eu îţi mulţumesc, Margaret Leigh.

Făcu un pas înapoi, simţindu-se nobil, făcînd un sacrificiu, în timp ce se apleca deasupra mîinii ei. Îşi trecu buzele peste palma ei simţindu-i parfumul. Era o aromă veche, de trandafiri şi de liliac, care-i amintea de copilăria lui la casa bunicii. Prelungi puţin acest moment, apoi se îndreptă şi-i dădu drumul.

– A fost plăcerea mea să fiu cu cea mai frumoasă fată la dans sîmbătă seara.

– Glumeşti.

– Nu, mă laud.

Îi zîmbi şi o salută.

– O să mai mergem la dans. Noapte bună, frumoaso.

Coborî scările şi merse pe alee, fluierînd. Era foarte mîndru de el. Se simţea ca un misionar care făcuse o faptă bună. Sau ca un savant care încearcă să descopere o formulă secretă. Sau ca

Pygmalion, dînd viaţă unei statui. Dar Margaret Leigh nu era o statuie de piatră. Ea era vie şi mirosea a trandafiri şi a liliac. Avea o piele ca de porţelan şi priviri sfioase. Era un proiect. Proiectul lui.

Se urcă în camionetă şi se îndreptă spre casă, spre cîinii lui.

Margaret Leigh intră încet în casă şi se sprijini cu spatele de uşă. Auzea motorul păcănind şi pîrîind. Îşi duse mîna la inimă. Făcea aceleaşi zgomote ca şi motorul. Fusese speriată... şi el o ştiuse.

Probabil gîndea că este cea mai proastă femeie de pe faţa pămîntului. Doamne, ce încurcătură! Închise ochii. Dar asta n-o ajută. Tot îl vedea pe Andrew, mare, frumos şi viril şi privind-o ca şi cum ar fi vrut s-o mănînce la micul-dejun. Dar precis avea ce femeie voia pentru micul-dejun. De ce să-şi închipuie că ar vrea să o adauge şi pe ea meniului lui?

Experienţă. Odată, la facultate, se hotărîse să experimenteze, să nu ţină cont de principiile după care fusese crescută, să ignore toate avertismentele mătuşii Bertha şi să afle singură cum este. Era în noaptea de Halloween, o noapte clară şi strălucitoare. Băiatul cu care se întîlnise era înalt şi arătos; era o întîlnire aranjată de Barb, cea mai

populară fată din dormitor.

Nu-i trebuise mult ca s-o scoată de la petrecere şi s-o ducă în maşina lui. El îi pomenise de faleză şi ea dăduse din cap că da, ştiind ce avea să urmeze, speriată, dar nerăbdătoare să se termine odată. El fusese stîngaci, nepriceput, transpira şi gîfîia. Şi în cele din urmă ea se luptase cu coatele şi genunchii, zgîriindu-l cu unghiile. Din fericire pentru amîndoi, băiatul se dovedise înţelept şi nu o forţase. O adusese acasă cu ciorapii rupţi şi cu virginitatea intactă.

Nu mai încercase niciodată să experimenteze. Nici nu avusese timp. Tatăl ei, care fusese toată viaţa diabetic, paralizase în ultimul ei an de facultate. Ea avusese grijă de el pînă murise, cu doi ani în urmă. Locuia în casa veche a familiei, lucrînd la bibliotecă ziua şi stînd cu tatăl ei seara. Dar nu regretase. Cel puţin nu regretase prea mult. Nu pînă în seara asta. Cînd se gîndea la îmbrăţişarea lui Andrew McGill şi la trupul lui lipit de al ei, o cuprindea dorinţa, dorinţa de a fi şi ea genul de femeie care sărută la fel de natural cum respiră, genul de femeie, care încurajează îmbrăţişarea unui bărbat şi ştie ce să facă atunci cînd se află în braţele lui.

– Mătuşă Bertha, şopti ea, ce mi-ai făcut? De ce?

Îşi scoase pantofii şi urcă scările în vîrful picioarelor spre dormitorul ei din pod.

– Bună dimineaţa, mătuşă Bertha.

Bertha tresări şi-şi închise repede jurnalul.

– Doamne, copilă, m-ai speriat îngrozitor. De ce te-ai sculat aşa de devreme?

Dîndu-şi părul din ochi, o privi pe Margaret Leigh care stătea în prag. Era mai îmbujorată ca de obicei. Bertha simţi o greutate în stomac.

– Nu este devreme, mătuşă Bertha. Este aproape vremea să mergem la biserică.

Margaret Leigh intră în cameră.

– Nu arăţi prea bine. N-ai dormit?

– De fapt, nu prea. Eram prea îngrijorată ca să dorm.

Margaret Leigh străbătu dormitorul de la parter, care devenise al mătuşii Bertha de cînd aceasta venise în vizită şi se aşeză pe pat.

– Sper că nu-ţi faci griji în legătură cu locuinţa. Casa mea este şi a ta cîtă vreme vei vrea.

– Nu-mi place să vă deranjez pe tine şi pe Tess.

– Nu este nici un deranj. Ai fost ca o mamă

foarte bună pentru noi. Vrem să avem grijă de tine. O meriţi.

– Unii membri ai familiei nu sînt de acord cu asta.

– Cine?

– Grace.

Margaret Leigh strîmbă din nas cînd auzi numele surorii mai mici a mamei ei. Fuseseră trei surori în familia Adams – Bertha, cea mai mare şi, judecînd după fotografii, cea mai frumoasă; Margaret, singura care se măritase şi Grace, cea mai mică, care era cît un urs grizzly şi avea o fire pe potrivă. Dacă destinul hotărîse moartea blîndei Margaret Adams Jones, Margaret Leigh era cel puţin recunoscătoare că mătuşa Bertha şi nu Grace fusese desemnată să aibă grijă de ele. Mătuşa Bertha fusese severă, prea severă, zicea mereu Tess, dar mătuşa Grace ar fi fost de nesuportat. Considera că este de datoria ei să spună tuturor din familie ce să facă. Mătuşa Bertha remarcase odată că, dacă Grace n-ar fi atît de speriată de iad şi de focul veşnic, i-ar spune şi lui Dumnezeu cum să conducă lumea.

– Nu lua în seamă ce spune mătuşa Grace.

– Zice că ar trebui să-mi iau un apartament şi să vă las în pace.

Margaret Leigh se simţi vinovată că gîndise şi

ea acelaşi lucru de cîteva ori. Străbătu camera şi o luă pe mătuşa ei pe după umeri.

– Să-ţi iasă asta din cap. O să am eu grijă de tine.

Îi dădu la o parte părul cărunt de pe faţă. Nu-i stătea în fire mătuşii Bertha să nu se pieptăne.

– Nu vreau să-ţi mai faci grjji.

Bertha avea ochii în lacrimi cînd o privi.

– Dresorul acela. Nu ţi-a făcut nimic, nu-i aşa?

Margaret Leigh îşi ascunse iritarea. Dacă mătuşa Bertha se purta cu ea şi cu Tess de parcă ar fi avut doar şaisprezece ani, nu treizeci, era doar pentru că le iubea. Şi îmbătrînea.

– Am dansat, mătuşă Bertha. Asta este tot.

– Mie mi s-a părut cam destrăbălat. Poate că n-ar mai trebui să te vezi cu el, draga mea.

– Nu-ţi face griji, mătuşă Bertha. Sînt destul de mare ca să am grijă de mine.

– Totuşi...

– Oricum, nu cred că mă va mai invita şi a doua oară. Nu cred că sînt genul lui.

– Nu fi atît de supărată, draga mea.

Mîngîind-o pe mînă, adăugă:

– Într-o zi va veni bărbatul potrivit, un adevărat gentleman. Aşteaptă şi-ai să vezi.

Margaret Leigh ar fi vrut să-i spună că dacă va mai aştepta mult, o să fie prea bătrînă ca s-o mai

intereseze, dar tăcu. În loc de asta, o sărută pe frunte pe mătuşa ei şi se duse în bucătărie să pregătească micul dejun.

În dimineaţa aceea, Margaret Leigh se comportă ca de obicei. Se duse la biserică şi apoi o luă pe mătuşa ei la masă. Apoi se duse să-i viziteze pe bolnavii de la *Traceway Manor.* Cînd ajunse acasă puse o friptură la cuptor pentru cină şi se aşeză pe canapea să citească ziarul de duminică.

Dar nu se simţea ca de obicei. Uneori i se tăia respiraţia şi din cînd în cînd simţea că roşeşte. Ştia de ce. Din cauza lui Andrew McGill. O făcuse să se simtă frumoasă. Chiar dorită. Aproape că se îndrăgostise de el.

Împături ziarul în poală şi privi în gol. Oare ce făcea el acum? Se gîndea la noaptea trecută? Îşi amintea cum stătuseră lipiţi unul de altul pe ringul de dans?

– Nu fi proastă, Margaret Leigh.

Sunetul propriei voci o aduse înapoi la realitate. La ce se gîndea? Chiar dacă, printr-o minune, o va mai invita să se întîlnească, ce va face

ea cu un bărbat ca el? Un bărbat care stătea în pădure cu cîinii lui. Toată lumea din familia ei, şi din partea mamei şi din partea tatălui ei, încercau să facă ceva cu viaţa lor. În familia mamei ei era chiar şi un guvernator. Nu se făcea să se îndrăgostească de un vagabond ca Andrew.

Despături ziarul şi-l deschise la rubrica literară. Era mai bine decît să-şi plîngă singură de milă; va studia recenziile de carte. Tocmai citea recenzia ultimei cărţi a lui Stephen King, cînd îşi dădu seama că nu-şi va petrece toată după-amiaza citind. Pentru prima oară în viaţa ei avea să fie îndrăzneaţă.

Ca în transă, puse ziarul deoparte şi urcă scările. Se dădu cu ruj şi se întoarse să-şi ia geanta. Gîndindu-se mai bine, îşi scoase agrafele care-i susţineau cocul şi-şi perie părul pe spate. Era greu şi mătăsos şi-i încadra obrajii, făcînd-o să se simtă tînără şi veselă. Luîndu-şi haina şi geanta, coborî scările.

Bertha stătea pe scaun lîngă fereastră, în dormitorul ei, cu pălăria de duminică pe cap. Margaret Leigh traversă repede camera şi o luă pe după umeri.

– Mătuşă Bertha, ce faci?

– Privesc păsările.

Margaret dădu să pomenească de pălărie, dar

în loc de asta i-o scoase uşor şi o mîngîie pe păr pe mătuşa ei.

– Este o după-amiază frumoasă pentru privit păsările.

Mătuşa Bertha se întoarse încet spre ea. Primul lucru pe care-l văzu fu părul lăsat pe spate. Apoi văzu poşeta.

– Te duci undeva, draga mea?

Pentru prima oară în viaţa ei, Margaret Leigh o minţi pe mătuşa Bertha, ca s-o ferească de griji inutile, cel puţin aşa îşi spuse ea.

– Am de făcut un comision. Te uiţi tu la friptură?

– Sigur.

Mătuşa Bertha o luă de mînă.

– Ai grijă.

Margaret Leigh înţelese întrebarea cum îi convenea mai mult.

– Întotdeauna am grijă cum conduc.

Soarele era gata să apună cînd ajunse la Boguefala Bottom. Parcă maşina în spatele camionetei roşii a lui Andrew şi urcă scările din faţa cabanei. Bătu încet la început, apoi mai tare, cînd nu-i răspunse nimeni. După ce ciocăni de patru ori, hotărî că nu era nimeni acasă.

Se întoarse şi începu să coboare treptele.

– Pleci undeva?

Tresări cînd îi auzi glasul. Andrew stătea în uşă, cu pieptul gol, cu blugii atîrnîndu-i pe şolduri şi cu o chitară în braţe. Ea nu putea să-şi ia ochii de la pieptul lui. Fascinată, îi privea fiecare muşchi în parte, de parcă ar fi fost piese rare de muzeu. Soarele care apunea îşi arunca lumina asupra lui şi părul de pe piept părea auriu; el strălucea în întregime.

– Vrei să mă mănînci, Margaret Leigh?

Ea ridică brusc capul.

– Poftim?

El străbătu veranda, o luă de mînă şi o trase în cabană.

– Îmi place cînd o femeie se uită la mine în felul ăsta.

După ce o duse înăuntru, închise uşa cu piciorul.

– Da, nimic nu este mai plăcut într-o seară de duminică, decît o femeie care să vrea să te aibă la cină.

Capitolul 4

Andrew era încîntat de întorsătura pe care o luaseră evenimentele.

Îşi petrecuse toată duminica felicitîndu-se că acţionase fără grabă. Nu-şi mai propusese niciodată să schimbe o femeie, dar bănuia că asta cere timp. Şi iat-o, totuşi, la cabana lui de la Boguefala Bottom cu privirea aceea pe care o cunoştea atît de bine; privirea unei femei care doreşte un bărbat.

– Da, este o plăcere neaşteptată. la loc, Margaret Leigh.

Îi dădu drumul şi ea se îndreptă spre un balansoar.

– Nu, nu aşa de departe. Stai aici, pe canapea, lîngă mine. Este mai prietenos.

Ea apucă spătarul balansoarului aşa cum apucă cel care se îneacă frînghia salvatoare.

– N-am venit să fiu prietenoasă. Respiră adînc. Şi nici să te mănînc la cină.

– Păcat. Ţi-ar fi plăcut.

– Locul ăsta te face aşa crud?

Se înroşi şi ochii îi străluceau de enervare.

– Aseară erai un gentleman desăvîrşit. Chiar am crezut că mai sînt speranţe pentru tine.

– Speranţe pentru *mine?*

Andrew era uluit. El voia s-o facă să se simtă bine şi ea se purta de parcă ar fi comis o crimă. Poate că nu era în stare s-o ajute. În momentul de faţă era înconjurată de o crustă de gheaţă atît de groasă, încît i-ar fi trebuit o torţă ca s-o topească. Şi el avea această torţă. Se aşeză intenţionat în aşa fel încît ea să-i poată vedea pieptul cît mai bine. Apoi aruncă momeala.

– De ce tinzi spre perfecţiune, Margaret Leigh?

– Cine crezi că eşti, Andrew McGill? Darul făcut de Dumnezeu femeilor?

– Da.

O enerva cu bună ştiinţă.

– Ei bine, nu eşti. Eşti doar un... un...

Îşi duse mîinile la obrajii înfierbîntaţi şi se aşeză în balansoar.

– Doamne! Venisem doar să văd ce mai face căţeluşa mea.

Lui Andrew îi venea să se bată. Nu era un proiect. Era o persoană, o femeie timidă, vulnerabilă, care călcase peste toate principiile ei rigide ca să vină la cabana lui. Şi el se purta ca un măgar, tratînd-o ca pe un obiect.

Se mişcă repede, străbătînd camera şi ghemuindu-se lîngă ea înainte să apuce să fugă de el.

– Îmi pare foarte rău, Margaret Leigh. Îi ridică bărbia cu două degete. Uită-te la mine. Cu cealaltă mînă o mîngîie uşor pe păr. Porţi părul pe spate.

Ea dădu din cap, dar nu-şi luă ochii de la el.

– Îmi place.

– Mulţumesc.

Se purta mereu ca o adevărată doamnă. El simţi o dorinţă nestăpînită să o protejeze.

– Nu o să pleci înainte de a-mi cere iertare, nu-i aşa?

– Deja ai făcut-o.

Ea îi zîmbi şi buzele i se curbară timid.

– Nu. Tu ai venit să vezi ce-ţi face căţeluşa şi

eu am crezut că ai venit pentru trupul meu suplu şi bronzat.

– Este suplu şi bronzat.

Privirea ei îi alunecă de-a lungul pieptului, apoi roşi.

– Mulţumesc.

Nimeni nu mai roşise pînă atunci la vederea pieptului său. Îl făcea să se simtă bine. Se sprijini pe călcîie şi-i zîmbi, ca să-i dovedească încă o dată că galanteria sudistului n-a pierit de tot. Trebuia să se disculpe.

– Stăteam aici şi cîntam la chitară şi numai cîinii mei îmi ţineau companie şi tu ai intrat pe uşă. Pentru o clipă mi-am pierdut capul. Mi-a ieşit din minte că tu eşti o adevărată doamnă care n-ar veni niciodată în casa unui bărbat decît pentru o vizită ca între vecini.

Margaret Leigh bănuia că el spunea asta pentru ea. Se topi. Andrew McGill era o enigmă, un bărbat viclean şi inocent în acelaşi timp, care o înfuria şi o necăjea, dar o şi intriga, aşa cum n-o mai făcuse nici un alt bărbat. Şi se acuza numai pe el pentru neînţelegerea dintre ei. Nu putea să-l lase să facă asta.

– De fapt, n-am venit numai s-o văd pe Christine?

– Nu?

Zîmbetul lui îi fu răsplata.

– Am venit să te văd şi pe tine. M-am gîndit chiar să te invit la o cină în familie.

– Şi tot te mai gîndeşti?

– Cînd da, cînd nu.

– Propune-mi cînd te hotărăşti.

– Bine.

Ar fi vrut să aibă curajul să se poarte cu îndrăzneală, dar nu-l avea. În loc de asta se lăsă pe spate în balansoar şi-şi întinse picioarele ca să nu mai fie atît de aproape de el.

El o interpretă ca un semnal şi se ridică. Se întoarse pe canapea şi-şi luă chitara.

– Dacă mai stai puţin, îţi cînt un cîntec.

Începu să-şi acordeze chitara.

– Ce preferi? Blues? Jazz? Muzică clasică?

– Ştii să cînţi muzică clasică?

– Aşa şi aşa.

El îi cîntă superba *Sonată în mi minor* de Scarlatti. Margaret Leigh era în transă. Cîtva timp după ce şi ultimul acord se risipise, ea rămase uitîndu-se la el, fără să spună nimic.

Apoi vorbi; vocea ei şoptea mirată:

– A fost cel mai frumos lucru pe care l-am auzit vreodată.

– Ei, doamnă...

Andrew se prefăcu timid, îşi lăsa greutatea

cînd pe un picior cînd pe altul, dar ea ştia că lauda îi făcuse plăcere.

– Andrew, dar ai putea cînta pe scenă. Ai putea lăsa toate acestea în urma ta.

Mîna ei făcu un gest arătînd cabana de lemn cu podelele goale şi cu perdelele ei simple de creton.

– De ce-aş vrea să las toate astea în urma mea?

– Andrew, ai putea să faci într-adevăr ceva cu viaţa ta.

– Mă consider un produs terminat. Nu intenţionez să mă schimb, pentru nimeni.

Tonul lui aspru o făcu să se oprească. Se uită la chipul lui. Nu mai avea expresia aceea de băieţel fericit. Nu mai voia să-i facă pe plac.

– Scuză-mă, cred că am mers prea departe.

Se ridică.

– Dacă mă laşi să văd ce face Christine, o să plec.

Primul lui impuls fu să o lase să plece. Mai bine. Îi plăcea variaţia, dar nu şi complicaţiile. Şi ea complica viaţa. Dar cavalerul din el nu putea s-o lase să plece supărată.

– Nu pleca.

Andrew veni spre ea în picioarele goale, cu chitara lovindu-i coapsa.

– Nu aşa.

– De ce-aş rămîne?

– Din cauza renumitului meu farmec?

Îi zîmbi. Îi zîmbi şi ea.

– N-ar fi trebuit să spun că ai putea să te schimbi. Cred că aşa am fost crescută. Vin dintr-o familie care preţuieşte realizările. Îşi împreună mîinile. Nu este treaba mea că tu vrei să stai în pădure cu ogarii tăi.

El rămase nemişcat, apoi clipi. Ochii lui erau de un albastru îngheţat.

– Sînt mai drăguţi decît unii oameni care-i cunosc.

Margaret Leigh simţi o greutate în capul pieptului. Se simţea ameţită.

– Îţi aduc căţeluşa.

Andrew se răsuci pe călcîie şi ieşi din cameră. Ştia cînd trebuia să iasă.

Ea rămase acolo, făcîndu-şi reproşuri. Ceasul de pe perete ticăia tare, în acelaşi ritm cu inima ei. Privi în jur la locuinţa lui simplă. Avea un farmec rustic, aparte, ca şi bărbatul care stătea acolo. Canapeaua era veche, dar confortabilă, balansoarul era uzat, mesele erau simple şi greoaie. Se vedea că încăperea fusese „decorată" de un bărbat care nu punea prea mare preţ pe bunurile materiale.

De ce venise? Pentru că el o invitase o dată la dans şi asta i se urcase la cap? Şi ce o făcuse să spună chestia aia cu lipsa de ambiţie? Era adevărat că nu s-ar fi potrivit în familia ei pretenţioasă, dar nu dădea probă pentru rolul ăsta. Era mai bine s-o vadă pe Christine şi să plece repede, înainte să se facă de rîs.

Andrew se întoarse, aducînd-o pe Christine care era adormită. Îi dădu căţeluşa lui Margaret Leigh, avînd grijă să evite contactul fizic.

Ţinînd căţeluşa aproape de obraz, Margaret Leigh se întoarse cu spatele la Andrew, dar îi simţea privirea în ceafă. O făcea să se înfioare. Grăbită să plece, pentru că atmosfera era încordată, îşi scurtă vizita.

– Pa, Christine. Să fii cuminte.

O sărută pe nas şi i-o dădu înapoi lui Andrew.

– Mulţumesc că ai adus-o.

Se retrase pe după balansoar.

– La revedere, Andrew.

– Nu cred că ai de gînd să mă săruţi şi pe mine pe nas, nu-i aşa?

O necăjea, dar tonul vocii era distant.

Ea îşi muşcă buza. Niciodată nu ştiai ce să spui cînd era vorba de Andrew. Nu răspunse. Era mai sigur aşa. În loc de asta îi făcu cu mîna şi ieşi repede pe uşă.

Andrew stătu lîngă fereastră şi privi maşina ei dispărînd în întuneric. Christine se răsuci şi-l gîdilă cu coada pe piept.

– Înainte să ne certăm, aproape că mă invitase la cină.

Scărpină căţeluşa pe burtă.

– De asta şi am nevoie. De o jumătate de invitaţie.

O puse pe Christine pe canapea şi ridică receptorul. După ce sună de trei ori, fratele lui răspunse:

– Rick, vreau să-mi faci o favoare.

– Andrew, nu poţi să vorbeşti mai tare? Băieţii fac mai mult zgomot decît cîinii tăi.

Andrew auzea strigătele celor trei gemeni, care se jucau de-a cowboy-ii şi de-a indienii, fără îndoială, poate că se şi scalpau cu cuţite de cauciuc. Chicoti. Băieţii lui Rick erau ca nişte mici drăcuşori.

– O să fie o cină de familie în Tupelo. La familia Jones sau la familia Adams. Te rog, află unde şi cînd.

– Nu trebuie să mă interesez pentru asta. Toată lumea ştie că guvernatorul Ben Adams vine mîine în oraş să-şi vadă familia. La centrul *Bel Air.* Mîine la şapte seara.

– Ştirile ajung mai greu la Boguefala Bottom.

– Te interesează în mod special?

– Da, vreau să-i demonstrez ceva unei doamne pe care o cunosc.

Cînd Andrew intră în centrul *Bel Air* la şapte şi un sfert luni seara, prima persoană pe care o zări fu Margaret Leigh. Stătea de vorbă cu guvernatorul Ben Adams şi cu încîntătoarea lui soţie. Andrew o ştia pe Kate Adams din fotografiile pe care le văzuse în ziare. Ca primăriţă a oraşului Saltillo, era renumită că putea să se descurce şi în cariră şi ca soţie de guvernator.

Dar nu vestiţii politicieni îi atraseră atenţia ci Margaret Leigh. Purta o rochie moale, de lînă, şi avea părul lăsat liber pe spate. Îi plăcea să creadă că era influenţa lui.

Îşi făcu drum prin mulţime. Margaret stătea cu spatele la el şi discuta cu guvernatorul.

– Bună, frumoaso.

Se întoarse spre el, cu o mînă pe obraz.

– Andrew. Ce...?

– Am acceptat amabila ta invitaţie.

Intră şi el în cerc, o luă de talie şi dădu mîna cu Ben Adams.

– Bună seara, domnule Adams. Andrew McGill. Aveţi o familie frumoasă.

– Şi eu cred la fel. Ben atinse cotul lui Kate. Aţi cunoscut-o pe soţia mea, Kate?

Margaret Leigh se simţea de parcă un întreg circ cu şaisprezece tigri şi o orchestră ar fi nimerit în mijlocul cinei de familie. Şi unul din tigri o avea în posesia lui. Resimţea din plin prezenţa lui Andrew, era conştientă de statura lui, de mirosul lui de soare şi de ace de pin, de frumuseţea lui strălucitoare. Nu auzea ce spunea, vedea doar cum îi fermeca pe Ben şi pe Kate Adams.

– Deci există un guvernator în familia ta?

Ea ieşi din transă şi observă că Ben şi Kate plecaseră.

– Da. E văr de-al treilea. Au trei copii: Jane, din prima ei căsătorie, Ben junior şi Betsy. Vorbea întruna, dar asta nu părea s-o ajute. Jane urmează la facultatea de Drept.

– Prezintă-mă tuturor, Margaret Leigh. Vreau să-i cunosc pe toţi cei din familia ta care s-au realizat.

– Tot n-ai uitat ce-am spus ieri.

– Eu nu uit, Margaret Leigh. Eu mă răzbun.

– De unde ai ştiut unde sînt?

– Clarviziune. Am un radar care te găseşte oriunde ai fi. Inima mea o descoperă întotdeauna

pe a ta.

Îşi puse palma pe rochia ei, deasupra inimii. O simţea cum bătea cu putere.

– Ia mîna.

– Nu-ţi place?

Zîmbi viclean.

– Toată lumea se uită la noi.

– Atunci să le dăm un motiv să se uite.

El se aplecă şi o sărută, în faţa lui Dumnezeu şi a întregii familii Adams. Nu o strînse tare în braţe, nici nu o ţinu jenant de aproape, dar o sărută pasionat, mişcîndu-şi buzele pe ale ei pînă o făcu să-i răspundă la sărut. Cînd ea uitase unde se află şi începuse să-i placă, el se retrase.

Doi veri îndepărtaţi aplaudară. Restul familiei continua să discute.

Margaret Leigh îşi duse o mînă tremurătoare la buze.

– Ce vrei să faci? Să provoci un scandal în familie?

– Familia mea nu consideră că sărutul este ceva scandalos. Vin dintr-o familie care pune mare preţ pe căldura sufletească, pe afecţiune, pe spontaneitate şi fericire.

– Ai aşteptat pînă acum ca să-mi spui asta? De ce nu mi-ai spus-o ieri?

– Voiam să am martori. Răzbunarea nu are

nici un farmec, dacă nu există martori.

– Andrew McGill, o să mă faci să înjur.

– Te rog, Margaret Leigh. Nu cred că vei scandaliza pe nimeni.

– La dracu'.

– Bravo. Este un început.

Ea se sumeţi şi-l privi fix în ochi.

– Mă consider un produs terminat, Andrew McGill. N-am nevoie de tine să mă schimbi.

Se priviră o clipă unul pe altul. Andrew vorbi primul:

– Ochit. Îi venea să rîdă. Cred că amîndoi sîntem vinovaţi. De cînd te-am văzut am încercat să te schimb.

– Cel puţin eşti sincer.

– Şi tu. Şi curajoasă. Nu orice femeie se poate împotrivi renumitului farmec al lui Andrew McGill.

– Cred că nu sînt *orice* femeie.

El o studie multă vreme, îi privi bărbia avîntată, îi aprecie privirea directă şi bunătatea care-i era a doua natură.

– Nu, nu eşti, Margaret Leigh. Îi ridică cu un deget bărbia. Cred că eşti o persoană deosebită.

– Nici un bărbat nu mi-a mai spus asta.

– Mă bucur că am fost eu primul.

Ea roşi. El o mai ţinu puţin de bărbie, mîngîindu-i buza de jos cu degetul mare.

– Am obţinut ce am vrut. Cine a spus că răzbunarea e dulce, a avut dreptate. A fost foarte dulce, frumoaso.

Îi dădu drumul şi făcu un pas înapoi.

– Cred că voi pleca, doar dacă nu mă inviţi tu să rămîn la masă.

– Rămîi la masă, Andrew.

– Este o idee minunată, Margaret Leigh. Mă bucur că ţi-a venit ideea asta.

Margaret Leigh îl urmări tot timpul mesei. O făcea pe mătuşa Bertha să zîmbească şi pe mătuşa Grace să chicotească. Era simpatic cînd voia şi serios cînd trebuia. Nu numai că putea să poarte o conversaţie cu verii ei care se distinseseră în medicină, avocatură sau învăţămînt, dar strălucea. Era isteţ, citit şi versatil.

Roşea cînd se gîndea că-l etichetase ca pe un om care locuia în pădure, cu cîinii lui. O viaţă simplă nu însemna că avea o minte îngustă.

Imediat după masă, îşi luă rămas-bun. Margaret Leigh îl conduse pînă la uşă.

– Îmi pare bine că ai venit, Andrew. Nu-mi place să am neînţelegeri... cu nimeni.

– Nici mie.

Se întinse şi o mîngîie uşor pe obraz.

– Ai grijă de tine, frumoaso.

Ea rămase la uşă, privindu-l. Îl zărea doar ca pe o siluetă în întuneric. Apoi se întoarse şi se îndreptă spre toaletă, întrebîndu-se dacă-l va mai vedea vreodată. Bineînţeles că-l va mai vedea cînd o va lua pe Christine, dar asta era altceva. O va mai invita la dans? Va mai sta pe veranda ei cu ochii lui ca două diamante albastre şi se va mai înfiora la atingerea lui?

Probabil că nu. Nu numai că se deosebeau în toate privinţele, dar se răniseră reciproc. Şi rănile nu se vindecau uşor.

Intră la toaletă şi închise uşa.

– L-ai văzut pe tipul ăla superb?

Margaret Leigh recunoscu vocea. Era vara ei îndepărtată, Suelynn Adams Green. Avea două mari realizări în viaţă: era blondă şi se măritase bine. Soţul ei, Mack Green, era chirurg.

– Doamne, da. Ce-a văzut un bărbat ca el la un şoricel ca Margaret Leigh?

Cealaltă era Glenny Adams, cunoscută în familie sub numele de „Fălci", avea limba ascuţită şi era foarte încrezută, fiind fiica celui mai bun procuror din Mississippi.

Margaret Leigh, rămase nemişcată. Nu voia să

tragă cu urechea, dar nu voia nici să le pună într-o situaţie penibilă, făcîndu-şi cunoscută prezenţa.

– Păcat că nu seamănă cu Tess. Ea este o adevărată frumuseţe?

– Draga mea, nu ştii secretul familiei? Glenny se opri ca să rîdă. Nu sînt surori.

Margaret Leigh simţea cum îi vîjîie urechile şi nu mai auzi nimic. I se făcu rău şi se aplecă deasupra toaletei, respirînd greu. Verdele faianţei îi juca pe dinaintea ochilor şi îngenunche apucîndu-se cu disperare de capacul toaletei.

– N-o să leşin, şopti. N-o să leşin.

Auzi cum se trăgea apa şi zgomot de tocuri. Apoi uşa trîntită.

Se ridică să iasă. *Nu sînt surori.* Cuvintele îi răsunau în urechi fără încetare. Îşi puse mîinile peste urechi ca să nu mai audă.

Picioarele i se înmuiaseră şi se aşeză pe toaletă. *Nu sînt surori.* Cuvintele îi zdrobeau inima, mintea, voinţa. Stătea acolo cu capul pe genunchi, strîngîndu-şi şi braţele în jurul trupului. Se temea că se va frînge dacă se va mişca.

Timpul nu mai conta. În jurul ei era vid.

– Margaret Leigh! Era mătuşa Bertha. Margaret Leigh, draga mea. Eşti acolo?

Margaret Leigh n-avea putere să se mişte.

Închise ochii şi încercă să nu mai audă nimic.

– Grace spune că ai intrat aici de peste o jumătate de oră.

Mătuşa Bertha se lăsă pe genunchi şi se uită pe sub uşă. Văzu pantofii nepoatei sale.

– Ieşi de acolo, draga mea.

Margaret Leigh se ridică încet şi împinse uşa. Nici nu ştia dacă are dreptul să-i spună „mătuşă", femeii din faţa ei.

– Doamne, eşti albă ca varul. Ţi-e rău?

– Da.

O luă de braţ pe mătuşa ei, mai mult ca un punct de sprijin.

– Hai acasă.

– Stai să-mi iau geanta.

Merseră pînă acasă în tăcere. În lumina farurilor, Margaret Leigh arăta pierită, trasă la faţă, cu cincisprezece ani mai bătrînă.

Făcea totul din obişnuinţă. Din obişnuinţă parcă maşina, urcă scările şi descuie uşa. Din obişnuinţă intră, aprinse lumina şi se aşeză pe un scaun.

Mătuşa Bertha tremura în uşă, neliniştită şi speriată.

– Poate ar trebui să te duci la culcare, draga mea.

– Trebuie să stăm de vorbă.

Mătuşa Bertha îşi frîngea mîinile.

– Poate ai mîncat ceva care ţi-a făcut rău.

– Nu, am *auzit* ceva care mi-a făcut rău.

Margaret Leigh ridică capul şi o privi pe mătuşa ei cu ochi mari, chinuiţi.

– Tess este sora mea?

Mătuşa Bertha păli. Îşi duse mîna care tremura în dreptul inimii şi cu cealaltă mînă se sprijini de tocul uşii.

Margaret Leigh ţinea picioarele lipite şi-i era frică.

– Tess este sora mea? repetă ea. E sora mea?

Vocea ei suna ca o doagă. I se părea că-şi părăsise trupul şi că priveşte de undeva, de deasupra, isteria femeii ghemuite pe scaun.

– Este sora mea?

– O, Doamne Dumnezeule. Ce-am făcut?

Mătuşa Bertha, lăsă capul în jos şi lacrimile începură să-i curgă pe obraji – lacrimi de vinovăţie, de amărăciune şi, în cele din urmă, după atîţia ani în care păstrase secretul, lacrimi de uşurare.

Capitolul 5

Margaret Leigh se ridică de pe scaun ca o somnambulă. O înşfăcă de umeri pe mătuşa ei.

– Mătuşă Bertha, uită-te la mine. Trebuie să ştiu!

Simţi cum tremura.

– Este Tess sora mea?

Mătuşa Bertha ridică spre ea faţa înlăcrimată.

– Nu.

Se îndreptă spre canapea şi se aşeză. Adevărul o făcu pe Margaret Leigh să se simtă mai

puternică. Se plimba neobosită prin cameră, încercînd să înţeleagă.

– Şi de ce aţi ţinut secret lucrul ăsta? A adopta un copil nu e o crimă.

Mătuşa Bertha îşi îngropă faţa în mîini şi începu să plîngă cu suspine.

– Mătuşă Bertha?

Se opri lîngă canapea şi se întoarse spre mătuşa ei.

– Bănuiesc că eu am fost adoptată. Sau Tess? Tess a fost adoptată?

– Nu.

Mătuşa Bertha ridică încet capul. Adevărul ieşise la iveală. Nu avea ce face, trebuia s-o facă pe Margaret Leigh să înţeleagă.

– Tu ai fost. Tu ai fost cea născută în afara căsătoriei, născută în secret şi dată lui Margaret să te crească, ca pe copilul ei... Te-a iubit. A fost o mamă bună. Ai avut o familie.

Cuvintele pe care le auzea Margaret Leigh, îi intrau direct în creier. *Născută în secret. Dată lui Margaret.* I se făcu din nou frică, intrase în panică.

– De ce am fost născută în secret, mătuşă Bertha? De ce am fost dată?

– Trebuie să înţelegi, Margaret Leigh. Ei era însurat...

Mătuşa Bertha începu din nou să plîngă.

Margaret Leigh se prăbuşi pe canapea. Adevărul plutea ameninţător prin cameră. Toate lucrurile în care crezuse se prăbuşeau la picioarele ei. Viaţa ei fusese o minciună.

– Cine este mama mea? Mătuşa Bertha începu să plîngă şi mai tare. Mătuşă Bertha! spuse Margaret Leigh ridicîndu-se de pe canapea şi sprijinindu-se de braţele acesteia. *Cine este mama mea?*

Mătuşa Bertha tremura. Cînd ridică faţa, Margaret Leigh parcă văzu moartea.

– Eu sînt!

Cuvintele explodară înlăuntrul ei. Mătuşa Bertha care predicase virtutea şi bunătatea, care o avertizase să se ferească de ticăloşi şi de păcat! Mătuşa Bertha, care o crescuse să fie aproape o fecioară de gheaţă, mătuşa Bertha nu-i era mătuşă. Mătuşa Bertha era mama ei.

După şoc, urmă furia. Margaret Leigh îşi îndreptă umerii, ca un soldat gata de luptă. Apoi ieşi din cameră.

– Margaret Leigh, o strigă Bertha, unde te duci?

– Să păcătuiesc.

– Aşteaptă. Lasă-mă să-ţi explic!

Margaret Leigh coborî în fugă treptele. Fără să

ştie ce face, urcă în maşină şi porni. Era bastardul Berthei Adams. Concepută în păcat. Născută în secret. N-avea nevoie de explicaţii. Nici de scuze. Minciuni. Viaţa ei fusese plină de minciuni. Nici măcar nu era Margaret Leigh Jones. Era o Adams. Şi Dumnezeu ştie ce altceva mai era.

Ambală motorul şi plecă. I se părea că nici nu mai era casa ei. Nimic nu mai era adevărat. Unde o dusese virtutea? Nicăieri. Aşa mamă, aşa fiică. Putea să se ducă să facă trotuarul.

Strîngea cu disperare volanul şi se trezi în afara oraşului. Unde se duce o femeie ca să păcătuiască? Bănuia că cele mai multe femei au o mulţime de locuri, cunoşteau o mulţime de bărbaţi, ştiau cum s-o facă. Dar ea cunoştea doar un singur bărbat, pe Andrew McGill.

Cabana nu era luminată cînd ajunse. Nu-i păsa. Urcă treptele şi bătu la uşă. Nu aşteptă să-i răspundă, continuă să bată pînă cînd încheieturile începură să-i sîngereze.

Deodată uşa se deschise. Andrew stătea în faţa ei în picioarele goale, cu blugii lui strîmţi, trecîndu-şi o mînă prin părul ciufulit.

– Margaret Leigh! Ce naiba...?

Îl privea cu ochii măriţi. Stătea pe veranda lui şi se uita la el cu ochii ei mari, violeţi. El o luă de cot şi o trase încet înăuntru.

– E cineva bolnav? Mătuşa ta?

Margaret Leigh clipi, apoi zîmbi.

– Mătuşa mea? Mătuşa mea!

Îşi dădu capul pe spate şi rîse. Hohotul îl făcu pe Andrew să se înfioare.

– Vino încoace, Margaret Leigh, stai jos.

O duse pe canapea şi o aşeză, ţinînd-o pe după umeri. Cu o mînă îi masa braţul, înainte şi înapoi, în sus şi în jos, atingînd-o, făcînd-o să se relaxeze.

– Unde ţi-e haina? Ţi-ai uitat haina, draga mea?

– Nu. N-am uitat nimic.

Respira neregulat şi privea în gol, ca şi cum ar fi văzut ceva ce el nu putea să vadă.

– Mă bucur c-ai venit la mine.

Începu să o maseze pe spate, frămîntîndu-i muşchii încordaţi ai umerilor, mîngîind-o pe şira spinării.

– Ştiu să ascult şi să vindec.

Ea nu-i răspunse.

– Am o soră şi un frate, ştii. Rick a fost întotdeauna un tip independent, dar Jo Beth era o

puştoaică blondă care intra tot timpul în bucluc.

Margaret Leigh tremura. Andrew continua să vorbească şi s-o mîngîie.

– Odată, s-a strecurat în livada vecinului nostru şi a furat nişte mere verzi. A mîncat pînă i s-a făcut rău. Eu am fost pedepsit în locul ei. M-am dus la vecin cu şapca în mînă, cu o figură nevinovată şi mi-am cerut scuze de la bătrînul Clifford că i-am furat merele.

Margaret Leigh oftă uşor. Era puţin mai relaxată.

Andrew o masa şi vorbea cu o voce joasă, parcă cînta.

– Era un nenorocit. Întotdeauna pîndea după gard şi ne ameninţa că ne pîrăşte. Sigur că eu şi Jo Beth meritam. Făceam numai prostii.

Margaret Leigh îşi puse capul pe umărul lui.

– Spune mai departe.

– Acum s-a măritat cu un doctor din San Francisco, Colter Gray Wolf. E apaş, un sportiv nemaipomenit şi un călăreţ desăvîrşit. Nu prea îi vedem. Dar o să vină după ce se nasc copii. E însărcinată. Doctorii spun că are gemeni. Încearcă să-i ajungă din urmă pe Rick şi pe nevasta lui, Martha Ann. Ei au avut de două ori tripleţi, trei băieţi şi trei fete.

Margaret Leigh veni şi mai aproape şi-şi puse

o mînă pe pieptul lui. El o strînse în braţe.

– În curînd voi fi din nou unchi. Întotdeauna unchi, niciodată tată.

Margaret Leigh tresări. Se îndreptă încet. Ochii îi străluceau şi faţa îi era roşie.

– Te voi face tată.

– Poftim?

– Am spus că te voi face eu tată. O să am copilul tău.

– Doamne! Despre ce naiba vorbeşti?

Buzele ei tremurară.

– Nu mă vrei?

El o studie printre gene. Ceva nu era în regulă. Şi el avea de gînd să afle ce.

– Despre ce vorbim? Despre căsătorie sau despre sex?

– Despre sex.

El nici nu clipi. Stătea pe canapea, prefăcîndu-se că domnişoara Margaret Leigh Jones obişnuia să vorbească despre asta în fiecare dimineaţă înainte de micul-dejun şi de trei ori pe zi după aceea.

– Vrei să facem dragoste?

Ea nu se mişcă.

– De aceea ai venit aici, Margaret Leigh? Să faci dragoste cu mine?

Ea respiră adînc.

– Nu vreau să facem dragoste. Vreau să păcătuim.

Se dădu mai aproape.

– Spune că mă vrei, Andrew.

– Te vreau.

– Atunci ia-mă.

– Ştii ce ceri?

– Nu cer luna de pe cer, doar un biet păcat demodat.

– Dragostea nu-i un păcat.

– Este, în felul în care o înţeleg eu.

Ea îl luă de după gît şi-l trase spre ea. Buzele ei erau fierbinţi, ardeau, căutau, doreau. O parte din el îi spunea să dea înapoi. Alarma îi suna în cap. Dar, cu gura lui Margaret Leigh pe a lui, nu putea gîndi raţional.

Ea nu avea experienţă. Îşi dădea seama de asta. Dar voia să înveţe. Nu. Nu numai că voia. Era disperată.

O lipi pe Margaret Leigh de el şi o sărută pasionat, îndelung, făcînd ceea ce dorise încă din noaptea în care mersese cu el la dans în rochia ei albastră de tafta. Ea era moale şi ascultătoare în braţele lui, prea moale, prea ascultătoare.

El îşi puse mîinile pe spatele ei şi o simţi cum tremura. O mîngîia uşor, cu mîinile, cu gura, încerca s-o liniştească cu atingerile lui, s-o vindece

cu sărutări.

Nu avea de gînd s-o ducă în dormitor. Nu în noaptea asta. Poate niciodată. Nu pentru că nu o dorea. Dar avea şi el un cod al onoarei după care trăia, chiar dacă nu era foarte strict. Cînd făcea dragoste cu o femeie, o făcea din iubire, nu din viciu. Asta nu însemna că era uşă de biserică. Dar iubea într-un anume fel, cu gingăşie.

Margaret Leigh se agăţa de el, receptivă şi doritoare. Era dulce, mai dulce decît îşi închipuise, părul ei mirosea a trandafiri şi a liliac şi gura ei avea gust de miere. Îl tenta. Era gata să-şi piardă capul.

Se dădu înapoi şi-şi ridică faţa. Obrajii ei erau uzi de lacrimi.

– Plîngi.

O mîngîie uşor pe obraz, de parcă îi era frică să n-o rănească.

Ea oftă şi încercă să zîmbească.

– Nu-mi pasă. Sărută-mă.

El îi mîngîie obrajii cu buzele.

– Nu aşa.

Ea îl apucă de braţe şi unghiile ei i se înfipseseră în carne. El îşi mută privirea de la chipul ei la mîinile ei.

– Doamne! Sîngerezi.

El îi luă o mînă şi-i examină încheieturile. Erau

zgîriate, lovite şi sîngerau.

– Ce dracu' ai făcut?

– Înjuri. Nu te-am auzit niciodată înjurînd.

– Este timpul să o fac.

Îi luă şi cealaltă mînă. Era la fel: lovită şi însîngerată. Ea încercă să scape, dar el o ţinea strîns.

– Ai de gînd să-mi spui ce se întîmplă?

– N-am venit aici ca să vorbim. Îşi strînse mîinile în pumni. Nu vreau să vorbesc.

El o privi cu atenţie, observă că avea ochii măriţi şi lucioşi, că respira iute. Discret, îşi strecură două degete pe încheietura ei. Avea un puls agitat. Nu era doctor, dar auzise multe lucruri de la cumnatul lui ca să-şi dea seama că Margaret Leigh era aproape de o stare de şoc. Ce-i faci cuiva care e într-o stare de şoc? Îl ţii la căldură, în linişte, se hotărî el. Dar mai întîi trebuia să se ocupe de mîinile ei.

– Stai aici, Margaret Leigh.

Îi puse o pernă la spate şi o sprijini ca pe o păpuşă stricată. Viaţa părea să se fi scurs în trupul ei.

– Unde te duci?

– Să aduc pansamente pentru mîinile tale. El se ridică cu mişcări lente, vorbindu-i în şoaptă. Stai aici. Nu te mişca. Vin imediat.

Se duse în grabă în baie şi luă tot ce-i trebuia, cît putu de repede. Atunci cînd se întoarse, Margaret Leigh stătea aşa cum o lăsase, sprijinită pe pernă, cu o mînă pe genunchi şi cu cealaltă pe canapea.

Clipi cînd se aşeză lîngă ea, dar nu părea că-l vede. Îi curăţă rănile, îi puse antiseptic şi i le pansă, purtîndu-se cu ea ca şi cu un căţeluş nou-născut. Era la fel de neajutorată.

Cînd termină, puse toate lucrurile deoparte şi-i luă mîinile în ale lui.

– Margaret Leigh, nu cred că eşti în stare să conduci. Te duc eu acasă.

– Nu!

Ţîşni de pe canapea şi începu să se plimbe prin cameră.

– Nu mă duc acasă. Nu pot. Nici nu mai am casă. Nu. Nu pot să mă întorc... nu pot să dau ochii cu ea... nu pot...

– Bine. Este în regulă.

Andrew se duse spre ea şi o luă în braţe, lipindu-i corpul care tremura de al lui.

– Aşa. Şşşt! Totul este în regulă.

O mîngîie pe spate, pe păr, pe braţe, îndelung.

– Nu trebuie să pleci. Poţi să rămîi aici. Şşşt! Totul este bine.

Ea începu să se relaxeze. Cu un oftat, se lăsă în voia îmbrăţişării lui.

– Am un dormitor liber. Poţi să dormi acolo.

Ea dădu din cap iar el continuă s-o mîngîie. Cu cine nu voia să dea ochii? Ce se întîmplase de credea că nu mai avea casă? Abordă subiectul cu tact.

– Vrei să suni pe cineva?

– Nu.

Răspunsul ei hotărît îl miră. Îşi aminti cum sîmbătă seara ea îi ceruse să plece mai devreme de la dans, ca să fie cu mătuşa Bertha. Nu mai spuse nimic altceva. Nu era momentul potrivit să afle ce se întîmpla.

– Se face tîrziu, spuse el. Mergem la culcare? Uneori un somn bun te ajută să vezi lucrurile altfel.

Ea nu răspunse, dar se lăsă dusă de el în dormitor, ca un copil ascultător.

– Cred că am un tricou vechi pe aici care-ţi va ţine loc de cămaşă de noapte. Mă întorc imediat.

Străbătu holul şi căută în dulap tricoul larg cu Mississippi State şi cu un buldog maro pe un fond alb. Cel puţin fusese cîndva alb. Anii care trecuseră şi prea multe dăţi în care fusese neglijent spălat îl făcuseră de un gălbui cenuşiu. Nu

era foarte frumos, dar era moale, ţinea de cald şi era confortabil.

Cînd intră în dormitor, ea stătea tot în locul unde o lăsase el. Era ca o statuie. Unde o punea, acolo stătea.

Îi dădu tricoul.

– Margaret Leigh, asta este cămaşa ta de noapte.

Ea nu-i răspunse. El puse tricoul pe pat.

– Întoarce-te, draga mea. O să-ţi desfac fermoarul rochiei.

Ea se întoarse încet. El îi trase fermoarul şi-i scoase rochia de pe umeri. Pielea ei era albă şi fină, se vedea că nu fusese expusă la soare. Andrew îşi stăpîni imboldul de a o mîngîia pe tot corpul ei tentant.

„Gîndeşte-te la ea ca la sora ta", îşi spuse. Asta îl ajută, dar nu prea mult. Îi trase rochia în jos, dînd la iveală pîntecele suplu, picioarele subţiri, pînă cînd rochia fu doar o grămăjoară la picioarele ei. Dedesubt purta un furou de mătase de culoarea piersicii. Fără dantelă, fără broderii, un furou simplu care se mula pe trupul ei.

Avea un corp frumos, cu picioare lungi şi gîtul ca al lui Audrey Hepburn. Altă dată s-ar fi bucurat de el, l-ar fi explorat cu mîinile, cu buzele, cu ochii.

În seara asta, doar luă aminte.

– Ţi-e bine, draga mea?

Ea nu răspunse. Margaret Leigh se înfioră şi puse braţele în jurul corpului.

– Ţi-e frig?

Ea dădu din cap că nu, dar el nu era sigur că-l auzise. Se gîndi să o ia şi să o culce aşa cum era, dar ştia destul despre lenjeria feminină ca să-şi dea seama că nu era confortabil să doarmă cu sutienul pe ea.

– Margaret Leigh, o să-ţi dau furoul jos.

Ea privi rochia de pe podea cu o detaşare ciudată, ca şi cum s-ar fi uitat la o insectă. Părea să nu aibă nici o legătură cu ea.

Cînd îi puse mîinile pe umeri, Andrew o simţi din nou cum se înfioară. Pielea ei era caldă. Nu frigul o făcea să se înfioare, hotărî el, ci frica.

– De ce ţi-e frică, Margaret Leigh? Nu-ţi voi face nici un rău.

Ea îşi ridică ochii ei mari, violeţi, spre el, dar tot nu-i răspunse. El văzuse expresia asta pe chipul mamelor cu copii bolnavi şi pe chipul văduvelor. Fără să mai spună nimic, o luă strîns în braţe. Era o îmbrăţişare caldă, prietenească, de înţelegere şi compasiune.

Ea stătea ţeapănă în braţele lui, apoi îşi puse capul pe umărul lui gol. El o mîngîie pe cap,

îngropîndu-şi degetele în mătasea grea a părului ei.

– Vrei să-mi povesteşti, draga mea?

– Nu.

Deşi era linişte în cameră, abia o auzi.

– Bine. Voi fi aici toată noaptea, chiar în camera din faţă. Dacă ai nevoie de mine, nu trebuie decît să mă strigi. Sînt foarte bine antrenat. Vin imediat.

Ea scoase un sunet uşor, ca foşnetul vîntului printre frunzele plopilor. Apoi dădu din cap.

Tot ce ţinea de ea era fragil, obrazul ei pe pieptul lui, mîna care se odihnea pe cotul lui, sentimentele ei. Nu ştia ce s-ar fi întîmplat dacă ar fi continuat s-o dezbrace. Şi nu era momentul să afle. Confortul va trebui să se mulţumească cu locul doi, pe primul loc stătea raţiunea. Şi raţiunea îi spunea s-o bage cît mai repede în pat, la căldură.

– Te voi pune în pat acum, Margaret Leigh.

Ea dădu iar din cap, o mişcare scurtă care făcu ca părul ei mătăsos să se atingă de obrazul lui. El o ţinea cu o mînă şi cu cealaltă luă tricoul.

– Ridică braţele.

Ea făcu ce i se ceruse. El îi băgă tricoul pe cap şi braţele prin mîneci. Ea rămase cu braţele ridicate, pînă cînd i le coborî el.

– Aşa. Ăsta o să-ţi ţină de cald.

El vorbea ca s-o liniştească, în timp ce o luă în braţe. Ea stătea nemişcată, nu protesta, parcă nu mai avea voinţă.

– Patul ăsta are o saltea veche de puf. Îmi plăcea asta cînd eram copil. Şi acum îmi place.

El puse un genunchi pe pat şi arcurile scîrţîiră. Margaret Leigh îl ţinea de gît şi-şi ascundea faţa în scobitura umărului. El o lăsă în jos, dar văzu că pătura nu era întoarsă. Nu voia s-o mai lase încă o dată din braţe. Sprijinind-o pe genunchi cu o mînă, reuşi să întoarcă pătura cu cealaltă.

Era greu, dar se descurcă. O puse uşor pe pat. Ea se cufundă oftînd în salteaua de puf. Îi aranjă grijuliu pătura în jurul picioarelor şi sub bărbie. Cînd termină se aplecă şi o sărută pe frunte.

– Somn uşor, frumoaso.

Margaret Leigh îl privea. Avea ochii mari şi-i venea să plîngă. El îi dădu uşor părul de pe frunte.

– Totul va fi în regulă, Margaret Leigh. Aşteaptă şi ai să vezi.

– Mulţumesc, Andrew.

Abia îi auzi şoapta.

– N-ai pentru ce.

El se ridică de pe pat şi se mişcă încet prin

cameră, punînd la punct ultimele amănunte. Scoase o veioză din dulap şi o aprinse. Apoi îi luă rochia de pe jos, o netezi şi o puse pe spătarul unui scaun. După ce făcu toate astea, stinse lumina, ieşi din cameră şi închise uşa.

Rămase lîngă uşă multă vreme, ascultînd. Cînd se asigură că nu va încerca să plece, străbătu holul şi intră în dormitorul lui. Lăsă uşa deschisă, se dezbrăcă repede şi se urcă în pat. Cearceafurile erau reci şi scorţoase. Îşi lovi perna de două ori, un vechi obicei de-al lui, şi se întoarse pe burtă să adoarmă, cînd îşi aminti că era gol. Dacă trebuia să alerge în grabă în dormitorul ei? Nu se făcea să se ducă la Margaret Leigh în pielea goală. Ea era o doamnă, chiar dacă încercase să-l seducă.

Se dădu jos din pat şi-şi puse pantalonii scurţi. Se simţea încorsetat şi încotoşmănat, de parcă se pregătea pentru o expediţie la Polul Nord, dar era gata să se sacrifice. La urma-urmei, nu în fiecare seară era erou. Îşi puse mîinile sub cap şi se lăsă pe spate, privind în întuneric. Se simţea ca un erou pentru că Margaret Leigh venise la el cînd avea necazuri. Se simţea mai înalt cu treizeci de centimetri.

Ce o supărase? Ce o făcuse să umble noaptea pe drumuri?

Mintea lui încerca să găsească vreun indiciu în ce-i spusese ea, dar adormi, legănat de şuieratul vîntului prin pini şi de ţipătul îndepărtat al unei păpălude.

Suspinele îl treziră pe Andrew. La început nu ştia ce se întîmplă, dar îşi reveni repede. Sări din pat şi se repezi spre camera ei.

Margaret Leigh stătea ghemuită în mijlocul patului, cu genunchii la piept şi cu braţele în jurul genunchilor, se legăna înainte şi înapoi şi plîngea.

– Margaret Leigh, o strigă el din uşă.

Nu-i răspunse. Nici nu se uită spre el.

– Te-am auzit plîngînd.

Se apropie cu grijă de pat. Nu voia să spună ceva sau să facă ceva care s-o supere şi mai tare.

– Pot să te ajut cu ceva?

– Vreau ca lumea să se sfîrşească. Îşi ridică faţa înlăcrimată spre el. Andrew, poţi să faci ca lumea să se sfîrşească?

Andrew McGill era un om de acţiune. Şi mai mult, ştia că situaţiile excepţionale cer măsuri excepţionale. Dădu pătura la o parte şi se băgă în

pat lîngă ea.

Îi desfăcu mîinile din jurul picioarelor şi o făcu să se întindă, apoi o luă în braţe.

– Nu pot să fac ca lumea să se sfîrşească, Margaret Leigh şi dimineaţă vei fi bucuroasă că nu am putut.

El îi vorbea cu acelaşi ton cu care îi vorbeau părinţii lui cînd credea copilăreşte că problemele pe care le avea vor dura pentru totdeauna.

– Acum, pune-ţi capul pe umărul meu.

O simţi cum se încordează şi tristeţea ei se transformă în furie. Începu să-l lovească, cu puterea pe care i-o dădea furia. El o ţinu strîns.

– Nu, nu te lupta cu mine, draga mea. Sînt prea mare şi prea puternic pentru tine. O să cîştig de fiecare dată.

– Nu m-ai vrut... Eu m-am oferit şi tu m-ai refuzat.

Ea se lupta cu pumnii şi cu genunchii, lovindu-l în spate şi în umeri. Şi era mai puternică decît părea.

– Doamne, femeie!

Se feri la timp de genunchiul fatal.

– Pleacă din patul meu!

– Nu este patul tău, iubito. Este al meu.

Ea se potoli o clipă şi el crezu că se liniştește. Apoi începu să se zbată din nou. El era bucuros.

Nu-i plăcea capitularea ei. Furia îi va face bine.

– Bestie! Ticălosule!

Loviturile ei aveau acelaşi efect ca nişte ţînţari încercînd să străpungă pielea tăbăcită a unui rinocer, dar îl zgîria cu unghiile pînă la sînge.

– Ce fel de bărbat eşti tu? Refuzi oferta unei doamne?

– Aa, eşti o doamnă? Îi prinse pumnii şi-i ţintui de pat. Nici o doamnă din cîte cunosc nu face propuneri atît de directe.

Ea îşi strînse din nou genunchii la piept. Andrew se urcă deasupra ei. Îi ţinea braţele deasupra capului cu o mînă şi cu cealaltă o făcu să se întindă.

– Luptă-te, frumoaso. Revarsă-ţi furia!

– Nu aşa am de gînd să mă vindec. Se zbătea sub el. Dă-mi drumul!

– Dar cum?

– Prin sex.

– Altă dată, frumoaso.

– Nu cu tine, Romeo din pădure!

Întoarse capul şi-l muşcă de braţ. El simţi durerea, dar nu-i dădu drumul. Reuşi să zîmbească.

– Asta sînt, iubito. Şi mai mult. Poate într-o zi o să-ţi arăt.

– Du-te undeva!

Se zbătu din nou. Aproape că era mai mult

decît putea îndura. Mînia îl stimula întotdeauna, şi stimulul natural combinat cu atracţia exercitată de corpul ei îl aduseseră într-o stare care nu mai putea fi ascunsă. Era tentat să-i dea ce voia. Dar ştia că va regreta. Mai mult decît atît. Dacă ar fi făcut dragoste cu Margaret Leigh în starea în care era, n-ar mai fi putut să se privească în oglindă.

– Nu în seara asta, iubito. În seara asta vreau doar să te împiedic să pleci de aici şi să faci vreo prostie.

– O femeie la vînătoare de bărbaţi e proastă? Dar un bărbat la vînătoare de femei?

– Flămînd.

– Arată-mi.

– La naiba, Margaret Leigh.

– *Arată-mi.*

Îşi lipi gura de a ei. Ea tot se mai lupta. Se rostogoliră împreună pe pat, cu gurile lipite şi picioarele împletite. Era o bătălie a voinţelor. Amîndoi voiau să cîştige.

Margaret Leigh nu ştia cum să seducă un bărbat, dar încerca din toate puterile. Se lipea de trupul musculos al lui Andrew McGill, incitîndu-l cu mişcări ale şoldurilor.

Avea un talent înnăscut, dar ea nu ştia acest lucru. Andrew încerca să nu-şi piardă controlul,

luptîndu-se cu pasiunea sălbatică ce-i copleşea pe amîndoi. Crezuse că dacă o va săruta, se va linişti şi va acţiona raţional. Ea crezuse că dacă-l va săruta, el va ceda şi-i va da ce voia. Voia să facă sex. Nu voia dragoste, tandreţe, blîndeţe sau chiar pasiune. Voia să se tăvălească, să aibă sex cu un bărbat. Orice bărbat îi putea da asta, iar Andrew McGill ar fi făcut-o mai bine decît orice bărbat.

Se freca de el, urîndu-se pentru asta, dar nu se oprea. Cînd devenise din distrusă, furioasă? Nu mai ştia ce simte cu adevărat. Parcă era într-un carusel şi nu se putea opri. Dar nici nu voia. Dacă s-ar fi oprit, ar fi trebuit să înfrunte adevărul. Şi adevărul era prea dureros. Era mai bine să înece adevărul în păcat. Aşa mamă, aşa fiică.

O dată, cînd mîinile lui alunecau uşor pe spatele ei şi gura lui o făcea să-şi piardă capul, fu cît pe-aci să dea înapoi, să se rostogolească cu faţa în pernă şi să plîngă. Andrew fusese bun cu ea, blînd, atent, tandru, generos. Şi o primise la el, îi pansase mîinile, apoi o dezbrăcase şi-i dăduse un pat.

Nu. Nu se va lăsa în voia emoţiilor. De acum înainte va fi dură. Va fi cinică şi va păcătui la fiecare colţ de stradă. Terminase cu precauţiile cu

încrederea, era dezgustată de puritate.

Andrew se ridică să ia aer şi strînsoarea lui îşi pierdu din intensitate. Ea se folosi de prilej ca să se ridice şi să-şi dea jos tricoul. El o apucă de braţ.

– Ce naiba faci?

– N-am de gînd s-o fac pentru prima oară cu hainele pe mine.

– La naiba, Margaret Leigh!

Ea îl privea încruntată. La lumina veiozei, văzu că era hotărîtă. Cu o mişcare scurtă, îşi dădu jos pantalonii. Ea îşi ţinu respiraţia, şocată apoi întoarse capul.

Lui îi venea să cadă în genunchi şi să mulţumească tuturor sfinţilor pentru acest simplu gest, care-i dovedea că Margaret Leigh nu era uşuratică, aşa cum voia să pară. Dar avea atîtea de făcut.

O luă în braţe.

– Ţi-a venit mintea la cap, nu-i aşa?

Ea veni supusă spre el.

– În mod sigur.

Răsuci pantalonii într-o frînghie improvizată şi-i petrecu în jurul încheieturii ei.

– Ce faci?

– Te iau prizonieră, draga mea.

Îşi puse mîna peste a ei şi legă pantalonii. Era

cam scurtă „sfoara“ dar reuşi să facă un nod care să ţină.

– Ce...?

– Întinde-te şi calmează-te, Margaret Leigh. Eu am de gînd să dorm. Se întinse, gol puşcă şi închise ochii. Am ogari pe care trebuie să-i dresez mîine dimineaţă.

Ea se gîndi să se împotrivească, dar nu mai avea putere. Se întinse lîngă el, încercînd să nu-l atingă. Apoi se chinui să adoarmă.

Capitolul 6

Razele soarelui care intrau pe fereastră îl treziră pe Andrew. Primul lucru pe care-l făcu fu să se întoarcă să vadă ce-i face prizoniera. Margaret Leigh dormea pe o parte, cu spatele la el, cu mîna liberă sub obraz şi cu un genunchi sub ea. Bretelele furoului îi alunecaseră de pe umeri, lăsînd să se vadă sutienul din dantelă de dedesubt. Părul ei des, mătăsos era întins pe pernă şi genele lungi îi adumbreau obrajii rozalii.

Toate astea ar fi putut să fie ale mele, se gîndi

el în timp ce-şi desprindea uşor mîna din strînsoare şi se ridică din pat. Ea nu se mişcă. Era obosită, extenuată, răvăşită de propriile ei emoţii.

Auzea cîinii care lătrau afară, salutînd soarele de dimineaţă şi amintindu-i că era vremea să-şi ia micul-dejun. Se grăbi să iasă din cameră şi închise uşa încet în urma lui. Ea va dormi pînă ce se va întoarce el. Apoi, cînd se va trezi, el şi domnişoara Margaret Leigh vor avea o discuţie lungă.

Margaret Leigh se trezi brusc. Razele soarelui îi intrau în ochi şi pentru o clipă crezu că se afla în patul ei. Dar durerea de cap şi faptul că o dureau toţi muşchii risipiră repede acest vis. Niciodată nu va mai avea o dimineaţă obişnuită.

Se ridică în capul oaselor, îşi puse mîinile la cap şi gemu. Pantalonii scurţi care-i atîrnau la încheietura mîinii se frecară de obrazul ei. Îi desprinse şi-i aruncă cît colo. Aterizară într-un colţ şi o priveau acuzator parcă rîdeau de ea. Pantalonii lui Andrew îi aduceau aminte de ce se întîmplase în acel pat.

Cu faţa arzîndu-i de ruşine, se sculă şi se uită

la cearceafurile mototolite. Se agăţase de gîtul lui Andrew ca o prostituată şi el o refuzase. Umilinţa o copleşi, îi era greu să şi respire.

Trebuia să plece de-aici. Trebuia să plece pînă nu se făcea din nou de rîs. Unde-i era rochia? Nici nu-şi amintea cînd se dezbrăcase de ea. Se întoarse încet şi o văzu pusă pe spătarul unui scaun. Cînd o luă, observă că avea mîinile bandajate. Uitase de ele. Andrew i le pansase. Mereu Andrew.

Se luptă cu rochia ei, simţindu-se slăbită şi prea obosită ca să-şi tragă fermoarul.

– Te ajut eu.

Tresări şi se întoarse cînd îi auzi vocea. Stătea în prag şi se oferea s-o ajute foarte firesc, ca şi cum nu o refuzase, apoi se urcase gol în pat cu ea şi o legase cu chiloţii lui.

Aproape că se înecă de mînie şi de umilinţă.

– Dacă mă mai atingi, o să-ţi înfăşor bijuteriile familiei în jurul gîtului şi o să te sugrum cu ele.

El chicoti.

– Mă bucur că te simţi mai bine în dimineaţa asta.

Intră în cameră şi-i dădu mîinile la o parte. Apoi îi trase fermoarul, de parcă era dreptul lui.

– Lasă-mă în pace!

Ea se smuci de lîngă el. El se duse înapoi la

uşă şi rămase acolo, de pază.

– Eşti palidă azi, Margaret Leigh. Ar trebui să stai în pat.

– Nu m-aş mai băga în patul tău nici dacă ar fi singurul loc de pe pămînt în care mi-aş putea pune capul.

– Furia e un semn că te vindeci.

– Nu este nimic de vindecat.

Îşi trecu degetele prin păr, apoi se pregăti de plecare.

– Dă-te la o parte.

– Unde te duci?

– Ce-ţi pasă?

– Tu ai venit la mine. Ţi-aduci aminte?

Îşi aducea aminte foarte bine. Îi venea să plîngă, dar se abţinu.

Andrew traversă încet camera. Îi puse mîinile pe umeri.

– Poţi să stai aici cît vrei, Margaret Leigh. Dacă vrei să vorbeşti, eu te ascult, dar dacă vrei să taci, nu voi insista. Îi ridică bărbia cu un deget. Lasă-mă să fiu prietenul tău, draga mea.

– N-am nevoie de un prieten. Am nevoie de un iubit.

Trecu pe lîngă el şi ieşi din cameră.

El vru să o strige, dar ştia că nu are rost. Şi nu voia să o ţină acolo cu forţa. Rămase în dormitor

pînă ce auzi uşa de la intrare trîntindu-se, apoi se duse în camera din faţă şi privi pe fereastră. Ea era în maşină cu capul sus.

– Va reuşi. Va fi în regulă.

Cuvintele răsunară în camera goală şi el se întrebă de ce-l interesa atît de mult starea lui Margaret Leigh. Cine era ea pentru el? Doar o femeie frumoasă şi serioasă pe care o invitase la dans. Era mai bine că o lăsase să plece.

Fluiera cînd se întoarse în bucătărie să-şi pregătească micul dejun. Întotdeauna crezuse că cu puţină muzică şi cu un stomac plin începi mai bine ziua. Îşi făcu omletă şi pîine prăjită, apoi îşi turnă un pahar mare de suc de portocale, spunîndu-şi între timp că avea ogari pe care trebuia să-i dreseze. Nu avea vreme să-şi facă griji pentru Margaret Leigh.

Margaret Leigh strîngea volanul cu înverşunare de cînd plecase de la cabana din Boguefala Bottom. Ce va face? Nu putea să se ducă la serviciu în halul în care arăta, dar nu se putea duce nici acasă. Văzu o benzinărie în faţa ei. Opri acolo şi se duse la toaletă, luîndu-şi geanta de pe

scaunul din faţă. Stătuse acolo toată noaptea, neatinsă.

Se aranjă cît putu mai bine, apoi intră în magazin şi-şi cumpără o ciocolată şi un suc. Micul dejun. Ieri nici nu şi-ar fi imaginat că ar putea să mănînce aşa ceva. Dar azi era altceva. Nu-i păsa dacă mînca numai ciocolată şi bea suc tot restul vieţii ei. O să se răzbune pe mătuşa Bertha dacă murea de malnutriţie – doar dacă nu murea de umilinţă mai repede.

Ziua la bibliotecă trecu greu, aşa cum trec toate zilele în care eşti nervos şi te simţi vinovat. Margaret Leigh îşi dădu la o parte de pe ochi o şuviţă de păr şi puse un teanc de cărţi pe raft. Soarele de după-amiază pătrundea prin ferestrele înalte din partea de vest, la secţia de catalogare a cărţilor şi firicele de praf pluteau în lumină printre cărţile care aşteptau să fie catalogate. Ceasul din perete măsura scurgerea timpului cu fiecare rotire a minutarului.

Margaret Leigh privi spre ceas. Mai erau cinci minute pînă la ora cinci. Numai cinci minute şi putea să plece. Dar unde să se ducă? Unde să

pînă ce auzi uşa de la intrare trîntindu-se, apoi se duse în camera din faţă şi privi pe fereastră. Ea era în maşină cu capul sus.

– Va reuşi. Va fi în regulă.

Cuvintele răsunară în camera goală şi el se întrebă de ce-l interesa atît de mult starea lui Margaret Leigh. Cine era ea pentru el? Doar o femeie frumoasă şi serioasă pe care o invitase la dans. Era mai bine că o lăsase să plece.

Fluiera cînd se întoarse în bucătărie să-şi pregătească micul dejun. Întotdeauna crezuse că cu puţină muzică şi cu un stomac plin începi mai bine ziua. Îşi făcu omletă şi pîine prăjită, apoi îşi turnă un pahar mare de suc de portocale, spunîndu-şi între timp că avea ogari pe care trebuia să-i dreseze. Nu avea vreme să-şi facă griji pentru Margaret Leigh.

Margaret Leigh strîngea volanul cu înverşunare de cînd plecase de la cabana din Boguefala Bottom. Ce va face? Nu putea să se ducă la serviciu în halul în care arăta, dar nu se putea duce nici acasă. Văzu o benzinărie în faţa ei. Opri acolo şi se duse la toaletă, luîndu-şi geanta de pe

scaunul din faţă. Stătuse acolo toată noaptea, neatinsă.

Se aranjă cît putu mai bine, apoi intră în magazin şi-şi cumpără o ciocolată şi un suc. Micul dejun. Ieri nici nu şi-ar fi imaginat că ar putea să mănînce aşa ceva. Dar azi era altceva. Nu-i păsa dacă mînca numai ciocolată şi bea suc tot restul vieţii ei. O să se răzbune pe mătuşa Bertha dacă murea de malnutriţie – doar dacă nu murea de umilinţă mai repede.

Ziua la bibliotecă trecu greu, aşa cum trec toate zilele în care eşti nervos şi te simţi vinovat. Margaret Leigh îşi dădu la o parte de pe ochi o şuviţă de păr şi puse un teanc de cărţi pe raft. Soarele de după-amiază pătrundea prin ferestrele înalte din partea de vest, la secţia de catalogare a cărţilor şi firicele de praf pluteau în lumină printre cărţile care aşteptau să fie catalogate. Ceasul din perete măsura scurgerea timpului cu fiecare rotire a minutarului.

Margaret Leigh privi spre ceas. Mai erau cinci minute pînă la ora cinci. Numai cinci minute şi putea să plece. Dar unde să se ducă? Unde să

se ducă?

– Îmi pare bine că eşti singură, Margaret Leigh.

Întoarse capul spre uşă. Andrew McGill stătea acolo, în jacheta lui de piele, arătînd ciudat printre toate cărţile acelea, ca un lup în mijlocul unei turme de oi. Încercă să-şi revină şi să-şi adune curajul.

– Nu de aici iei cărţi. Trebuie să te duci jos, la birou.

– Nu vreau să împrumut cărţi.

N-avea de gînd să-l întrebe ce căuta aici. Rămase pe loc, bucuroasă că biroul cu cărţi îi despărţea.

– Am venit să văd ce mai faci.

– Fac bine. Minunat. Sînt liberă ca pasărea cerului.

– Atunci de ce nu zîmbeşti?

Ea îşi dezveli dinţii.

– Zîmbesc.

– Nu. Te răneşti singură.

– N-am nevoie de mila ta.

– Nu este milă, este prietenie.

Nu voia prietenia nimănui. Prietenii aveau încredere unul în altul, iar ea nu va mai avea încredere în nimeni.

– Din moment ce nu-mi vrei trupul, de ce vrei

prietenia mea?

– La naiba, Margaret Leigh! Între un bărbat şi o femeie poate fi şi altceva, nu numai sex.

– Eu n-am observat.

– Înseamnă că n-ai căutat unde trebuia.

– Unde ar trebui să caut... la *Taverna piraţilor?*

„Ochit"... se gîndi Andrew. El îi arătase acea latură a vieţii, în dorinţa de a o schimba. Planul lui eşuase. Străbătu încăperea, dădu la o parte biroul cu cărţi şi o apucă de umeri.

– N-am mai văzut o femeie care să vrea atît de mult să se distrugă. De ce faci asta?

– Ce-ţi pasă?

Trăsăturile lui se îndulciră şi începu s-o mîngîie uşor pe braţe.

– Habar nu am.

Ea nu mai văzuse la nimeni un astfel de zîmbet. Încercă să nu se mai gîndească la asta.

– Poate pentru că-mi place ca şi cîinii pe care-i dresez şi proprietarii lor să fie fericiţi. O mîngîie pe obraz. Sau poate pentru că ai o piele atît de catifelată. O privea fix în timp ce continua s-o mîngîie. Şi eu mi-am pus azi aceeaşi întrebare. De ce nu-mi văd eu de cîinii mei şi nu te las să faci ce vrei?

– Şi ce răspuns ţi-ai dat?

Nu-i plăcea că vorbea în şoaptă şi că avea un

tremur interior, aşteptînd răspunsul lui. Acum vorbea vechea Margaret Leigh, cea care era prea speriată de bărbaţi ca să-i sărute cum trebuie, cea care credea în puterea binefăcătoare a dragostei. Dar noua Margaret Leigh nu se lăsă mai prejos. Îi dădu la o parte mîinile şi plecă de lîngă el.

– Nu pentru că mi-ar păsa prea tare.

Andrew îşi băgă mîinile în buzunar.

– N-o lua în serios. Cred că m-am înmuiat odată cu vîrsta.

Cuvintele lui o răniră în mod deosebit şi neaşteptat de mult. Nu mai avea nevoie de durere în viaţa ei. Trebuia să scape de bărbatul ăsta odată pentru totdeauna. De disperare fu răutăcioasă.

– Asta puteam să-ţi spun şi eu. Te-ai înmuiat în mai multe locuri.

El îşi dădu capul pe spate şi hohoti. Ea nu se aştepta la asta.

– Dacă mă mai provoci, voi fi nevoit să-ţi dovedesc contrariul.

– Ai avut o şansă şi ai ratat-o.

El o studie; ochii ei aruncau flăcări.

– Ce-o să mă fac cu tine?

– Nimic. E ora de plecare. Eu plec.

Îşi luă poşeta şi porni spre uşă.

– Unde te duci? Acasă?

Se întoarse spre el.

– Nu este treaba ta, Andrew McGill.

– Ba este.

– Atunci ar trebui să ştii că nu mai sînt aceeaşi femeie care a venit la cabana ta sîmbătă. Sînt o persoană nouă, strălucitoare, incandescentă. Nu te apropia prea tare că s-ar putea să te arzi.

– Îmi asum riscul.

Ea îşi puse geanta pe umăr şi ieşi din birou cu capul sus. Tocurile ţăcăneau cu furie pe podeaua de lemn. Andrew nu se osteni să-şi ascundă intenţiile. O urmări. Nu-i păsa că toată lumea din bibliotecă se uita la ei.

Margaret Leigh îi auzea paşii în urma ei pe scări, ca trompetele din ziua Judecăţii de Apoi. Îl simţea în spatele ei cînd ieşi pe uşa din faţă. Îl auzi cum schimba vitezele cînd ieşiră din parcare. Andrew MicGill era nebun. Avea de gînd s-o urmărească pînă acasă.

Acasă. Îi pieri deodată curajul cînd se gîndi. La casa de pe strada Allen. Dar, tot trebuia să se întoarcă. Ce altă soluţie avea? Nu avea alte haine decît cele de pe ea şi avea exact treizeci şi doi de dolari şi cincisprezece cenţi la ea. Nu-i ajungeau pentru o cameră la motel. Şi cum Crăciunul se apropia, nu îndrăznea să-şi încarce prea tare cartea de credit.

Se întristă cînd se gîndi la Crăciun. Cui îi va trimite daruri anul acesta? Nici nu ştia care sînt adevăratele ei rude.

Încetini paşii cînd coborî din maşină şi urcă scările verandei. Avusese nevoie de tot curajul ca să dea ochii cu Andrew la bibliotecă. Cu colţul ochiului îi zărea camioneta roşie, parcată la colţ. Spera să se plictisească s-o mai aştepte.

Deschise uşa şi se strecură înăuntru.

– Margaret Leigh. Tu eşti, dragă?

Bertha Adams apăru în uşa dormitorului ei. Avea cearcăne la ochi şi arăta de parcă dormise în rochia ei roz.

Margaret Leigh se strădui să nu-şi arate mila. Este greu să-ţi schimbi felul de-a fi, dar avea de gînd să se schimbe cît mai repede.

– Da, eu sînt. Dar nu trebuia să te deranjezi. Nu stau mult şi nu vom avea timp să discutăm ca de la mamă la fiică.

– Te rog. Bertha îşi scutură părul cărunt. Intră, să stăm de vorbă. Lasă-mă să-ţi explic.

– Mi-ai explicat deja. Te-ai culcat cu bărbatul altei femei şi cînd te-ai pomenit în nefericita situaţie de a fi însărcinată, ai făcut o faptă nobilă şi m-ai dat altcuiva.

– N-a fost aşa. Ne-am iubit. *Te* iubesc.

Bertha ieşi din cameră şi o apucă de mînecă.

– Trebuie să înţelegi... N-aveam altă soluţie.

– Măcar fii demnă. Te rog.

Îşi smulse mîneca din mîna ei şi începu să urce scările.

– Unde te duci?

– Să-mi fac bagajele.

– Te duci la Chicago? Să stai cu Tess?

– Nu. Voi sta cu primul bărbat care va vrea să mă aibă.

Bertha îşi duse o mînă la inimă. Îi venea să leşine. Dar un val de dragoste maternă îi dădu curaj. Uită de sănătatea ei şi începu să urce scările după fiica ei. În momentul acesta, Margaret Leigh era lucrul cel mai important. Stătu în prag şi o privi pe fiica ei cum îşi îngrămădea hainele în valiză. Nici măcar nu se ostenea să şi le aşeze frumos. Asta nu-i stătea în fire lui Margaret Leigh. Ea era întotdeauna ordonată.

Bertha respiră adînc şi începu să vorbească foarte repede:

– N-am crezut că voi rămîne însărcinată. Eram în vîrstă, eram deja la menopauză. Dar totuşi s-a întîmplat. Se opri să respire, apoi continuă. În anii '60, femeile care rămîneau însărcinate şi nu aveau soţ erau stigmatizate. Avortul nu era o soluţie şi nu existau case pentru mamele necăsătorite, cel puţin nu în Tupelo. O femeie nemăritată şi în-

sărcinată era arătată cu degetul. Pentru copil era şi mai rău. I se spunea în toate felurile.

– Ştiu cum i se spunea. Bastard.

Bertha n-o luă în seamă.

– Margaret ştia că nu mai putea să aibă alţi copii. Doctorul îi spusese că i-ar fi fatal. Nu mă puteam duce la... tatăl tău, aşa că am venit la ea. Ea şi Graham locuiau în Carolina de Sud pe vremea aceea. Te voiau. Vărul Joseph s-a ocupat de acte.

Tatăl lui Glenny. Se potrivea, se gîndi Margaret Leigh. *De aceea ştia Glenny secretul familiei.*

– Am hotărît cu toţii că era mai bine să nu afli niciodată.

– Mai bine pentru cine? Pentru tine? Pentru... nu putea să spună, *mama şi tata.* Margaret şi Graham Jones? Îşi închise valiza. Plec. Nu te deranja să mă aştepţi.

– Unde o să stai?

Bertha se dădu în lături cînd Margaret Leigh trecu pe lîngă ea.

– Unde ai fost noaptea trecută? Ce-ai făcut?

O tăcere îngheţată şi spatele lui Margaret Leigh fură răspunsurile.

– Ai grijă, strigă ea după fata ei.

Uşa de la intrare se trînti.

– O, draga mea, ai grijă. Atîtea lucruri rele se

pot întîmpla unor fete drăguţe ca tine!

Bertha se prăbuşi pe podea şi-şi îngropă faţa în palme.

Andrew McGill se ţinea după Margaret Leigh. O urmări la cafeneaua *Finney* şi stătu în faţa ei cît mîncă.

Camioneta roşie o urmărea pretutindeni pe străzi, hoinărind fără nici un ţel, neştiind ce să facă, dar nici nu-i păsa. O dată sau de două ori încercă să scape de el, dar nu-i stătea mintea la asta. Ce-o privea pe ea dacă el îşi consuma benzina şi-şi pierdea timpul urmărind-o?

Se duse la cinematograf şi intră. Filmul începuse deja, dar nici de asta nu-i păsa. În cinematograf era întuneric, filmul era prost şi majoritatea locurilor erau libere. Andrew se aşeză cu două rînduri mai în spate. Nu trebuia să întoarcă capul ca să-l vadă; îi simţea privirea în ceafă. I se păru că-l aude mîncînd floricele. Încerca să prindă puteri, fără îndoială, pentru ce-l aştepta.

Şi n-avea de gînd să-i facă viaţa uşoară. Nu că i-ar fi păsat de ce credea Andrew McGill. Nu-i păsa de ce credea lumea. Voia două lucruri: să

se răzbune şi să păcătuiască.

Se uită la ceas. Era ora nouă. Tocmai ora la care *Taverna piraţilor* se umplea de lume.

Ieşi din cinematograf.

Andrew stătea pe un scaun la bar şi o urmărea pe Margaret Leigh cum dansează. Îl luase la dans pe Hooter. Ştia că pe el îl va alege. Îşi bea încet berea şi se gîndea. Nu mai fusese îngerul păzitor al nici unei femei în afară de Jo Beth, dar ea nu conta. Pe atunci era prea tînăr şi nu ştia mare lucru despre mustrările de conştiinţă.

Hooter o mîngîia pe spate pe Margaret Leigh şi Andrew strînse mînerul halbei. Se simţea vinovat. El îi făcuse cunoştinţă cu tipi ca Hooter Johnson. Dacă i se întîmpla ceva, el era vinovat.

Îi pierdu din vedere şi se ridică să vadă unde erau. De la distanţă i se părea că Hooter încerca să-şi strecoare mîna sub bluza lui Margaret Leigh. Andrew se abţinu să nu se ducă şi să-l pocnească.

Întotdeauna fusese un tip paşnic. Ce-i venise să se gîndească la bătaie? Se aşeză înapoi pe scaun şi încercă să-şi savureze berea. Dar se

gîndea la mîinile lui Hooter care o pipăiau pe Margaret Leigh.

Trînti halba pe tejghea şi începu să-şi facă drum prin mulţime. Înaintă încet. *Taverna piraţilor* era neobişnuit de aglomerată pentru marţi seara. Pînă să ajungă pe ringul de dans trebui să se oprească de patru ori şi să-şi ceară scuze pentru că dăduse peste oameni. Scrută mulţimea. Margaret Leigh era înaltă şi Hooter era cît un stejar de o sută de ani. Ar fi trebuit să-i zărească imediat.

– Hei, Andrew. Ţi-ai pierdut partenera?

James Johnson şi partenera lui de dans, o femeie cu părul oxigenat şi făcut permanent, se opriră lîngă el.

– Îl caut pe Hooter şi pe tipa cu care e... înaltă, cu părul castaniu, piele albă, buze care...

– Hei, asta este tipa cu care erai sîmbătă.

– Da. I-ai văzut?

– Ea şi Hooter au ieşit pe uşa din spate acum cinci minute.

Andrew o luă înapoi prin mulţime. De data asta, lumea se dădea la o parte din calea lui. Dacă şi-ar fi văzut expresia feţei, ar fi înţeles de ce. Arăta de parcă-l urmăreau toate spiritele rele.

Cînd ajunse la maşină, nu pierdu timpul cu întrebări. Ştia unde stătea Hooter, într-o cabană la

vreo douăzeci de kilometri de a lui. Îi cunoştea obiceiurile. Întotdeauna îşi ducea femeile în bîrlogul lui. Andrew ieşi din parcare, lăsînd un nor de praf în urma lui.

Era în pădurea de la Boguefala Bottom cînd i se opri maşina. Andrew o examină la repezeală şi hotărî că nu era nimic de făcut. Cabana lui era cam la un kilometru şi jumătate depărtare. Îşi încuie maşina şi o luă la fugă.

Margaret Leigh începea să se îndoiască de ceea ce făcuse.

– Am bere rece în frigider şi whisky cît încape. Ce preferi, păpuşo?

Hooter îi rînjea. Îşi trase haina pe umeri şi îşi dori să fie acasă, pe strada Allen. Îşi dori să fi acceptat măcar oferta lui Andrew. Îşi dori să fie oriunde altundeva decît în cabana asta murdară, cu o singură cameră, în pădure.

– Ce s-a întîmplat? Ţi-ai înghiţit limba?

Hooter lăsă uşa frigiderului deschisă şi veni lîngă ea la masă. Ea stătea înfăşurată în haină, se simţea îngrozitor şi nu ştia ce să facă. El îi puse mîna pe păr.

Se abţinu să nu-l respingă. Apoi îşi îndreptă umerii şi-şi ridică bărbia. Alesese să-şi înece amarul cu un bărbat şi acum avea unul, aşa cum era. Urma să devină o femeie nouă, chiar dacă asta o va distruge. Îi zîmbi.

– A fost drăguţ din partea ta că mi-ai oferit un adăpost peste noapte.

– Tu ai fost drăguţă cu mine, sînt şi eu drăguţ cu tine.

Hooter o luă de mînă şi o ridică de pe scaun.

– Aşa merge treaba, păpuşico.

O trase lîngă el şi se aplecă peste ea. Îi simţea respiraţia, un amestec de bere, ţigări şi usturoi stătut. Gura lui o acoperi pe a ei şi crezu că se va sufoca. Gustul de usturoi îi făcea rău. Sărutul lui Hooter era ca şi cum te-ai fi îmbrăţişat cu o pizza cu de toate pe ea. Rîse nervos.

Hooter ridică faţa.

– Hai, păpuşo. Dezmorţeşte-te.

– Ăă... cred că voi bea ceva pînă la urmă.

– Sigur, păpuşo. Ce să-ţi dau?

– Orice. Fă-mi o surpriză.

Ea stătea în picioare, ţinîndu-se de spătarul scaunului, în timp ce el se duse la frigider. Hooter fredona. Apoi se auzi un zgomot ca de tunet la uşă, o bătaie care zgudui cabana.

– Hooter! Deschide!

Era Andrew. Margaret Leigh se prăbuşi pe scaun, slăbită dintr-o dată.

Hooter puse paharele pe masă şi se duse la uşă.

– Ţi-ai găsit un moment ca dracu' să vii în vizită, băiete.

– N-am avut timp să trimit o carte de vizită aurită.

Andrew intră în cameră, aducînd o boare de aer proaspăt cu el.

– Am venit să-mi iau iubita.

– Iubita ta?

Hooter se scărpină în cap.

– Şi spui că asta este fata ta?

– Da.

Andrew o luă de mînă pe Margaret Leigh şi o ridică de pe scaun. Apoi îi puse capul pe umărul lui, protector.

– Hai acasă, Margaret Leigh.

Margaret Leigh nu ştia dacă să-l împuşte pe loc sau să-i sară de gît. Nu făcu nici una, nici alta. Alese calea cea mai simplă. Mîine o va lua de la capăt cu cineva mai rafinat decît Hooter, dar acum îi făcu jocul lui Andrew. Dîndu-şi capul pe spate, îşi flutură genele.

– Sînt gata cînd vrei tu... dragule.

– Stai puţin.

Hooter se sprijini de masă şi începu să se scarpine la subsoară.

– Stai să ne lămurim. E iubita ta, dar ai lăsat-o să umble singură şi a venit cu mine acasă şi şi-a adus şi valiza. Pînă acum este bine?

Margaret Leigh se desprinse din braţele lui Andrew şi se duse la Hooter şi-l bătu pe obraz, jucîndu-şi rolul pînă la capăt. O văzuse pe Tess făcînd asta de nenumărate ori.

– Ne-am certat prosteşte, ca doi îndrăgostiţi. Îl ciupi de obraz ca să fie şi mai convingătoare. Eram furioasă pe el, aşa că am flirtat cu tine.

– Păpuşo, ce-ai făcut tu a fost mai mult decît flirt. M-ai provocat.

– Şi tu ai fost atît de drăguţ să mă inviţi să bem ceva.

Andrew o luă de braţ.

– Nu putea să fie pe mîini mai bune, Hooter. Mulţumesc că ai avut grijă de ea.

Îi întinse mîna prieteneşte. Hooter, zăpăcit, i-o strînse.

– O să luăm maşina dimineaţă.

– Nu. Eu şi James o să o aducem. Cel puţin atîta pot să fac pentru că am încercat să-ţi fur iubita.

– Eu merg cu maşina mea, spuse Margaret Leigh.

– Şi să mă lipseşti de compania ta? Andrew o strînse şi mai tare. Avem o mulţime de recuperat..., draga mea.

Ea îi aruncă o privire ucigătoare şi el rîse. Vru să-l lovească cu piciorul, dar nu îndrăzni să meargă atît de departe. Exista posibilitatea ca Hooter să-i ia apărarea. Păstră gîndurile de răzbunare pentru mai tîrziu.

Pe cînd Andrew şi Margaret Leigh ieşeau din cabană, îl auziră pe Hooter vorbind la telefon cu fratele lui. Chiar şi după ce închiseră uşa, vocea lui bubuitoare tot se auzea.

– James, ascultă-mă. Mişcă-ţi fundul încoace. Pasărea mea a zburat din cuib şi am nevoie de un partener la cărţi.

Afară, Margaret Leigh se desprinse din strînsoarea lui Andrew şi se sprijini de uşă. Era bucuroasă că scăpase de Hooter, dar nu voia ca Andrew McGill să afle acest lucru.

– Mi-ai întrerupt seara.

– A fost doar o misiune de salvare. Intră tot în munca de azi. Poţi să-mi mulţumeşti mîine.

– Să-ţi mulţumesc! Îşi avîntă bărbia înainte şi se îndreptă spre maşina ei. N-am nevoie să mă salvezi tu şi nici n-am nevoie de gardian.

– Ai nevoie de amîndouă.

El o ajunse din urmă şi o ridică şi o puse pe

un umăr.

– Lasă-mă jos!

– De ce? Ca să te întorci la iubitul tău?

– Ca să mă duc la maşina mea, ticălosule!

Se zbătea şi dădea din picioare.

Ignorînd-o, Andrew fluieră lung şi ascuţit. Un armăsar negru ieşi din pădure. Andrew o aruncă pe Margaret în şa şi încălecă în spatele ei.

– Un cal! Nu-mi vine să cred. Sînt răpită pe un cal.

– Stai liniştită, Margaret Leigh. Doar nu vrei să-l sperii?

– Dacă tu crezi că o să merg cu tine undeva pe calul ăsta, eşti nebun.

– Sînt nebun.

El îmboldi calul cu genunchii şi o luară la galop prin pădure.

Lui Margaret Leigh îi venea să rîdă isteric. Se abţinu, încercînd să-şi revină. Copitele calului loveau pămîntul, crengile pinilor i se păreau nişte braţe care se întindeau spre ea. Deasupra lor era luna, galbenă şi strălucitoare cum numai în octombrie poate fi, domnind peste stelele care presărau cerul. Şi ei se îndreptau Dumnezeu ştie unde, pe un cal negru.

– Du-mă înapoi la maşina mea.

– Taci din gură, Margaret Leigh. Nu mă pot

bucura de frumuseţea pădurii din cauza vorbăriei tale.

– Mi-ai stricat seara. Nu văd nici un motiv pentru care nu ţi-aş strica-o şi eu pe a ta.

– Pot să te duc înapoi la Hooter, dacă asta vrei. E zgomotos şi greoi şi bădăran cît încape, dar e un adevărat bărbat, cel puţin aşa spun femeile. Nu mi-am imaginat niciodată că este genul tău, dar dacă asta vrei, îţi voi face pe plac.

Ea tăcu o vreme, apoi spuse:

– Tocmai mă pregăteam să plec, cînd ai venit tu.

El rîse.

– Aşa mă gîndeam şi eu.

Restul drumului îl făcură în tăcere. Cabana lui Andrew se zărea în depărtare. O făcea să-şi amintească de lucruri umilitoare. Margaret Leigh făcuse pe vampa în întuneric; nu trebuia să se prefacă mînioasă. Furia ei era reală. Dar nu putea face prea multe lucruri pe spatele unui cal. Îşi încleştă pumnii şi aşteptă să se ivească ocazia.

Andrew nu se opri la cabană; o duse pe Margaret Leigh pînă la grajd. Cînd trecură pe lîngă cuştile cîinilor, aceştia începură să latre.

– Sînt eu, băieţi, strigă Andrew. M-am întors. Şi am adus şi o doamnă cu mine, aşa că fiţi cuminţi.

Era ceva liniştitor şi domestic în felul în care

vorbea cu cîinii lui. Farmecul lui Andrew începea să-şi facă efectul asupra ei, aşa că se gîndi la scena din patul lui. Farmecul lui pieri ca puful de păpădie în bătaia vîntului.

Andrew duse calul în grajd, apoi descălecă.

– Jos, doamnă.

Se întinse s-o ajute să descalece. Ea-l lovi cu piciorul.

– Hei! Asta pentru ce-a fost?

– Pentru că eşti un pirat încrezut. Pentru că m-ai răpit şi m-ai tîrît prin pădure. Pentru că m-ai luat de lîngă iubitul meu.

– Despre asta e vorba? Tot vrei să aduci un bărbat în patul tău?

Scoase şaua de pe cal şi începu să-l ţesale cu mişcări nervoase.

– Ei bine, doamnă, am veşti pentru tine. Nu trebuie să dovedeşti că toţi necunoscuţii te găsesc atrăgătoare. Eşti femeie în toate puterea cuvîntului.

– Şi Hooter credea la fel. Dar el era bărbat în toată puterea cuvîntului.

Andrew nu-i răspunse cît duse armăsarul în grajd. Cînd se întoarse, Margaret Leigh adoptase o poziţie războinică, cu mîinile în şold, cu ochii aruncînd flăcări şi cu părul răvăşit de vînt.

El se îndreptă spre ea. Ea se dădu înapoi cît

putu de mult, dar o opri o grămadă de fîn. El o prinse de mijloc. O trase cu putere spre el, îi lipi coapsele de ale lui, spatele ei se arcui şi capul se aplecă uşor spre spate. El se lăsă deasupra ei, cu o expresie hotărîtă pe chip.

– Este bărbat în toată puterea cuvîntului, nu-i aşa? Vocea lui era joasă. Credeai c-o să-ţi dea ce voiai, nu?

Îi apucă faţa cu o mînă, degetele lui îi intrau adînc în carne. Încercă să scape.

– Uită-te la mine, Margaret Leigh!

– Cum îndrăzneşti să mă atingi?

– Îndrăznesc.

Se aplecă mai tare peste ea şi îi simţi mirosul de pin, de piele şi de fîn.

– Asta vrei, Margaret Leigh?

Gura lui o ţintui pe a ei. Ea îşi încleştă dinţii şi vru să scape din strînsoarea lui. Dar nu i se putea împotrivi. Gura lui era seducătoare, posesivă, o pedepsea. Nu era un sărut, era o cucerire. Şi ea se predă. Împotriva voinţei ei, răspundea la puterea de convingere a lui Andrew McGill.

El ştiu cînd ea nu i se mai împotrivi. Îi venea să rîdă şi-şi dădu capul pe spate şi hohoti. Hohotul lui vesel şi mulţumit răsună în tot grajdul. Calul necheză în semn de răspuns.

Margaret Leigh era furioasă.

– Dacă tu crezi că asta dovedeşte că eşti la fel de bărbat ca Hooter, te înşeli.

– N-am terminat, iubirea mea.

El o sărută din nou. Ea era uluită de uşurinţa cu care-i cedase. Era lipită de el cu tot corpul. Îi simţea puterea şi vigoarea, de parcă o curentau. Inima îi bătea să-i spargă pieptul şi picioarele i se înmuiară. Aşa era cînd *doreai* un bărbat, cînd îl doreai cu adevărat? Nimic din experienţa ei n-o pregătise pentru acest atac din partea lui Andrew McGill. O făcea să uite de tot.

Se agăţă de el, îl luă de gît şi se lipi şi mai tare de el. Respiraţia lui deveni mai iute şi o lăsă în fîn.

Capitolul 7

Trupurile li se împleteau şi suflarea lor se amesteca. Ca prin ceaţă, Andrew realiza ce făcea. Îşi spunea că-i arăta ce înseamnă provocarea. Încerca să se convingă că o seducea, ca ea să ştie exact ce i se întîmpla cînd îi aţăţa pe bărbaţi.

Cu gura pe a ei, îi puse mîna pe fustă. Dintr-o singură mişcare i-o ridică. Ea îşi ţinu respiraţia şi se înfioară. Pînă aici este bine, se gîndi el. Lăsă să vadă şi ea ce consecinţe aveau faptele ei.

O mîngîie şi deodată nu se mai gîndi la nimic.

Plăcerea îl învăluia. Ea avea o piele catifelată care-i plăcea atît de mult! Avea rotunjimi delicioase care-i făceau muşchii să se întărească şi-l făceau să gîfîie. Dar era mai mult decît pielea ei catifelată şi rotunjimile ei seducătoare. Era mai mult decît un obiect aţîţător, în fîn. Cu Margaret Leigh sub el, simţea că nu mai fusese niciodată îndrăgostit. Îl făcea să creadă că era prima lui iubire.

Nu era în regulă. Voia să-i dea o lecţie, nu să se îndrăgostească.

Cu un mare efort, reuşi să-şi separe emoţiile de fapte.

– Asta vrei, Margaret Leigh?

El îi dădu haina jos, apoi îi trase fermoarul cu uşurinţa pe care ţi-o dă experienţa, dîndu-i rochia jos pînă în talie. Gura lui alunecă pe gîtul ei şi pe unul din umeri.

– Vezi ce uşor este pentru un bărbat, iubirea mea?

Deodată ea se încordă.

– Este o lecţie?

– Da.

Andrew se ridică şi-i trase rochia în sus. Ea încercă să se răsucească, dar el o ţinea strîns, cu o expresie hotărîtă, pe cînd îi trăgea fermorul.

– Nu te poţi împotrivi unui bărbat, Margaret

Leigh. Nu ai destulă forţă.

El îi netezi fusta peste picioare; nu băga în seamă că încerca să scape.

– N-am de gînd să te las să te distrugi singură, sărind în patul primului bărbat care-ţi iese în cale.

Ea încercă să-l lovească cu pumnul, dar el o prinse de încheietura mîinii. Ea îl privea, gîfîind.

– Cine te-a făcut gardianul meu?

– Să nu crezi că vreau să fiu cavalerul tău în armură strălucitoare. Să omor balaurii creaţi de tine, nu constituie o distracţie pentru mine.

– Nimeni nu ţi-a cerut să omori balauri.

– Cred că de vină este cavalerismul meu. Nu suport să văd cum te arunci la tipi ca Hooter.

– O să găsesc pe altcineva care să vrea.

– Nu în seara asta.

El o ridică din fîn cu mare uşurinţă. Nu era o femeie micuţă, dar Andrew McGill o mînuia de parcă ar fi avut cincizeci de kilograme. Probabil că aerul proaspăt de la ţară îl făcea să fie atît de puternic. Şi atît de sexy.

Ultimul gînd îi veni pe neaşteptate. Îl studia în timp ce-şi aduna puterile. Avea fîn în păr şi pe haine. Arăta ca ceva bun de mîncat, ca un fruct abia cules. Îi lăsa gura apă. Era o experienţă nouă pentru Margaret Leigh să privească un bărbat şi să simtă o căldură interioară. Şi dacă se

gîndea la sărutările lui... Nu se va gîndi la ele. Se va gîndi cum să scape de el.

Nu putea să i se împotrivească, asta era adevărat. Şi era prea deştept pentru a se lăsa păcălit. Va trebui să-l înfurie atît de tare, încît să fie bucuros că pleacă.

– Presupun că ai de gînd să mă legi de pat.

El se încruntă, dar nu-i răspunse. Îi luă haina din fîn şi se ridică. N-o să-l întrebe unde o ducea. El ieşi din grajd, ducînd-o ca pe o pradă. Vîntul rece o izbi în faţă, dar nu tremură.

– Păcat că nu poţi să ţii în pat o femeie fără s-o legi.

– Depinde de femeie.

De data asta ea fu cea care tăcu. Zăcea în braţele lui, bucurîndu-se că era tot atît de supărat ca şi ea. Muşchii îi erau încordaţi şi nu mai mergea degajat, parcă ar fi păşit pe un teren minat.

Cîinii se agitară cînd trecură pe lîngă ei, dar de data asta Andrew nu mai vorbi cu ei. Merseră în tăcere pînă la uşa din spatele cabanei.

Ţinînd-o de mînă, deschise uşa şi intrară.

– Bun venit acasă.

Vocea lui era aspră şi rece. O puse jos.

– Am văzut primiri mai călduroase şi la oficiile de pompe funebre.

Ea îşi scutură furioasă fînul de pe fustă.

– Asta vrei, o primire călduroasă?

Era prea tîrziu, ea îi văzu sclipirea din ochi. O luase înapoi în braţe, înainte ca ea să poată face vreo mişcare. Ea se gîndi că cel mai bun lucru era să îndure. Îşi ridică faţa şi aşteptă sărutul lui.

El izbucni în rîs, dar nu era un rîs vesel. Era rîsul unui om care se lupta cu demonii.

– Crezi că am să te sărut din nou, Margaret Leigh?

– De obicei asta este intenţia ta cînd te porţi aşa cu mine.

– Nu de data asta, draga mea. Dar aş vrea să-ţi trag o mamă de bătaie la funduleţul tău ăla rotunjor.

Ea avu candoarea să roşească; îşi aminti faptul că un bărbat îi văzuse într-adevăr fundul. Ca să-şi ascundă jena, îşi ridică bărbia şi-l privi cu atenţie.

– Mă tentezi, draga mea, dar nu mai am chef de joacă, îi spuse Andrew.

– Tu eşti ăla care se joacă.

– Dacă cu Hooter n-a fost un joc, atunci ce-a fost?

– Poate că a fost dragoste.

– Şi poate că eu sînt regele Angliei.

O luă din nou pe sus şi o duse prin bucătărie,

prin camera de zi, pe hol, pînă în dormitorul lui.

– Nu, obrăznicătură mică, primirea călduroasă la care mă gîndeam constă într-o baie fierbinte şi un grog.

Suna nemaipomenit, dar Margaret Leigh nu avea de gînd să recunoască acest lucru.

– Nu poţi să mă obligi să fac baie.

El ridică din sprînceană pe deasupra ochilor care o ardeau cu privirea. De data asta, rîse din tot sufletul.

– Vrei să punem pariu, Margaret Leigh?

– Fac baie, dar nu pentru că vrei tu, ci pentru că vreau eu.

– Asta este fetiţa mea.

– Pirat încrezut!

– Spui lucrurile cele mai drăguţe.

Deschise cu piciorul uşa dormitorului şi se duse direct spre pat. Îi puse haina pe spătar şi o aşeză pe pat, apoi se aplecă deasupra ei.

– Ascultă-mă cu atenţie, Margaret Leigh. Sînt obosit şi vreau să mă culc. Te dezbraci şi faci o baie cît îţi pregătesc eu un grog fierbinte. Apoi îl vei bea fără să protestezi şi te vei culca.

Privi în jurul ei. Camera avea mobilă solidă, cărţi legate în piele şi ceramică indiană. Pe jos era un covor indian colorat.

– Ăsta este patul tău.

– Aşa este. Tu vei dormi în camera din faţă.

El se ridică şi plecă repede din cameră, nelăsînd-o să se împotrivească. Cînd ieşi, ea se prăbuşi pe pat. Se întoarse cu faţa în jos şi-şi îngropă capul în pernă. Asta a fost prima ei greşeală. Perna păstra mirosul lui, aroma proaspătă de pin, amestecată cu mirosul iute de piele. Se ridică repede în capul oaselor, îşi duse genunchii la piept şi-şi puse capul pe ei.

Era cu adevărat recunoscătoare că scăpase de îmbrăţişarea lui Hooter, care mirosea a usturoi. Poate că ar trebui să renunţe la luptă şi să se ducă acasă. Se lăsă pe perne. Îl auzea pe Andrew în bucătărie deschizînd dulapuri şi făcînd zgomot. Se simţea în siguranţă şi se relaxă.

Auzi pe neaşteptate voci. *Cine este mama mea? Eu sînt, eu sînt, eu sînt.* Se încordă şi-şi puse degetele în urechi pînă cînd vocile încetară. O cuprinse mînia, era hotărîtă. Se sculă din pat şi intră în baie. Se dezbrăcă repede şi intră la duş. Exista o singură cale pentru a opri vocile care-şi băteau joc de ea. Şi în curînd va reuşi, doar să scape din închisoarea în care o ţinea Andrew.

Andrew stătea în faţa uşii de la baie, cu două pahare în mînă, ascultînd zgomotul apei care curgea. Bine. Făcea un duş fierbinte. Asta o va linişti.

Împinse uşa şi intră. Silueta i se proiecta pe perdeaua duşului. Nu avusese de gînd să tragă cu ochiul, dar nu se putea abţine. Văzut prin plasticul semitransparent, corpul ei era minunat. Se sprijini de tocul uşii şi-şi bău paharul lui. Se gîndi că-i datorează măcar atît pentru cît îl enervase.

Era o femeie care-l ducea la exasperare. Mai mult, îşi pierdea o mulţime de timp cu ea. Nu mai petrecuse aşa de mult timp cu cineva de cînd cu Trixie, dar ea cîştigase Campionatul naţional. Tennessee Tiffany Trixie. Fusese o căţea extraordinară. Una din cele mai bune.

Zîmbi. Căţeii îl făceau întotdeauna să zîmbească.

– Uite-ţi grogul.

Margaret Leigh tresări şi-şi puse braţele în jurul trupului.

– Eşti în baia mea.

El apucă un colţ al perdelei şi-i întinse paharul.

– Vrei să te spăl pe spate?

– N-ai pic de ruşine?

– Nu. Se juca cu paharul. Îl iei sau ţi-l aduc eu?

Ea închise apa şi luă paharul. Lui îi veni o idee năstruşnică.

– Bei, Margaret Leigh?

– Ce fel de întrebare este asta?

El zîmbi, dar ea era serioasă şi fu bucuros.

– Nu-l bea prea repede. Şi dacă ai nevoie de ajutor cînd ieşi de la duş, strigă-mă. Sînt în faţa uşii.

Lăsă la loc perdeaua de la duş, apoi îi adună toate hainele şi plecă din baie. Se gîndi să le pună la el în dulap, dar era prea simplu. Ar fi putut să le găsească. Se duse în dormitor şi le puse sub păturile patului lui. O femei goală nu putea să ajungă prea departe.

Se aşeză pe pat şi-şi scoase cizmele, zîmbind satisfăcut. Rezolvase problema: o ţinea aici, fără să doarmă în acelaşi pat, legaţi unul de altul. Era şi el om. Nu credea că mai putea petrece încă o noapte în pat cu Margaret Leigh şi să scape cu onoarea nepătată şi cu virginitatea ei intactă. Şi nu avea nici o îndoială că era virgină. Doamne Dumnezeule! De ce făcea o femeie ca ea tot ce-i stătea în puterea ca să se dea primului bărbat care-i ieşea în cale?

Mîine va afla. Dacă nu-i va spune ea, se va duce s-o vadă pe mătuşa Bertha. Ea trebuia să ştie ce se întîmplă.

Tocmai îşi descheia cămaşa, cînd ea îl strigă.

– Ce-ai făcut cu hainele mele?

Rostea cu grijă cuvintele. Grogul îşi făcuse efectul.

– Sînt în siguranţă. O să le primeşti înapoi mîine dimineaţă.

– Şi în seara asta?

– În seara asta ne culcăm şi dormim.

– Dacă tu crezi că ies din baie fără hainele mele, eşti nebun.

El era încîntat. O femeie care ar fi vrut să seducă cu orice preţ nu şi-ar fi făcut griji că un bărbat o vede goală.

– Ieşi de acolo. Eu închid ochii.

– N-am încredere în tine.

– Deşteaptă femeie! Nici eu n-aş avea încredere în mine.

Se duse la dulap şi luă o rochie. Era roz, mătăsoasă, o amintire a legăturii sale de trei ani cu Joyce Laton. Joyce fusese o femeie foarte delicată. Părinţii ei speraseră că se va însura cu ea. El nici măcar nu se gîndise la asta. Ea se plictisea repede şi pe lîngă asta, nici nu-i plăceau cîinii.

Deschise puţin uşa băii şi-i întinse rochia.

– Ce este asta?

– O rochie. Cred că-ţi vine.

– Rochia unei femei.

– Da.

– Doar nu te aştepţi să port ceva lăsat de iubitele tale.

Furia ei îl luă prin surprindere. Crezuse că-i va face plăcere ceva feminin.

– Este doar o rochie. Nu vine înapoi după ea.

– Ce liniştitor! Nu mi-ar fi plăcut să fiu trezită din somn de una din iubitele tale care-şi caută hainele.

– La naiba, Margaret Leigh...

– Nu începe, Andrew McGill. Tu eşti cel care m-a adus aici. Împotriva voinţei mele.

El luă înapoi rochia şi închise uşa băii.

– Ai putea să arăţi puţină recunoştinţă. Adu-ţi aminte din ce te-am scăpat.

– Dacă vrei să ştii părerea mea, am căzut din lac în puţ.

– Dacă mai ţipi aşa, o să o trezeşti pe Christine.

– Nu ţip.

Femeile. De ce nu pot fi la fel de înţelegătoare ca şi cîinii? Puse rochia pe un scaun şi termină de descheiat cămaşa. Deschise din nou uşa şi i-o întinse.

– Poftim. Îţi ajunge să-ţi acoperi părţile esenţiale.

Ea i-o smulse din mînă şi trînti uşa, cît pe-aci să-i prindă mîna. În cîteva minute ieşi din baie, cu mînecile cămăşii atîrnîndu-i. Îi venea pînă la genunchi. El nu crezuse că ar putea arăta aşa de sexy în cămaşa lui.

Era îmbujorată şi-i aruncă o privire scurtă, trecînd repede pe lîngă el.

– Nu te deranja să-mi arăţi drumul. Îl ştiu deja.

– Noapte bună, iubito. Somn uşor.

Trînti uşa în semn de răspuns. El îşi descheie pantalonii şi se gîndi să facă un duş, dar îşi aduse aminte de hainele ei îngrămădite sub pătură. Duşul va trebui să mai aştepte. Nu putea să rişte ca ea să-şi caute hainele în timp ce el era în baie.

Se băgă în pat, mulţumit că reuşise s-o împiedice şi în noaptea asta să facă vreo prostie. După cum o cunoştea, şi credea că o cunoştea destul de bine, nu va îndrăzni să plece îmbrăcată doar cu cămaşa lui.

În camera din faţă, Margaret Leigh se îndreptă spre pat, se întinse şi-şi făcu planul. Andrew McGill n-o putea învinge. Va pleca cît de curînd, cînd Hooter şi James îi vor aduce maşina. Se întoarse pe o parte şi se pregăti să doarmă. Dormea iepureşte. Zgomotul făcut de maşina ei o

va trezi cu siguranţă. Se ruga să nu-l trezească şi pe Andrew.

Grogul o ameţise şi o încălzise. Se ghemui şi adormi, înfăşurată în cămaşa lui Andrew.

Bertha auzi maşina lui Margaret Leigh. Zgomotul pe care-l făcea nu putea fi confundat. Întoarse capul şi privi cadranul luminos al ceasului de lîngă pat. Cinci dimineaţa. Dădu pătura la o parte şi coborî din pat. Doamne, grijile pe care şi le făcea pentru Margaret Leigh o vor băga în mormînt!

Auzi paşi pe scări şi aşteptă pînă cînd fu sigură că Margaret Leigh era în camera ei, apoi o urmă. Întotdeauna se revoltase împotriva celor care trăgeau cu urechea, dar în anumite situaţii era necesar, şi asta era una dintre ele. Fără ruşine, îşi lipi urechea de uşa camerei lui Margaret Leigh. Forma un număr.

– Tess, Margaret Leigh la telefon... Da, ştiu cît este ceasul... Nu, nu s-a întîmplat nimic. Cred că sînt puţin răcită.

Margaret Leigh se opri să-şi sufle nasul.

Bertha nu se lăsa păcălită. Stătea în faţa uşii şi

nu ştia dacă să intre să-şi liniştească fata sau să stea afară şi să afle ce se întîmpla. Cu siguranţă ar fi fost respinsă dacă ar fi intrat, aşa că rămase afară.

– Tess, te-am sunat să-ţi cer nişte sfaturi în privinţa bărbaţilor... Ştiu că tu eşti expertă... Cum găseşti un bărbat drăguţ cu care să te culci?... Nu mai înjura. Vorbesc serios... Păi, Harry Cox este singurul pe care-l ştiu şi este bîlciul în oraş... Bine... Aha... Nu ştiu dacă voi putea să fac *asta*... O să încerc... Mă simt bine. Tess. Nu fi îngrijorată... Şi eu te iubesc. Pa!

Bertha plecă de la postul ei şi coborî în grabă scările. Doamne, ce-o să se întîmple cu Margaret Leigh a ei?

Primul lucru pe care-l făcu Andrew cînd se sculă, fu să vadă ce făcea Margaret Leigh. Deschise uşor uşa şi-şi băgă capul înăuntru. Patul era gol. La început nu-i veni să-şi creadă ochilor. Stătea pe hol, supărat că planul lui nu reuşise. Nu era obişnuit să dea greş.

Deschise larg uşa şi se duse lîngă pat. Parcă nu dormise nimeni în el. Pătura era întinsă frumos

sub pernă. Nu intra în panică, îşi spuse. Poate că era în bucătărie, pregătind micul dejun.

Cercetă în toată casa. Era mică şi nu-i trebui prea mult timp să descopere că Margaret Leigh nu era acolo. Unde se dusese? Sigur nu înapoi la Hooter.

Numai într-un singur fel putea afla. În drum spre telefon, aruncă o privire la ceas. Era şapte. Nu putea să fi plecat de mult.

Hooter răspunse imediat.

– Hooter, Andrew la telefon.

– Ce faci, băiete? Şi ce-ţi face drăguţa în dimineaţa asta?

Andrew simţi o uşurare binevenită. Cel puţin Margaret Leigh nu se întorsese la Hooter. Încercă să obţină mai multe amănunte.

– Este bine, mulţumesc. Auzi, mulţumesc că i-ai adus maşina.

– Ei, n-a fost nici o problemă. Eu şi James am stat toată noaptea şi am jucat cărţi.

– Nici nu v-am auzit cînd aţi venit. Probabil că era devreme.

– Da, era. Am plecat imediat după ce James m-a bătut de mi-a luat şi pantalonii de pe mine. Jur că trişează.

– La ce oră era asta, Hooter?

– Cred că pe la patru jumătate.

– Mersi, Hooter. Să-mi spui dacă pot să fac vreodată ceva pentru tine.

– Păi, este vorba despre cîinele ăla al meu, Possum. Mă întrebam ce-ar putea să scoată din el un dresor ca tine.

– Adu-l încoace. Îl dresez. Pe gratis.

Hooter voia să vorbească despre programul de pregătire al lui Possum, dar Andrew termină repede convorbirea, apoi se grăbi să-şi hrănească cîinii.

Cînd intră înapoi în casă, o trezi pe Christine, îi dădu să mănînce şi o duse afară să-şi facă toaleta. Pînă îşi făcu şi el duş şi se îmbrăcă, era deja ora opt. Şi nici măcar n-avea maşină. Calul lui mergea în pădure, dar nu putea să călărească prin oraş, pe străzile din Tupelo. Exista o singură soluţie. Îl sună pe fratele lui.

– Rick, am nevoie de un serviciu.

– Andrew, nu poţi să vorbeşti mai tare? Fetele ţipă să le schimbăm scutecele şi băieţii încearcă să ajungă la lună cu racheta lor.

– Dar sînt prea mici ca să-şi facă o rachetă.

– Le-am făcut-o eu. Orice bărbat trebuie să aibă o rachetă.

Andrew chicoti, apoi reveni la subiect.

– Am nevoie să-mi împrumuţi *Corvette*-ul tău şi am nevoie de el repede.

– Tu nu te grăbeşti niciodată. Probleme cu femeile?

– Cum ai ghicit?

– Am trecut şi eu odată prin asta.

Rick se opri s-o sărute pe Martha Ann, care trecea pe lîngă el. Rick şi Martha Ann ar fi continuat aşa multă vreme, dacă Andrew nu i-ar fi întrerupt.

– Rick! Hei, Rick? Cum rămîne cu serviciul ăla?

– Bine, uite cum facem.

Se înţeleseră cu Rick să vină la Boguefala Bottom cu prietenul şi mecanicul lui preferat, Alvin Vinny. Andrew urma să ia *Corvette*-ul şi Rick va rămîne să repare camioneta. Vor face schimb de maşini cînd îi va conveni lui Andrew. Martha Ann avea maşina ei. Nu era nici o grabă să-i înapoieze *Corvette*-ul.

Era nouă şi jumătate cînd Andrew ajunse la casa de pe strada Allen. Coborî din maşina fratelui său şi străbătu repede aleea.

Mătuşa Bertha îi deschise.

– Bună dimineaţa. Sînt...

– Ştiu cine eşti. Îl apucă de mînecă şi-l trase

înăuntru. Intră.

Andrew o urmă într-o sufragerie micuţă.

Era foarte palidă şi avea cearcăne. Se aşeză cu greu într-un scaun cu spătar şi-i făcu semn să ia loc.

– Stai jos. Presupun că ai venit pentru Margaret Leigh.

Andrew era surprins. Crezuse că mătuşa Bertha nu era de acord cu el şi acum se purta de parcă era un erou care se întorsese din război.

– Da, chiar aşa.

– Pentru moment este în siguranţă. A plecat la bibliotecă acum o oră.

– Mă bucur.

– A fost cu tine noaptea trecută?

– Da.

Nu vedea de ce ar minţi. Şi el urmărea adevărul.

– Dacă vreţi să mă întrebaţi dacă m-am culcat cu ea, răspunsul este nu.

– Mulţumesc lui Dumnezeu.

Mătuşa Bertha lăsă capul în jos şi lacrimi îi alunecară pe obraji.

– Vreţi să-mi spune-ţi ce se întîmplă? Margaret Leigh a fost foarte supărată în ultimele două zile. Parcă ar fi devenit o persoană complet schimbată.

Mătuşa Bertha ridică faţa şi-şi şterse lacrimile cu dosul mîinii. Andrew scoase o batistă din buzunar şi i-o dădu.

– Mulţumesc.

Oftă, îşi şterse faţa şi-şi suflă nasul, respiră adînc şi se aşează mai bine pe scaun.

– Luni seară, la cina în familie a auzit o verişoară spunînd nişte lucruri pe care n-ar fi trebuit să le afle.

– Ce lucruri?

– O să crezi ce este mai rău despre mine.

Andrew îi înţelese supărarea. Se ridică de pe scaun şi îngenunche lîngă ea, apoi îi luă mîna în a lui.

– Domnişoară Adams, nu mă aflu aici să vă judec pe dumneavoastră... sau pe oricine altcineva. Vreau s-o ajut pe Margaret Leigh.

Mătuşa Bertha îl studie înainte de a-i răspunde.

– Îţi place de ea, nu-i aşa?

– Da.

– O iubeşti?

Andrew nu ştia ce să spună. Dragostea nu se potrivea cu stilul lui de viaţă. Nici măcar nu se gîndise la asta. Reflectă la întrebare. O iubea pe Margaret Leigh?

– Ţin... foarte mult la ea.

– Este suficient.

Mătuşa Bertha respiră adînc şi începu să-i spună lui Andrew McGill secretul familiei.

El o ascultă, păstrîndu-şi mirarea şi părerile pentru el. Cînd termină, îşi puse mîinile pe umerii ei şi o consolă, mîngîind-o uşor pe umeri. În cele din urmă, ea oftă zgomotos şi se lăsă pe spate în scaun.

– Poţi s-o ajuţi pe fata mea, Andrew?

– Pot să încerc. O să fiu la bibliotecă în după-amiaza asta, cînd iese de la serviciu, şi o să fac tot ce-mi stă în putere ca s-o ajut.

– Mulţumesc mult. Mătuşa Bertha îl mîngîie pe obraz. Retrag tot ce-am spus despre bărbaţii care poartă jachete de piele.

Ştiind că Margaret Leigh era în siguranţă, Andrew înapoie maşina fratelui său, stătu puţin în vizită la Rick şi la familia lui, apoi se întoarse cu *Ford*-ul lui vechi la Boguefala Bottom.

Îşi petrecu restul zilei concentrîndu-se asupra pregătirii ogarilor săi. Cînd plecă spre bibliotecă, era destul de mulţumit de stilul şi siguranţa lui Mississippi Rex, dar era cam dezamăgit de felul

cum escalada un obstacol. Mai avea mult de muncă pentru a-l pregăti pe Rex pentru întrecerile din februarie.

Ajunse la bibliotecă la patru şi jumătate, cu o jumătate de oră mai devreme de terminarea programului de lucru, dar Margaret Leigh plecase deja. Avusese bănuieli de cînd nu-i văzuse maşina în parcare. După ce intrase în bibliotecă şi n-o văzuse, se enervase. N-ar fi trebuit să aibă încredere în ea. Nici o clipă. Nu după ce plecase de la cabana lui la patru şi jumătate dimineaţa, îmbrăcată doar cu cămaşa lui.

Se aplecă peste biroul de unde se împrumutau cărţi, controlîndu-şi furia şi zîmbind seducător.

– Aveţi cumva idee unde s-a dus Margaret Leigh?

Fata era tînără şi nesigură pe ea. Îşi muşcă buza de jos.

– Păi, nu ştiu dacă ar trebui să vă spun. Nu vreau să bîrfesc.

– O consider ca pe o favoare personală. I-am promis mătuşii Bertha că o iau eu de la serviciu astăzi. Ridică din umeri. După cum vedeţi, am ajuns prea tîrziu.

– Păi, a cerut să plece mai devreme. Şi nu cred că ar trebui să ştiu asta, dar am auzit-o

vorbind la telefon în pauza de masă, cu cineva pe nume Harry Cox despre... bîlci, cred.

Îşi muşcă din nou buza.

– Mulţumesc. Eşti o scumpă.

Margaret Leigh stătea cu Harry Cox la standuri în luminile colorate de neon, mîncînd un hamburger şi ţinînd în braţe ursuleţul pe care-l cîştigase la tir, cînd îl văzu pe Andrew McGill. Purta blugi strîmţi şi geaca lui de piele şi arăta atît de fioros ca Hannibal cînd trecuse Alpii.

Îl apucă pe Harry de rever, pătîndu-l de muştar pe cămaşă.

– Hai să mergem la spectacolul de curiozităţi.

– Dar credeam că nu-ţi plac.

– M-am răzgîndit. Îl trase de mînecă. Haide, vino.

Harry Cox se şterse de muştar şi făcu ce i se spusese. Margaret Leigh se uita peste umăr şi tremura de nerăbdare în timp ce el cumpăra biletele, apoi îl tîrî într-un colţ întunecat al cortului. Cum se aşeză, îl simţi pe Andrew în spatele ei. Nu trebuia să se întoarcă pentru a şti că era acolo. Îi simţea prezenţa. Era ca şi cum ar fi fost aruncată

în ochiul unui ciclon.

– Mă bucur că te văd aici, frumoaso.

Îi simţea respiraţia pe obraz cînd se aplecă spre ea.

Ea privea în faţă, ignorîndu-l.

El se aplecă şi mai mult, şoptindu-i la ureche:

– Văd că ţi-ai mai pus nişte haine pe tine.

Întoarse capul şi-şi dori să n-o fi făcut. Era nas în nas cu el, atît de aproape încît putea să se piardă în ochii lui albaştri, atît de aproape încît mai că-i simţea gustul buzelor.

– Pleacă, şopti ea.

– Niciodată. Făcu un semn spre Harry, care stătea de cealaltă parte a lui Margaret Leigh, aplecîndu-se ca să vadă mai bine viţelul cu două capete. El este următorul candidat?

– Şşt. O să te audă.

– Vrei să spui că nu ştie! Spune-i din partea mea că este un norocos.

Andrew se lăsă pe spate în scaun şi se prefăcu că urmăreşte spectacolul. De fapt o privea pe Margaret Leigh. Nu se schimbase. Tot încerca să nu recunoască adevărul, nici faţă de ea. Dar, mai presus de toate, era foarte hotărîtă să-şi ducă la capăt planul ei de răzbunare şi de autodistrugere.

– Peste cadavrul meu.

Nu-şi dădu seama că gîndise cu voce tare pînă cînd un bărbat care intrase să vadă spectacolul se opri lîngă scaunul lui şi-l întrebă:

– Poftim?

– Nimic. Vorbeam singur.

Capitolul 8

Andrew îi urmări pretutindeni. Cînd Margaret Leigh şi Harry plecară de la spectacolul de curiozităţi, el era la doi paşi în urma lor. Cînd se opriră să arunce bănuţi într-o sticlă, se opri şi el. Margaret Leigh încercă să scape de el în casa de distracţii, dar nu reuşi.

Era clar pentru Andrew că Harry Cox nu ştia ce se întîmplă. Margaret Leigh flirtă cu el fără ruşine, mîngîindu-l pe gît şi lipindu-se de el în mulţime. Bietul om avea o expresie mirată pe chip, de parcă nu-i venea să creadă ce noroc

dăduse peste el.

Andrew nu se grăbea. Nu venise la bîlci ca s-o răpească din nou pe Margaret Leigh; voia doar să se asigure că nu făcea vreo prostie. Nu era obişnuit să joace rolul de înger păzitor, dar existau şi avantaje. Se simţea singur în mulţime. Zgomotul era ca un incubator pentru gîndurile lui şi nu trebuia să le împărtăşească nimănui. Şi avea ocazia să studieze natura umană. Parcă era în culisele unui teatru, urmărindu-i pe actori în spatele scenei şi pe scenă.

Margaret Leigh îşi juca foarte bine rolul. Flirta şi o făcea foarte bine. Andrew n-ar fi crezut că o vedea pe aceeaşi femeie timidă care venise la cabana lui sîmbăta trecută, dacă n-ar fi cunoscut-o. Păreau să fi trecut o mie de ani de atunci.

Harry Cox se scuză şi se duse la toaletă. Atunci acţionă Andrew. Se apropie de Margaret Leigh şi o luă de braţ.

– Trebuie să stăm de vorbă.

Ea se întoarse; faţa ei reflecta luminile caruselului. În spatele ei se auzea muzică şi rîsete de copii.

– Lasă-mă în pace, Andrew. N-avem nimic de discutat.

O mîngîie pe faţă cu tandreţe şi o privi în ochi.

– Ştiu de ce fugi, Margaret Leigh.

Ea îşi umezi buzele înainte de a-i răspunde.

– Ştii?

– Da. Am vizitat-o astăzi pe Bertha Adams.

– N-aveai dreptul!

– Ţin la tine. Asta-mi dă dreptul.

– Mulţi oameni ziceau că ţin la mine. Numai minciuni.

Încercă să scape, dar el n-o lăsă.

– Nu face asta, Margaret Leigh.

– Ce?

– Nu crezi că ştiu ce înseamnă să seduci pe cineva? Ce vrei tu să faci nu va rezolva problema. Lasă-mă să te duc acasă.

– Acasă la mama? Să-i ascult minciunile? Nu, mulţumesc.

– Tuturor ne este frică de ceva uneori. Dar nu ajută să fugi de probleme. Şi nici să dai la o parte toate lucrurile în care crezi. Vei regreta mai tîrziu.

– Ce este asta? Psihologie de amator?

– Prietenie.

– N-am nevoie să fii conştiinţa mea sau călăuza mea. Du-te acasă, Andrew. Întoarce-te la cîinii tăi.

Ea se îndreptă spre toaleta bărbaţilor, furioasă şi hotărîtă. Andrew cunoştea doar o cale de a o salva. Trecu pe lîngă ea şi intră la toaletă.

Harry Cox stătea în faţa chiuvetei pătate, pri-

vindu-se în oglinda spartă şi încercînd să-şi acopere chelia cu cîteva fire de păr. Andrew se postă în spatele lui.

– Sînt Andrew McGill şi Margaret Leigh Jones este femeia mea.

Mîinile lui Harry se opriră în aer. Încercă să spună ceva o dată sau de două ori, dar nu reuşi.

– Ne-am certat şi ea încearcă să se răzbune pe mine, de aceea te-a invitat la bîlci.

– Nu am ştiut.

Harry înghiţi greu şi mărul lui Adam îi sălta în sus şi-n jos.

– Nu-i nimic. Acum ne-am împăcat. O să am eu grijă de ea restul serii.

Harry încercă să se arate curajos.

– Dar de unde ştiu eu că spui adevărul? Poate că eşti doar un străin care încearcă s-o agaţe.

– Locuieşte pe strada Allen cu mătuşa ei, Bertha. Căţeluşa ei, Christine, are fundiţe roz în păr şi nu suportă zgomotele puternice. Margaret Leigh nu bea, nu fumează şi poartă o rochie de tafta albastră cînd merge la dans. Este foarte mîndră de familia ei, mai ales de guvernatorul Ben Adams şi încearcă să se realizeze la bibliotecă.

Se apropie de Harry, folosindu-şi pentru prima dată în viaţa lui statura ca să intimideze un bărbat.

– Ajunge?

– Cred că da.

– Bun. Uite ce vom face.

Îi spuse planul lui Harry Cox. Apoi ieşi şi se duse lîngă Margaret Leigh. Stătea pe o bancă roşie lîngă toaleta bărbaţilor, aşteptînd. Andrew îşi puse un picior pe bancă.

– Harry nu mai iese.

– Nu te cred.

– I-am spus că am eu grijă de tine. Va rămîne acolo pînă cînd vom pleca noi.

Ea se ridică, cu mîinile făcute pumni.

– Cum îndrăzneşti!

Se dădu înapoi şi încercă să-l lovească. El o prinse de mînă şi o trase spre el. Se uita încruntat la ea.

– N-am de gînd să te las să faci asta.

– Ce?

Făcea pe inocenta.

– Să-l atragi pe bietul Harry Cox în patul tău.

– El ţi-a spus asta?

– Nu era nevoie. Ştiu să citesc limbajul trupului.

Ea se uita cînd la el, cînd spre toaleta bărbaţilor, apoi se aşeză din nou pe bancă.

– O să iasă. Îl aştept.

– Bine. Andrew se aşeză lîngă ea. Aşteptăm împreună.

Stăteau unul lîngă altul, nemişcaţi ca două statui. Singura diferenţă era că lor nu li se aşezau păsări pe cap. Înălţîndu-se pe vîrfuri şi uitîndu-se pe fereastra băii, Harry Cox şi-ar fi dorit ca păsările să li se aşeze pe cap. După aproape o oră, ei încă stăteau acolo. Cît vor mai rezista? Le studie feţele. Andrew era ca de piatră, iar Margaret Leigh părea gata să înfrunte un grup de lei.

– Nu iese, Margaret Leigh.

– Asta nu înseamnă că voi merge acasă cu tine. Se ridică. Este bîlci. Trebuie să existe un bărbat care să vrea să mă ducă la el.

O luă spre standuri.

Andrew o prinse de braţ şi îşi potrivi pasul cu al ei.

– Întotdeauna mi-a plăcut la bîlci. Ce vrei să facem în continuare, iubirea mea? Nu că statul pe bancă pentru o oră n-ar fi fost distractiv, dar e cam prea potolit pentru gustul meu. Ce-ţi place? Caruselul? Roata mare?

– N-ai fost în stare să-mi oferi ce-mi place.

Îi zîmbi obraznic.

El se încruntă şi o duse la roată. Ţinînd-o de braţ, cumpără două bilete şi se aşezară la coadă. Coada era lungă şi mergea încet. În timp ce-şi aşteptau rîndul, Margaret Leigh începu să flirteze fără ruşine cu mecanicul musculos care punea în

funcţiune roata.

Andrew era uimit de cîtă furie era în stare. Cînd se aflară pe locurile lor, cu centurile de siguranţă legate, el era gata să explodeze. Numai faptul că ştia de ce se purta aşa îl opri.

Roata începu să se învîrtească şi începură să urce. Margaret Leigh stătea cît putea de departe de el.

– Ţi-e frig?

– Nu. Dragostea îmi ţine de cald.

Se aplecă şi-i trimise o sărutare din vîrful degetelor mecanicului, cînd trecură pe lîngă el.

– La naiba, Margaret Leigh, nu ştii că ceea ce faci este periculos?

– Prefer să duc o viaţă periculoasă decît una monotonă.

– N-ai de gînd să te opreşti pînă nu obţi ce vrei, nu-i aşa?

– Da.

Andrew îşi desfăcu centura de siguranţă şi o dădu deoparte. Apoi, cu o mişcare rapidă, veni lîngă ea şi o lipi de pieptul lui. Îi ridică faţa cu un deget şi o studie. Spunea adevărul. Pe chipul ei se citea hotărîrea. Îşi apropie gura de a ei.

Ea i se împotrivea, întorcînd capul.

– Ce crezi că faci?

– Eu voi fi primul tău bărbat, Margaret Leigh.

– Niciodată. Îl privi obraznic. Oricum nu vei fi primul.

– Eşti virgină.

– De unde ştii?

– Pentru că eu nu sînt virgin.

Ea încercă din nou să scape de el, dar el îi prinse faţa în palme.

– N-am de gînd să stau degeaba şi să văd cum pune vreun nebun mîna pe tine.

– Nu m-aş culca cu tine nici dacă ai fi ultimul bărbat de pe faţa pămîntului.

– Te fac eu să te răzgîndeşti.

Şi se ţinu de cuvînt. În timp ce roata se învîrtea încet în noapte, muzica de bîlci răsuna în jurul lor şi lumina de neon le colora chipurile în roşu, verde şi galben, Andrew McGill o curtă pe Margaret Leigh Jones.

O sărută pînă ce nu-şi mai simţi buzele, o mîngîie întruna. Îi arătă că nu putea să-l refuze. Asta îşi spunea şi el în timp ce-i savura buzele dulci ca mierea.

Dar ea rămînea nemişcată, chiar dacă picioarele i se înmuiaseră şi inima îi bătea să-i spargă pieptul. Apoi, cînd nu mai putu nega ce i se întîmpla, cînd deveni una cu Andrew, se gîndi că-l va opri cînd va fi pregătită. Îl va lăsa s-o ducă la cabana lui sau unde voia s-o ducă. Îl va lăsa s-o

dezbrace şi s-o aşeze în pat. Va aştepta pînă cînd va fi foarte excitat, aşa cum îi spusese Tess că pot fi bărbaţii. Şi atunci se va răzbuna. Se va ridica şi va pleca.

O să-i arate ea lui Andrew. O să le arate tuturor. Nu avea nevoie de nimeni, de nimeni, în afară de un străin fără chip care s-o ajute să treacă peste asta într-o noapte. Mecanicul de la roată i se păruse doritor. Se va întoarce la bîlci, dacă nu în seara asta, mîine sau poimîine. La urma urmei, bîlciul va sta în oraş o săptămînă. O să fie o săptămînă de pasiune sălbatică, dezlănţuită şi de sex violent, arzător. Apoi, săptămîna următoare... Nu ştia ce va face săptămîna viitoare, dar se va gîndi ea la ceva. Poate va face o călătorie într-un loc exotic sau poate-şi va face bagajele şi va pleca din oraş sau poate îi va face mecanicul vreo propunere. Poate o să urmeze bîlciul, va fi o femeie întreţinută care nu trebuie să-şi facă griji decît pentru a avea un cearceaf curat pe pat.

Nici nu-şi dădu seama cînd se opri roata. Plecă de la bîlci şi braţele lui Andrew. Ca prin ceaţă urcă în camioneta lui şi se ghemui lîngă el în timp ce se îndreptau spre Tupelo. Nici unul din ei nu vorbea. Erau prea preocupaţi să se gîndească.

El făcea un sacrificiu nobil. O va lăsa pe Mar-

garet Leigh să se folosească de el pentru a o salva de la autodistrugere, în braţele vreunui nebun. Avea să fie profesorul ei, mentorul ei. O va purta blînd pe cărările dragostei. Şi cînd se va sfîrşi, cînd ea va şti ce înseamnă dragostea şi că nu o va ajuta să scape de durere, o va lăsa să stea cu el, pînă cînd se va împăca cu trădarea mătuşii Bertha. O va ajuta să treacă de momentele grele. Şi după ce se va întoarce acasă, vindecată, el îşi va vedea mai departe de antrenamentul cîinilor lui şi de dimineţile liniştite de sîmbătă în care va sta întins la soare.

Parcă maşina sub copaci şi o privi. Chipul ei era palid în lumina lunii.

– Am ajuns, Margaret Leigh. La cabana mea.

– Cred că-ţi aduci aici toate iubitele.

– Nu. Numai pe cele deosebite.

Pentru o clipă ea pretinse că era deosebită şi că se afla acolo, cu Andrew, în împrejurări cu totul diferite. Îşi puse braţele în jurul gîtului lui.

– Arată-mi cît de deosebită sînt.

Închise ochii şi ridică faţa spre el.

El îşi trecu buzele pe pleoapele ei şi pe obraji. Ea îşi lăsă capul pe spate şi el o sărută din nou. Întotdeauna auzise că practica face ca săruturile să fie perfecte, dar nu mai cunoscuse niciodată perfecţiunea unor săruturi atît de fierbinţi ca ale lui

Margaret Leigh. Toată pasiunea pe care o ţinuse ascunsă atîţia ani se trezea la viaţă. Patima ei o incită şi pe a lui.

Săruturile deveniră un preludiu al dragostei. Dacă ar fi fost orice altă femeie în locul lui Margaret Leigh, ar fi făcut sex cu ea în maşină. Intensitatea pasiunii ei îl uluia. Cum de încerca să-şi recapete suflul, încît aburea geamurile, cu o femeie pe care avea de gînd doar să o salveze? Se retrase şi încercă să-i vadă chipul. Era doar o umbră palidă.

– Margaret Leigh, poţi să dai înapoi. Dacă te răzgîndeşti, spune-mi şi te voi duce acasă... sau oriunde vrei să te duc. O mîngîia pe obraz în timp ce vorbea, sperînd s-o liniştească, să nu o facă să creadă că o respingea. Nu pentru că nu te doresc. Eşti o femeie frumoasă, ispititoare. Dar vreau să ştii că tu eşti cea care hotărăşti. Spune-mi nu şi mă voi opri.

– Nu te opri.

Fără să mai zică nimic, coborî din maşină şi veni pe partea ei. O luă în braţe şi o duse în cabană. Înăuntru era întuneric. Nu ardea nici o lampă ca să le lumineze drumul spre dormitorul lui. Paşii lui se auzeau tare cînd străbătură holul.

Fu cel mai lung drum din viaţa lui Margaret Leigh. În braţele lui Andrew, învăluită în întuneric,

se simţea de parcă ar fi pornit într-o călătorie spre un ţărm misterios şi îndepărtat. Sunetele erau amplificate: paşii lui Andrew bocăneau pe podeaua de lemn; el respira iute, ea respira încet, parcă auzea şi pulsul sîngelui care-i curgea prin vene.

Se agăţă de cămaşa lui. Îşi reveni la realitate cînd îi simţi muşchii tari. Altfel ar fi putut să creadă că era în mijlocul unuia dintre cele mai romantice vise ale ei.

Andrew deschise uşa dormitorului cu piciorul. În cameră era întuneric, în afară de o geană de lumină care venea de la lună. El o lăsă în acel cerc de lumină, pe pat. Aplecîndu-se, o mîngîie pe obraji.

– Parcă ăsta ar fi locul tău dintotdeauna.

Ea nu putea să rostească nici un cuvînt. Acum că se afla în patul lui, stătea nemişcată. Nu de furie, nu de frică. Se aşteptase la aceste două sentimente. Dar o surprindea că nemişcarea ei venea din anticiparea necunoscutului.

Andrew veni mai aproape. Îi zărea ochii în lumina lunii, erau mari şi strălucitori, aproape că nu se putea uita în ochii lui.

– Te voi învăţa, Margaret Leigh. Mîinile lui îi mîngîiau faţa şi gîtul în timp ce vorbea. Cînd un bărbat şi o femeie se întîlnesc, nu e numai o unire

a trupurilor, ci şi a inimilor, a minţilor, a sufletelor.

Vocea lui era deosebit de tandră. Aproape că o făcea să uite de planul ei. El o vrăjea şi ea se lăsa cuprinsă de farmecul lui.

Mîinile lui îi descheiau haina.

– Iubirea este mai frumoasă cînd este savurată. Te voi savura, frumoaso... şi te voi învăţa şi pe tine să mă savurezi.

Ea-l lăsă să-i dea haina jos şi-l privi cum o punea cu grijă pe un scaun. Cît de departe putea să-l lase să meargă? De cîte lucruri va trebui să se dezbrace pînă-l va aduce pe Andrew într-o stare critică? Deocamdată se stăpînea foarte bine. Ea crezuse că sexul va fi altfel. Îşi imaginase că-i va ridica fusta şi va începe să-i exploreze frenetic trupul. Crezuse că va putea să fie detaşată, să nu simtă nimic, pînă cînd îl va lăsa acolo, gîfîind.

Ea era cea care gîfîia. Vocea lui, ochii, atingerile lui – toate o vrăjeau. El se apropie din nou, îi desfăcu fermoarul rochiei şi o făcu să alunece uşor pe umeri.

Ea simţea că trupul ei era o vioară şi Andrew era maestrul care o făcea să răsune. Degetele lui îi mîngîiau pielea, îi conturau furoul de mătase şi atingerea lui o făcea să vibreze.

El îi şopti blînd numele „Margaret Leigh", o

dată şi încă o dată. Ea-l privi în ochi şi ştiu că nu mai putea să dea înapoi. Nu în noaptea asta. Poate niciodată. Trebuia să afle ce-i oferea el, cu orice preţ. Nu conta că-i dădea o lecţie. Nu conta că jurase că nu va face niciodată dragoste cu el. Nimic nu conta în afară de clipa de faţă şi de simfonia minunată, creată de atingerile magice ale maestrului.

Ea îşi ridică braţele spre el.

– Sînt aici, Andrew. Ia-mă.

Pînă în clipa aceea Andrew crezuse că o scăpa din braţele unui străin căruia nu-i păsa de ea. Crezuse că în patul lui va fi, ca de atîtea alte ori, un schimb de plăcere între doi oameni. Nu luase în consideraţie sentimentele lui. Deodată, îşi dădu seama. Nu făcea nimic nobil. Nu era eroul nimănui, nu era cavalerul în armură strălucitoare. Era îndrăgostit.

Revelaţia subită îl făcu să rămînă nemişcat. Nu putea face nimic decît să stea aplecat deasupra ei, privind-o în ochi şi întrebîndu-se cînd se îndrăgostise de ea şi cum putuse să fie atît de orb.

– Ah, dragostea mea! Iubirea mea!

O trase spre el şi o legănă în braţele lui. Cu faţa îngropată în părul ei, îi şoptea:

– Pînă la tine n-am ştiut ce înseamnă cu adevărat cuvîntul „deosebită". N-am ştiut ce înseam-

nă să alinţi pînă şi umbra unei femei, să priveşti şi să te bucuri de vederea unui păr ca de mahon sau de rotunjimea catifelată a unui obraz, într-o încăpere plină de oameni.

O legăna uşor pe pat, lipindu-i corpul moale de al lui.

– N-am ştiut că o femeie într-o rochie albastră de tafta îmi va apărea în toate visele. N-am ştiut că nimic nu mă va mai satisface vreodată, în afară de gustul unor buze pline şi senzuale.

Tăcu o clipă, bucurîndu-se de atingerea ei şi de sentimentul minunat că era îndrăgostit. Întotdeauna Andrew ştiuse foarte clar ce trebuia să facă. Acum avea îndoieli. Cum putea să facă dragoste cu ea în situaţia de faţă? Ea se folosea de el ca să uite şi credea că el îi dă o lecţie. Ah, dar cum ar putea s-o lase să plece? Ea ar fi considerat că o respinge din nou, sau chiar mai rău. Şi dacă-i mărturisea dragostea lui, va crede că e o minciună care făcea parte din jocul pe care era convinsă că-l joacă.

Îi luă mîna dreaptă şi-şi împleti degetele cu ale ei. Apoi o strînse uşor, de parcă n-ar mai fi vrut să-i dea drumul niciodată. Şi n-ar mai fi vrut. N-ar mai fi putut. Dacă o refuza acum, chiar dacă-i oferea o explicaţie, ea ar fi alergat în braţele altui bărbat.

Închise ochii şi se rugă ca această noapte să fie frumoasă şi pentru Margaret Leigh. Ea stătea întinsă, în timp ce el se ridică şi se dezbrăcă. Cînd fu gol, se aşeză lîngă ea.

– Atinge-mă, Margaret Leigh. Îi luă mîna şi i-o puse pe pieptul lui. Cunoaşte-mi corpul.

Ea începu să respire mai iute, dar nu-şi retrase mîna. Degetele ei se jucau cu părul de pe piept şi el se mira de cît de tare îi bătea inima. Crezuse mereu că nu mai există surprize pentru el, în dormitor. Se înşelase. Mîna ei se mişca cu timiditate pe pieptul lui şi el se simţea ca un licean care urma să fie iniţiat în bucuriile trupeşti.

– Vezi ce mi-ai făcut?

Îi luă mîna şi i-o duse mai jos. Mîna ei tremură o clipă, apoi deveni mai fermă. Cînd îi atinse bărbăţia, îşi ţinu respiraţia. Pulsa sub atingerea ei.

– Tu ai puterea asta, Margaret Leigh. Să mă transformi într-un instrument pentru plăcerea ta. Mîinile lui îi mîngîiau coapsele pline. Lasă-mă să te ating. Lasă-mă să-ţi cunosc trupul.

– Te rog.

Spatele i se arcui, se înfiora de plăcere şi începu să se mişte încet.

– Aşteaptă, dragoştea mea. Avem tot timpul.

Îi dădu jos furoul. Avea un corp elegant, cu

talie subţire şi sîni mici, picioare lungi şi şolduri pline. Îi alintă mijlocelul subţire şi mîna lui înaintă spre pieptul ei. Sînii i se întăriră şi sfîrcurile împingeau obraznice dantela sutienului. Andrew zîmbi. Margaret Leigh era o femeie făcută pentru dragoste. Avea o senzualitate înnăscută, pe care multe femei şi-ar fi dorit-o, dar la care nu reuşeau niciodată să ajungă.

Simţi că dorinţa ei scapă de sub control. Cu mare efort reuşi să se abţină. Dacă intra în ea acum, fără să o pregătească mai întîi, ar fi distrus orice şansă de a-i oferi şi ei plăcerea.

O mîngîia uşor peste tot, lăsînd-o să se obişnuiască cu atingerea lui. Cînd începu să se relaxeze, îi desfăcu sutienul şi i-l dădu deoparte. Apoi o sărută. Ea se arcui sub el, se înfioră de plăcere şi gemu.

– Eşti frumoasă, Margaret Leigh, fiecare parte a corpului tău este frumoasă.

Buzele şi limba lui îi alintau sînii şi el îşi trecu mîna peste coapsele ei. Îi simţea căldura trupului prin chiloţii de mătase. Îşi strecură mîna pe sub ei şi-i căută punctul cel mai fierbinte. Ea îşi săltă şoldurile în semn de răspuns.

– Uşor, iubire. Nu te grăbi.

Se sprijini într-un cot şi-i urmări chipul în timp ce degetele lui pătrundeau uşor în ea. Văzu şocul

pe care-l avu la început, apoi zîmbetul timid de plăcere.

– Cînd un bărbat şi o femeie se iubesc, sînt multe feluri de a-şi oferi unul altuia plăcere.

Degetele lui îi demonstrau cu pricepere acest lucru.

Ea făcu ochii mari.

– Andrew?

– Vrei să continui, dragostea mea?

– Te rog...

Pentru Margaret Leigh, toate senzaţiile se concentrau în punctul acela. Încet, se trezea la viaţă sub mîngîierile pricepute ale lui Andrew. Încerca sentimente despre care nu ştia că existau. Era încordată, dar în acelaşi timp se topea ca mierea caldă care curge dintr-un borcan. Toţi muşchii, toate fibrele trupului ei se trezeau la viaţă. Pînă în clipa aceea fusese ca o somnambulă, crezînd că trăia. Andrew o făcea să simtă că vibrează, era conştientă de trupurile lor înlănţuite, de parfumul lor care se amesteca: o aromă de lavandă şi piele, trandafiri şi pini.

– Andrew... te rog.

Degetele lui se opriră.

– Să mă opresc?

– Nuuuu.

Deodată se încordă, apoi se cutremură. Ţipă

de uimire. El se ridică şi o ridică şi pe ea, îmbrăţişînd-o.

– Ah, Andrew.

– Nu s-a terminat, frumoaso. Niciodată nu se termină.

El o mîngîie uşor, îi dădu părul de pe fruntea umedă, îşi trecu mîinile peste spatele ei.

– Vreau.

– Ce vrei, Margaret Leigh?

– Vreau... totul.

Chiar şi acum, după ce fuseseră atît de intimi, el avea nevoie de consimţămîntul ei ca să continue. Avea nevoie s-o audă spunîndu-i că-l doreşte. Era o compensaţie minoră faţă de dragostea lui neîmpărtăşită, dar era de ajuns. Era de ajuns, cel puţin pentru noaptea asta.

Se întinse, luînd-o cu el. Cînd se aflau faţă-n faţă, el îi luă mîna şi i-o conduse spre el încă o dată. Apoi începu să o mîngîie îndelung, pasionat, pe sîni, pe şolduri, pe coapse, iuţind ritmul, sporind tensiunea, pînă cînd ea se agăţă de el, gemînd.

Ea se încordă din nou, lipindu-se de el, căutînd să-şi potolească focul care o ardea. Era plină de uimire, de vrajă şi de muzică. Şi-şi punea întrebări. O parte din ea, care-şi păstrase raţiunea, striga: „De ce?“ De ce o prevenise mătuşa Bertha

împotriva sexului? Cum putea să fie considerat un păcat şi o degradare ceva atît de frumos?

Simţi cum o pătrunde blînd, bărbăţia lui fierbinte intra în ea. Şi ca prin ceaţă, auzi vocea lui Andrew.

– Nu vreau să te doară, Margaret Leigh.

– Niciodată nu...

– Şşşt. Îi atinse buzele cu degetele lui. Întotdeauna doare prima dată, Margaret Leigh.

Îl dorea cu disperare, voia să ştie, voia să-l simtă adînc în ea. Îşi ridică şoldurile şi încercă să-l învăluie tot.

– Te rog... Andrew...

– O să fiu blînd.

O pătrunse încet şi deodată simţi durerea. Îşi arcui spatele şi se încordă.

– Linişteşte-te, dragostea mea. S-a terminat.

– S-a terminat?

Dezamăgirea i se citea pe faţă şi în voce.

– Partea cea mai grea. El începu să se mişte încet, înainte şi înapoi. Partea cea mai frumoasă de-abia acum începe.

Începutul o făcea să se extazieze. La început stătea sub el, nemişcată, apoi prinse ritmul. Împreună dansară pe muzica pe care numai ei o puteau auzi. Şi deodată nu mai fu de ajuns. Ea simţea o încordare care creştea, ca o fiară săl-

batică ce trebuia îmblînzită. Îşi încleştă pumnii şi picături de transpiraţie îi apărură la tîmple.

– Ştiu, iubire, ştiu. Buzele lui Andrew o sărutau pe obraz, pe tîmple. Hai odată cu mine.

– Da, da!

Muzica deveni sălbatică, ameţitoare. Îi urmau ritmul frenetic. Dansară mai repede şi mai repede; simţeau încordarea în tot corpul.

– Da, oh, da!

El închise ochii şi-şi dădu capul pe spate.

Ea îi strigă numele. Apoi veni eliberarea, dulce şi fierbinte. Ea se prăbuşi pe pat şi el stătea deasupra ei, gîfîind.

El se rostogoli lîngă ea şi se sprijini într-un cot, ca să-i poată vedea faţa. Era transpirată şi luminoasă, avea chipul strălucind de încîntare al unei femei care tocmai făcuse dragoste. Toată iubirea pe care o simţea pentru ea i se adună în suflet. Ar fi vrut să-i spună. Ar fi vrut să-i spună: „te iubesc". Nu l-ar fi crezut. Nu acum. Nu în situaţia de faţă. Se abţinu să nu geamă. Ce făcuse? O salvase pe ea şi se distrusese pe el.

Margaret Leigh îi interpretă tăcerea ca pe o dezaprobare. Fusese chiar atît de nepricepută? Fusese atît de rău, încît îl lăsase fără replică? Lacrimile îi ardeau obrajii, dar nu le dădu drumul. Nu-şi va ascunde păcatul plîngînd. Ceea ce ei i se

păruse minunat, lui Andrew i se păruse prea îngrozitor pentru a putea fi descris în cuvinte.

Înghiţi greu şi deschise ochii.

– Vreau să merg acasă.

– Acum?

– Da. Acum.

Andrew se ridică din pat cu greutate. Suferinţa pe care o citea în ochii ei era prea mult pentru el.

– Magg...

Se opri. Cum ar fi putut să-i spună „Îmi pare rău"? L-ar fi înţeles greşit. Va crede că-i pare rău că a adus-o la cabana lui, în patul lui, că-i pare rău că făcuse dragoste cu ea.

– Da?

Ea aştepta, sperînd ca el să spună ceva care s-o facă să se simtă bine, care să dovedească frumuseţea lucrului pe care-l făcuseră.

El o privi îndelung, apoi întoarse capul.

– Nimic. Te duc acasă.

Îşi strînse hainele şi se îndreptă spre uşă.

– Să-mi spui cînd eşti gata.

Uşa se închise. Îşi strînse mîinile în pumni şi şi-i duse la ochi.

– Nu-l voi lăsa să vadă că plîng.

Se întoarse cu faţa în jos, îngropîndu-şi capul în pernă. Mirosul lui Andrew o învălui. Ea inspiră profund, încercînd să-i păstreze esenţa în inima

ei. Îşi trecu uşor mîinile peste perna lui. Aici dormea el. Aici visa el. O să o viseze vreodată pe ea? De acum încolo ea-l va visa în fiecare noapte. Îşi înăbuşi un geamăt.

Fusese primul bărbat din viaţa ei şi va fi şi ultimul. Andrew avusese dreptate. Între un bărbat şi o femeie este mai mult decît sex. Este dragoste.

Dintr-o dată i se făcu rău. Se ridică în capul oaselor şi-şi puse tîmplele pe genunchi pînă ce îi trecu greaţa. Ce făcuse? Îl folosise pe Andrew ca să uite şi distrusese orice ocazie pe care ar fi putut s-o aibă ca să cunoască adevărata dragoste.

Trupul o durea cînd se întinse să-şi ia hainele. Se îmbrăcă repede, grăbită să plece de la locul faptei; apoi deschise uşa şi aruncă o privire pe hol.

– Sînt gata, Andrew.

Nu-i răspunse. Ieşi din dormitor şi-l găsi în camera din faţă, stînd în întuneric, cu Christine în braţe. Ridică privirea cînd o auzi venind.

– Cred că poţi, la fel de bine, s-o iei şi pe Christine acasă. Am dresat-o.

– M-ai dresat şi pe mine, Andrew?

N-avusese de gînd să spună asta, dar se trezi vorbind împotriva voinţei ei. El se ridică şi chiar şi în întuneric ea îşi dădu seama că era negru de mînie.

– Asta numeşti tu, ce-am făcut noi, Margaret Leigh?

– Da, zise ea, chiar dacă în adîncul sufletului ştia că minţea.

– Atunci consideră că te-am dresat.

Străbătu camera şi-i dădu căţeluşa. Cînd mîna lui o atinse pe a ei, se simţi vinovată. Ar fi vrut să-i ia mîna şi să i-o ducă la buze, să-l implore s-o ierte şi s-o înţeleagă. În loc de asta, îşi luă căţeluşa fără să spună nimic.

– Ştii totul despre sex, Margaret Leigh. Dar dragostea... asta este cu totul altceva.

Porni spre uşă, spunîndu-i peste umăr:

– Hai! Se face tîrziu.

Capitolul 9

Rămase ghemuită pe locul ei tot drumul spre casă. Tăcerea dintre ei era îngheţată. Dacă n-ar fi fost trupul micuţ, cald al lui Christine, ar fi murit de frig.

Cînd ajunse la casa de pe strada Allen, rămaseră în maşină, în întuneric, fără să spună nimic. Îl privi cu coada ochiului. Strîngea cu disperare volanul şi un muşchi de pe faţă îi tresărea nervos.

Simţi că i se face din nou rău, dar se abţinu să-şi pună capul pe genunchi. În cele din urmă, el se întoarse spre ea.

– Eşti gata să te duci în casă, Margaret Leigh?

– Da.

– Şi nu vei mai pleca în noaptea asta?

Se întoarse spre el. Pe chip i se citea furia.

– Nu sînt genul de femeie care sare dintr-un pat în altul.

El aproape că zîmbi. Apoi coborî din maşină şi veni să-i deschidă uşa. Se dădu şi ea jos. Abia îi atingea cotul cînd o conduse pe alee, pînă pe verandă. Bertha lăsase lumina de afară aprinsă. Faţa palidă a lui Margaret Leigh era luminată din plin.

Andrew se înmuie. O luă de mijloc şi-i ridică faţa cu un deget.

– Împacă-te cu Bertha, Margaret Leigh. Împacă-te cu tine însăţi. Ea închise ochii ca să nu plîngă. Nu rezolvi nimic dacă fugi de probleme. Faci doar să îngropi durerea pentru o vreme.

Ea îşi muşcă tare buza de jos. Durerea o făcu să îşi stăpînească lacrimile.

– Ai terminat cu lecţiile în seara asta, Andrew?

– N-a fost o lecţie.

– Şi eu sînt regina din Saba.

Ea se desprinse de el şi se chinui să deschidă uşa.

– Lasă-mă pe mine.

El îi luă mîna şi reuşi să bage cheia în broască.

Margaret deschise uşa şi intră.

– Somn uşor, Margaret Leigh.

Se prefăcu că nu l-a auzit. Închise uşa şi se lipi cu spatele de ea. Era încă acolo, pe verandă, în lumina puternică. Nu trebuia să se uite pe vizor ca să-l vadă. Ştia că era acolo. Îl simţea cu tot corpul. I-ar fi simţit prezenţa şi într-o sală cu zece mii de oameni.

– S-a terminat, şopti ea. Totul s-a terminat.

Christine tresări. Margaret Leigh o scărpină după urechi.

– Acum sîntem amîndouă acasă, fetiţo. Cred că va trebui să ne descurcăm cum vom putea.

Îşi duse căţeluşa în bucătărie, îi aranjă fundiţele care se desfăcuseră, îi aprinse lămpiţa de veghe şi o puse în coşul ei.

– Amîndouă am fost dresate de maestru, Christine.

Căţeluşa se ghemui în culcuş şi adormi.

Margaret Leigh, nu putea să adoarmă la fel de repede. Sus, în dormitorul ei, se plimba prin cameră, cu paşi mari. În cele din urmă, obosită de atîta frămîntare, se dezbrăcă şi-şi aruncă negli-

jentă hainele pe un scaun. Cînd era doar în furou, îşi trecu mîinile de-a lungul corpului. Se încordă. Îi rostea numele în întuneric.

„Andrew... Andrew... Andrew". Ca în transă, se îndreptă spre dulap şi scoase cămaşa lui de piele. Îşi băgă mîinile în mîneci, o înfăşură strîns în jurul corpului şi se băgă în pat. Îşi aminti cum stătuse în braţele lui Andrew. Trupul ei răspunse de parcă el ar fi fost lîngă ea.

Toate avertismentele Berthei împotriva „ticăloşilor" îi răsunau în urechi şi ea ştia că sînt neadevărate, după cum era şi povestea cu mătuşa iubitoare. Şi sexul în sine... ea voise pasiune dezlănţuită şi împerechere frenetică. Primise cu totul altceva. Cu Andrew, sexul fusese tandru şi blînd, arzător, o adevărată simfonie magistrală, care-ţi cotropea simţurile.

Şi ştia că nu se mai putea întoarce la Harry Cox sau la Hooter. Nu se mai putea duce la bîlci să-l seducă pe mecanic. Acum îşi dăduse seama că se purtase prosteşte, copilăreşte.

Avea treizeci şi doi de ani, dar în multe privinţe nu ştia mai multe decît o fată de şaisprezece ani. Bănuia că era de vină faptul că-i fusese îngrădită tinereţea. De aceea era atît de naivă. Şi educaţia mătuşii Bertha era de vină.

„Eu sînt mama ta". Îşi acoperi urechile, ca să

nu mai audă vocea aceea. Apoi îşi îndepărtă încet mîinile. Nu putea să nege adevărul. Va trebui să dea ochii cu Bertha. Dar mai întîi trebuia să-i spună lui Tess.

Telefonul sună la cinci dimineaţa, trezindu-l pe Andrew dintr-un somn agitat. Imediat se gîndi la Margaret Leigh. Neliniştit, ridică receptorul.

– Andrew, Colter la telefon.

Andrew îşi trecu mîna prin păr, întrebîndu-se de ce-l suna cumnatul său la ora aia.

– Colter, nu s-a întîmplat nimic cu Jo Beth, nu-i aşa?

– Este bine. Şi eu sînt bine. Cu toţii sîntem bine. Rîsul puternic al lui Colter se auzi la celălalt capăt. Avem gemeni, s-au născut acum douăzeci de minute. Fiul meu cîntăreşte, două kilograme şi jumătate, iar fiica mea, două kilograme şi trei sute de grame. Este blondă şi frumoasă ca mama ei.

– Gemeni! Este minunat! Eşti sigur că toată lumea este bine?

– Foarte sigur. Naşterea a fost perfectă. Ar fi trebuit s-o vezi, Andrew! Jo Beth şi copiii au fost ca nişte adevăraţi campioni.

– Vorbeşti ca un doctor.

– Vorbesc ca un tată mîndru. Le spui tu lui Silas şi lui Sarah? Părinţii tăi au îmbătrînit şi cred că ar fi mai bine să le comunici personal. Eu îl sun pe Rick.

– Aşteaptă pînă răsare soarele. Va fi un vacarm îngrozitor dacă-i trezeşti pe copii acum.

– Este aşa de devreme? Nici n-am văzut cît este ceasul. Spune-le lui Silas şi lui Sarah că vom veni acasă pentru botez cît de curînd, cînd Jo Beth şi copiii vor putea să călătorească.

– Le spun. Colter, spune-i c-o iubesc. Spune-i c-o să vorbesc cu ea cînd îşi mai vine puţin în fire.

După ce închise telefonul Andrew se îmbrăcă şi se duse în bucătărie. Îşi desfăcu o sticlă de bere şi se aşeză la masă în lumina zorilor, bînd berea caldă direct din sticlă. Nu obişnuia să mediteze, dar acum o făcu. Singur în întuneric, doar cu berea dulceagă care-i ţinea de urît, se gîndi la dragostea lui pierdută. O pierduse pe Margaret Leigh. Noaptea trecută distrusese orice şansă pe care ar fi avut-o ca să fie împreună. Ea nu l-ar fi crezut niciodată că ceea ce făcuseră fusese din dragoste, nu din dorinţa de a-i da o lecţie. Nu l-ar fi crezut că o făcuse din dorinţa de a o proteja.

Stătea acolo pe scaun, trist, cum nu-i prea era în fire şi nu observă cînd răsări soarele. Dacă n-ar

fi lătrat cîinii, cerînd de mîncare, nu şi-ar fi dat seama de cînd stătea acolo.

Ştiind cît de mult îi afecta pe cîini dispoziţia lui, încercă să se înveselească, gîndindu-se la copiii nou-născuţi ai surorii lui. Nu voia ca tristeţea sau sentimentele sale să influenţeze antrenamentul cîinilor pentru Campionatele naţionale.

Cîinii se agitau, dădeau din coadă şi-i lingeau mîinile în semn de salut. Cînd plecă de la cuşca lor, era aproape vesel. Apoi se gîndi din nou la copii. Asta îl înveseli şi mai tare. Îşi aducea aminte de rolul pe care-l jucase pentru ca Jo Beth şi Colter să rămînă împreună. „Un McGill nu se dă niciodată bătut", îi spusese el lui Jo Beth, atunci cînd ea crezuse că-l pierduse pe Colter.

– La naiba, aşa este, un McGill nu se dă niciodată bătut!

Strigătul lui sperie o veveriţă, care tocmai cobora dintr-un stejar din apropiere. Scoase un sunet ascuţit şi urcă la loc în copac.

Fluierînd, Andrew se duse în faţa casei, unde rondurile erau pline de crizanteme înflorite. Nu le mai udase de mult, dar tot erau nişte fiori fru-

moase. Culese un braţ întreg şi se duse în cabană fluierînd.

Doar un singur lucru îi rămînea de făcut şi acela era să se ducă să-i facă curte lui Margaret Leigh. Dar de data asta o va face cum trebuie. În primul rînd trebuia să-şi repare greşeala de a fi făcut dragoste cu ea. Apoi trebuia s-o convingă că o iubea. Şi putea să facă lucrul acesta. Pentru Dumnezeu, *o va face!*

Dar mai întîi trebuia să-şi ţină promisiunea faţă de Colter. Îi va vizita pe părinţii lui şi le va spune despre noii lor nepoţi.

Soarele era deja pe cer cînd ajunse la casa de pe strada Allen şi buchetul lui uriş de crizanteme începuse să pălească. Încercă să le facă să-şi revină.

– Reveniţi-vă! Mergem să facem curte unei fete.

Coborî din maşină fluierînd. Îi deschise Bertha. Avea cearcăne la ochi şi arăta de parcă slăbise cinci kilograme. Stătea în prag, strîngînd atît de tare clanţa încît venele de la mînă îi ieşeau în relief.

– Nu este aici, zise Bertha, înainte ca el să întrebe ceva.

– A plecat deja la serviciu?

– Nu. L-a sunat azi-dimineaţă devreme pe directorul bibliotecii. Şi-a luat cîteva zile libere.

– Pot să intru, vă rog?

– Cum vrei. Deja ştii care este secretul familiei. Cred că nu-ţi va face rău dacă afli şi restul.

Andrew strînse buchetul şi corolele ruginii căzură pe jos.

– A păţit ceva Margaret Leigh?

– Cred că a luat-o pe căi greşite. A fost plecată toată noaptea, a venit şi arăta de parcă ar fi fost în patul nu ştiu cărui bărbat...

– A fost în patul meu şi asta pentru că o iubesc.

– Mi-ai promis că nu i se va întîmpla nimic rău.

– Cred că răul a fost produs cu cîtva timp în urmă.

– Ah!

Mătuşa Bertha îşi duse mîna la inimă. Întotdeauna reuşise să se ascundă în spatele pretinselor ei probleme cu inima, dar de Andrew McGill nu se putea ascunde. Avea privirea unui bărbat care nu tolera orice fleac.

– *Am iubit-o.* Am făcut ce-am crezut că este mai bine pentru ea.

– Şi eu. Se pare că amîndoi am greşit. Eu sînt gata să-mi îndrept greşeala. Puteţi să-mi spuneţi unde este?

– A plecat la Chicago. A sunat la aeroport de dimineaţă, devreme. Bertha se ridică. S-a dus la Tess. Îţi aduc adresa imediat.

Plecă şi se întoarse cu o bucată de hîrtie cu adresa lui Tess Jones Flannigan Carson O'Toole. Îi dădu hîrtia lui Andrew.

– Spune-i c-o iubesc.

– O să-i spun.

Tess şi Margaret Ligh erau îmbrăcate în pijamale şi stăteau cu picioarele pe măsuţa de sticlă a lui Tess, privind cum se reflectau luminile oraşului Chicago în oglinda lacului Michigan, cînd auziră bîzîitul interfonului.

– Cine este? întrebă Tess.

– Andrew McGill.

Margaret Leigh sări de pe canapea şi-şi strînse hainele în jurul trupului.

– Spune-i că nu sînt aici.

Tess studie o clipă faţa surorii ei înainte de a răspunde:

– Poţi urca, domnule McGill.

– De ce-ai făcut asta? Tess, ce vrei să-mi faci?

– Îl iubeşti, Margaret Leigh.

– N-am spus asta.

– Nici nu era nevoie. Mi-am dat seama. Se vede pe faţa ta.

– Nu m-aş îndrăgosti de Andrew McGill nici dacă ar fi ultimul bărbat de pe pământ.

Tess se ridică şi-i puse o mînă pe umăr.

– Nu trebuie să-l vezi dacă nu vrei, dar eu vreau să-l văd pe bărbatul care i-a furat inima surorii mele şi virginitatea, pe deasupra.

– Tess!

– Ascultă. Mă consider o bună judecătoare în materie de bărbaţi...

– Nu ştii nimic despre bărbaţi.

Furia şi frica o făceau pe Margaret Leigh să spună lucruri pe care nici nu visase că le-ar putea spune cu cîteva zile în urmă.

– Trei soţi şi toţi trei sînt Dumnezeu ştie pe unde.

Tess îşi dădu părul ei roşcat pe spate şi rîse.

– Cred că ai mai prins curaj, surioară.

– Ţi-am spus. Nu sîntem surori.

– Împrejurările nu schimbă cu nimic relaţia noastră. Întotdeauna vom fi surori, indiferent de cine te-a născut. O luă de umeri pe Margaret

Leigh şi o duse spre dormitor. Poţi să te ascunzi aici şi o să mă ocup eu de tot. Dar te previn, Margaret Leigh, nu te voi lăsa să te ascunzi mereu. Trebuie să lămureşti neînţelegerea asta prostească cu mătuşa Bertha.

– Neînţelegere prostească!

– Da, neînţelegere prostească. Nu este decît o furtună într-un pahar cu apă. Ea ne-a crescut. Ne iubeşte. Ce importanţă are dacă ţi-e mamă sau mătuşă? Asta nu schimbă faptul că întotdeauna am fost o familie. O împinse uşor pe sora ei în dormitor. Şşşt. Acum taci. Îl aud pe iubitul tău la uşă.

– Nu este....

– Şşşt...

Tess îi deschise uşa lui Andrew McGill.

– Tu trebuie să fii Andrew McGill. Îl aprecie din priviri. Sînt de acord.

– Margaret Leigh ţi-a povestit despre mine?

– Destule.

Ea-l luă de braţ şi-l duse pe canapea.

– Stai lîngă mine şi spune-mi ce sentimente ai faţă de sora mea.

Andrew nu-i răspunse imediat. În loc de asta, se lăsă pe spate şi o studie pe sora lui Margaret Leigh. Era o femeie încîntătoare cu nişte minunaţi ochi verzi şi cu un păr des, roşcat. Siguranţa de

sine era înscrisă în fiecare trăsătură a corpului. Era şi puţin cam arogantă şi avea o anumită atitudine care dădea de înţeles întregii lumi că făcea numai ce-i plăcea ei, fie că le convenea sau nu. Dar era sufletistă. Andrew era sigur de asta. Faptul că locuia în mijlocul naturii îi ascuţise intuiţia. Se pricepea la oameni. Tess Jones Flannigan Carson O'Toole era o femeie care-şi iubea sora. Putea să pună pariu.

Se aplecă în faţă şi o privi în ochi.

– Pot să-ţi spun că intenţiile mele sînt onorabile.

În spatele uşii de la dormitor, Margaret Leigh îşi duse mîna la gură ca să-şi acopere o exclamaţie de indignare.

– Dar n-am de gînd să-ţi spun ce sentimente am faţă de Margaret Leigh. Comunicarea prin intermediari poate da naştere la neînţelegeri şi nu vreau să risc acest lucru.

– Te asigur că şi intenţiile mele sînt tot atît de onorabile, Andrew McGill. N-aş vrea nici pe departe să creez neînţelegeri. Margaret Leigh este sora mea şi o iubesc.

– Foarte bine. Dar eu îmi menţin poziţia. Cînd voi declara ce simt pentru Margaret Leigh, ea va fi prima care va auzi.

Tess rîse din toată inima. Cînd se opri, îşi

şterse lacrimile.

– Îmi placi, Andrew McGill.

– Şi tu îmi placi, Tess.

– Nu mulţi bărbaţi îndrăznesc să se pună cu mine.

– Nu mă îndoiesc.

– Doar Flannigan... Chipul i se umbri o clipă, dar apoi zîmbi. Este aici.

– Aşa credeam şi eu.

Ochii verzi ai lui Tess străluciră de încîntare.

– Mi-am adus brusc aminte că i-am promis lui Patsy că trec pe la ea să-i văd scaunele cele noi. Nu te superi că te las puţin singur, nu-i aşa?

În spatele uşii, Margaret îşi strînse pumnii şi murmură:

– Ţi-arăt eu ţie, Tess!

– Deloc. Andrew îi zîmbi. Nu te grăbi.

– Nu. Uneori e nevoie de *ore* întregi pentru a admira mobila cea nouă a lui Patsy.

Îşi strînse halatul în jurul trupului, îl salută cu îndrăzneală şi părăsi apartamentul.

El rămase pe canapea aşteptînd ca Margaret Leigh să iasă din ascunzătoare. Începu să fluiere în timp ce aştepta.

Margaret Leigh era furioasă pe amîndoi. Ar fi vrut să oprească fluieratul acela enervant. O dureau picioarele pentru că stătuse atîta vreme

nemişcată lîngă uşă. Era hotărîtă să-l lase să aştepte pînă cînd se va plictisi.

Trecu un sfert de oră şi el era încă acolo. Fluieratul încetase, dar ştia că era acolo. Nu auzise uşa.

– Ştiu că nu eşti în bucătărie, Margaret Leigh. Ea tresări cînd auzi vocea. Am căutat şi în baie. A mai rămas numai dormitorul.

Urmă o tăcere îndelungată, încărcată de amintiri, apoi vocea lui se auzi din nou.

– Voi fi bucuros să vin acolo. Vrei ca această confruntare să aibă loc în dormitor, Margaret Leigh?

– Să nu îndrăzneşti să vii aici.

– Înseamnă să ieşi tu de-acolo.

– N-am spus asta.

– Atunci n-am altă soluţie.

Îi auzi paşii pe parchet.

– Aşteaptă. Ies eu. Dar... Se opri încercînd să cîştige timp. Lasă-mă să mă schimb.

– Bine.

Nu voia să dea ochii cu el îmbrăcată în halat. Se duse la dulap. Fusese prea supărată cînd ajunsese, ca să mai facă ceva: se prăbuşise pe pat şi începuse să-i povestească lui Tess. Tess îi pusese hainele în dulap de-a valma. Erau toate şifonate.

Scoase o fustă bleumarin şi o bluză albă, apoi se răzgîndi. Nu voia să dea ochii cu Andrew McGill arătînd ca o domnişoară bătrînă. Scoase blugii şi un tricou, dar îşi spuse că era prea comun. Nu voia să-i dea senzaţia că se simte bine în preajma lui. În cele din urmă alese o rochie moale de lînă, de un mov albăstrui.

Nervozitatea şi aburul fierului o făcură să se îmbujoreze. Îşi scoase halatul şi continuă să calce.

– Arăţi bine în furou, Margaret Leigh.

Ea se întoarse, ţinînd fierul de călcat ca pe o armă. Andrew rîse.

– Chestia aia e încărcată?

– Ieşi din dormitor. Nu sînt îmbrăcată.

– Te ajut eu să te îmbraci.

– Peste cadavrul meu.

– N-am trecut de faza în care nu ne mai este ruşine de corpurile noastre?

– Să te ia naiba. Nu mi-e ruşine. Sînt doar pretenţioasă.

El se încruntă şi se apropie de ea. Ea nu se împotrivi cînd el scoase fierul din priză, i-l luă din mînă şi-l puse pe scîndura de călcat. Apoi o luă de umeri, obligînd-o să-l privească în ochi.

– Margaret Leigh, sînt prea bătrîn şi nu mai am răbdare pentru jocuri.

– Jocurile au fost ideea ta. Încercă să se des-

prindă de el. M-ai răpit pe un cal, mi-ai stricat întîlnirea de la bîlci, m-ai dus în patul tău.

– Ai spus da.

Aici avea dreptate. Nu numai că spusese da, dar savurase fiecare minut petrecut cu el. Dar n-avea de gînd să-l lase să afle acest lucru.

– Ai spus da, Margaret Leigh. Vocea lui era mai tandră şi el începu să-i mîngîie umerii goi. Îmi spuneam că te protejez, că sînt cavalerul tău în armură strălucitoare, care te salva de toţi ticăloşii din lume. Se opri, uitîndu-se fix la ea. Dar n-a fost deloc aşa.

– Nu-mi spune tu cum a fost. Ştiu.

– Ce ştii?

– Pentru tine am fost doar o distracţie, ceva nou. O virgină timidă care avea nevoie de cîteva lecţii.

– La naiba, Margaret Leigh.

– Ei bine, mulţumită ţie nu mai sînt virgină...

El îşi apăsă buzele pe ale ei. Ea-şi încleştă dinţii şi încercă să i se împotrivească. Dar farmecul binecunoscut o învălui şi ea se lăsă în voia lui. Amîndoi îşi dădură seama de lucrul acesta. În clipa cînd ea îi răspunse la sărut, el schimbă tactica. Pînă atunci sărutările lui fuseseră posesive şi pătimaşe, acum deveniseră tandre şi pasionate.

Ea-l luă de gît şi se lipi de el.

Îşi ridică faţa pentru o clipă; privirea lui era triumfătoare, dar ei nu-i păsa. Nu-i păsa decît de faptul că se afla din nou în braţele lui Andrew.

– Ai avut dreptate. Vocea lui era caldă, tandră, seducătoare, în timp ce o mîngîia pe obraji. Nu mai eşti o femeie timidă şi speriată, eşti plină de pasiune şi de dorinţă. Şi eu te vreau toată.

Se lăsa cuprinsă de vraja lui. Îi rosti numele cu un oftat.

– Andrew.

– Da, iubirea mea?

– Am spus da, şopti ea. În noaptea aceea, în cabana ta, am spus da.

– Şi acum, acum ce spui, Margaret Leigh?

Învăluită de plăcerea de a fi în braţele lui Andrew, lui Margaret Leigh îi era greu şi să gîndească. Andrew descoperise o latură a ei de care nici nu ştia că există, o latură pasională. Acea parte a ei ar fi vrut să-i spună: „Ia-mă. Acum. În orice condiţii, indiferent de urmări".

Dacă ar fi continuat s-o sărute fără să rostească nici un cuvînt, ar fi făcut dragoste cu el, oricare ar fi fost consecinţele. Dar el o întreba: „Dar acum"?

Îşi dădu capul pe spate şi-l privi în ochi. Îi era greu să mintă cînd se uita în ochii lui de un albastru strălucitor, dar nu voia să fie din nou

victima lui. Sau a altcuiva.

– Acum, Andrew, îţi spun că ai de-a face cu o altă femeie. Mai înţeleaptă. Nu mai sînt atît de proastă să fac dragoste cu tine doar pentru a-ţi satisface orgoliul masculin.

El îşi băgă mîinile în buzunare, încercînd să-şi păstreze cumpătul.

– Am fost deja judecat şi declarat vinovat sau vrei să mă asculţi şi pe mine?

– Vorbeşte, Andrew. Dar în clipa în care mă mai atingi, te dau pe uşă afară.

– Pentru atingeri este nevoie de doi.

– Dar ca să te porţi grosolan ajunge unul singur.

Andrew îşi stăpîni enervarea. Margaret Leigh era o femeie care suferea. Tot ce preţuise se prăbuşise odată cu revelaţia Berthei Adams. Trebuia să ţină cont de asta.

– N-are nici o legătură cu atingerile. Îşi scoase mîinile din buzunar şi le întinse spre ea, cu palmele în sus. Îţi promit că nu te voi mai atinge, Margaret Leigh. Nu te voi mai atinge decît atunci cînd vei vrea tu să te ating.

– Nu-ţi ţine respiraţia.

– Nu este stilul meu să aştept cu sufletul la gură, Margaret Leigh.

Luă halatul de pe scaun şi i-l dădu.

– Pune asta pe tine, Margaret Leigh. Îmi distragi atenţia în furoul ăla.

Margaret Leigh luă halatul şi degetele lor se atinseră. Îşi trase mîna şi el zîmbi. În timp ce-şi îmbrăca halatul, el traversă camera şi încălecă unul din scaunele victoriene ale lui Tess. Margaret Leigh zîmbi cînd îl văzu: un bărbat înalt, viril, pe un scaun micuţ, fragil.

– Zîmbetul acesta este un început bun, Margaret Leigh.

Se aşeză pe marginea patului, apucă poalele halatului şi-şi acoperi picioarele, aşa cum fusese învăţată s-o facă. Andrew era încîntat. Nu-şi închipuise, nu crezuse vreodată că se va îndrăgosti de o femeie ca Margaret Leigh, o adevărată doamnă cu guleraş apretat şi cu sîngele clocotindu-i de pasiune. Îşi puse mîinile pe spătarul sculptat al scaunului şi-i zîmbi.

– Ţi-aduci aminte de seara cînd am fost la dans, frumoaso?

Cum ar fi putut să uite? Nu răspunse imediat, nu mai voia să facă şi alte greşeli.

– Da, îmi aduc aminte.

– Cred că atunci m-am îndrăgostit de tine.

– O!

Îşi duse mîna la gură şi roşi. Andrew interpretă asta ca fiind un semn bun.

– Cred că din cauza rochiei albastre de tafta. Mai întîi m-am îndrăgostit de rochia aceea, apoi m-am îndrăgostit de tine.

– Nu trebuie să spui lucruri care să mă facă să mă simt bine. Sînt femeie în toată firea. Ştiu că bărbaţii şi femeile fac dragoste fără să fie îndrăgostiţi unii de alţii.

– Ţi-am spus. N-are legătură cu sexul. Are legătură cu dragostea. Îi zîmbi din nou şi ea aproape că-l crezu. Mi-a trebuit mult ca să înţeleg că te iubesc, Margaret Leigh.

Ea stătea nemişcată şi nu îndrăznea să vorbească. Voia cu disperare să-l creadă, dar voia să se protejeze, să nu mai sufere. Îi trebuiseră douăzeci de ani să descopere că Bertha Adams o minţise. Nu mai putea suporta încă douăzeci de ani, sau chiar douăzeci de zile, ca să descopere că dragostea lui Andrew nu era decît o minciună.

– De aceea am venit după tine la Chicago. Tu eşti dragostea mea, Margaret Leigh. Femeia cu care vreau să-mi petrec restul vieţii.

– Am treizeci şi doi de ani, Andrew. Şi mai mult de jumătate din viaţa mea a fost o minciună.

– Să ştii că Bertha te iubeşte. M-a rugat să-ţi spun asta.

Se opri, aşteptînd un răspuns. Neprimind nici unul, continuă:

– Viaţa noastră nu va fi construită pe minciuni. Va fi bazată pe dragoste şi încredere, pe prietenie şi dăruire.

Îi venea să plîngă, dar îşi stăpîni lacrimile. Îl privi, încleştîndu-şi mîinile.

– Cum aş putea să te cred? Cum să deosebesc minciunile de adevăr?

El dădu să se ridice, dar se aşeză la loc pe scaun. Îi promisese să n-o atingă pînă cînd nu va vrea ea. Şi îşi va ţine promisiunea.

– O să te fac să crezi, Margaret Leigh.

– Tess a crezut. De trei ori bărbaţii i-au jurat dragoste veşnică la altar, pînă ce moartea îi va despărţi. Aşa au spus toţi. N-a fost adevărat. De fiecare dată a fost altfel.

– Aş vrea ca dragostea să ofere garanţii, dar nu este aşa. Ce obiecte din viaţă prezintă garanţii?

– Frigiderele.

El zîmbi.

– Da, dar cîntă şi cîntece de dragoste, te îmbrăţişează în faţa focului din cămin şi se plimbă cu tine prin pădure?

– Cred că savanţii lucrează la asta.

Ea oftă.

– Andrew, fă-mă să cred că mă iubeşti.

– Da, te voi face să crezi. Te voi lua la dans.

Vom dansa pe străzi dacă vrei. Faţa lui se lumină, de parcă ar fi fost un băieţel care vedea pentru prima dată lansarea unei rachete spre lună. Vom merge la Filarmonică să ascultăm orchestra din Chicago. Vom merge la picnic în parcul Jackson şi ne vom plimba pe Michigan Avenue. Îţi plac animalele... vom merge la Grădina Zoologică.

El se ridică, dînd din mîini cu entuziasm în timp ce vorbea despre planurile lui.

– Tess are cămin... o să facem floricele şi o să închiriem casete cu filme şi o să cîntăm cîntece copilăreşti şi o să spunem glume. Sau o să stăm pe canapea şi vom citi. Îi zîmbi seducător. Fac orice, Margaret Leigh.

– Chiar crezi ce spui, nu-i aşa?

El veni lîngă pat şi se apropie de ea cît pe-aci să o atingă. Apoi se aplecă pînă ce faţa lui era doar la cîţiva centimetri de a ei. Îi simţea mirosul de pin care făcea parte din fiinţa lui şi vedea cum începuse să-i crească barba pentru că era tîrziu şi probabil cînd plecase spre Chicago nu avusese timp să se bărbierească. Vedea şuviţele aurii din părul lui şi strălucirea ochilor, ca întotdeauna cînd era pasionat de ceva.

– Îmi pun chezăşie viaţa, Margaret Leigh.

Întinse mîna spre faţa ei şi cînd era destul de aproape ca ea să-i simtă căldura, şi-o retrase,

ţinîndu-şi promisiunea.

– Te iubesc.

Ar fi vrut cu disperare să-l creadă. Dar nu-l crezu. Nu putea. Oricum, nu încă.

– Dacă mă iubeşti, Andrew, – se opri, închizînd ochii şi rugîndu-se să aibă destul curaj – dacă mă iubeşti, întoarce-te acasă.

El părea că nu mai respiră. Încîntarea de pe chipul lui pierise şi stătea nemişcat ca o statuie. Inima ei bătea să-i spargă pieptul şi ar fi vrut să se ducă la el şi să-l ia în braţe, să-i spună că-i pare rău, că nu crezuse nimic din ce-i zisese. Dar cuvintele pluteau în aer, ameninţătoare şi nu putea să şi le retragă.

El se îndreptă.

– Vorbeşti serios, Margaret Leigh?

– Da. Dacă mă iubeşti, te întorci acasă.

– Faptul că ai răspuns la atingerile mele a fost numai în imaginaţia mea, frumoaso? Vocea lui era gravă, dar mîngîietoare. Am visat că te-ai topit toată cînd te-am sărutat?

– Nu, n-ai visat. Ea îşi împreună mîinile. Trupul meu răspunde la pasiunea ta.

– Dar nu mă iubeşti.

Ea se uita la covor şi nu zicea nimic.

– Priveşte-mă, Margaret Leigh. Uită-te la mine şi spune-mi că nu vei putea să mă iubeşti nicio-

dată.

Nu putea. Îşi muşcă buzele şi-l privi în ochi.

– Ai spus că faci orice, Andrew.

– Ţi-am promis ceva şi îmi voi respecta promisiunea.

Se întoarse şi se îndreptă spre uşă. Cînd ajunse în prag, se opri şi-i spuse:

– Îmi voi ţine promisiunea, dar nu pentru totdeauna. Nu voi sta mereu departe de tine.

Ea îşi acoperi gura cu mîna pentru a-şi înăbuşi geamătul. Inima îi bătea cu putere.

– Andrew, şopti ea. Dar el plecase deja. Am nevoie de timp, zise. Nu pot să încep o viaţă nouă pînă nu-mi pun ordine în cea de acum. Nici măcar nu ştiu cine e tatăl meu.

Dar nu era nimeni care s-o asculte.

Margaret Leigh stătea pe marginea patului, cînd se întoarse Tess.

– A şi plecat?

Tess se trînti pe pat şi-şi potrivi pernele la spate, apoi îşi sprijini capul de ele.

– Sînt dezamăgită. Părea genul de bărbat care nu se dă bătut aşa de uşor.

– L-am trimis înapoi la Tupelo.

Margaret Leigh se întinse lîngă sora ei.

– Şi el s-a dus? Doamne, şi în tot timpul ăsta mă gîndeam cît de mult îmi aduce aminte de Flannigan! Flannigan n-ar fi plecat.

Tess părea să uite că exact asta făcuse, dar Margaret Leigh nu voia să-i reamintească. Era bucuroasă că putea să schimbe subiectul.

– În ce privinţă îţi aduce aminte de Flannigan?

Margaret Leigh uitase pentru moment de propriile ei probleme. Mick Flannigan fusese primul soţ al lui Tess, marea dragoste a vieţii ei, după cum spusese chiar ea în ziua nunţii lor. În cei zece ani care trecuseră de la divorţul lor, n-o auzise niciodată pe Tess pomenindu-i numele.

– Amîndoi au ceva sălbatic în ei. Pun pariu pe orice că Andrew McGill face plajă gol.

– Exact la asta m-am gîndit şi eu cînd l-am văzut prima oară.

Margaret Leigh roşi cînd îşi aduse aminte.

– Şi nu crezi că asta este absolut minunat?

– Credeam că este imoral.

– La naiba, Maggy. Mătuşa Bertha ştie mai puţine lucruri despre bărbaţi decît orice femeie pe care am cunoscut-o. Tot ce ne-a învăţat s-a dovedit a fi greşit. Tess vorbea despre subiectul ei favorit: bărbaţii. Relaxată, simţindu-se bine, nu se

mai gîndi la ce spunea. Probabil că n-a cunoscut decît un singur bărbat şi uite de ce-a fost în stare.

Margaret Leigh îţi ţinu respiraţia şi Tess îşi ceru imediat scuze.

– Îmi pare rău. Am uitat cît de supărată eşti de toată chestia asta.

Margaret Leigh închise o clipă ochii, apoi se uită la Tess.

– Să nu-ţi pară rău. Şi să nu crezi că trebuie să te porţi cu mănuşi cu mine. Sînt femeie în toată firea. Este timpul să privesc adevărul în faţă.

– Este un început bun.

Tess se întinse şi-i strînse mîna.

– Tess, trebuie să stau de vorbă cu mătuşa... la naiba, este mama mea şi nici măcar nu ştiu cum să-i spun.

– Tot mătuşa Bertha. Este mai bine aşa.

– Tu întotdeauna ai ştiut să-ţi rezolvi problemele. Vii acasă cu mine? Mă ajuţi să trec prin chestia asta?

– Dă-mi două zile să aranjez lucrurile la club, apoi vin cu tine.

Capitolul 10

Avionul lui Andrew îşi întîrzia decolarea de pe Aeroportul Internaţional O'Hare din Chicago, din cauza ceţii. Andrew medita.

Nu era uşor să iubeşti. Îşi închipuise că Margaret Leigh nu-i va cădea în braţe de cum o să-l vadă, dar nu-şi imaginase că-l va trimite înapoi acasă. I se spusese că era un tip bine, care reuşea să obţină imediat ce voia. Unde era renumitul farmec McGill cînd avea mai multă nevoie de el? Şi unde îi stătuse capul cînd avusese mai multă

nevoie de el? Nu trebuia să-i promită lui Margaret Leigh nimic. Trebuia doar să se gîndească la un alt plan. Asta era tot. Era ceva nou pentru el să facă curte cu adevărat. Dar va învăţa şi va învăţa repede. Nu avea de gînd să stea prea mult timp departe de femeia pe care o iubea.

La zece dimineaţa, interfonul lui Tess bîzîi. Lui Margaret Leigh îi trebui ceva timp să-şi aducă aminte că era la Chicago, dar Andrew nu mai era acolo. Îi ceruse să plece noaptea trecută.

Se ridică de pe canapea şi se duse în dormitor s-o trezească pe Tess.

– Tess!

Nu primi nici un răspuns. Tess era întinsă pe tot patul şi semăna cu o cutie de acuarele vărsată pe cearceaf: părul ei era ca o pată roşie pe pernă, cămaşa de mătase era mov şi unul din papucii cu toc, cu paiete aurii, îi atîrna de degetele de la picior.

Margaret Leigh se apropie şi o scutură cu blîndeţe.

– Tess, trezeşte-te. Este cineva la uşă.

Tess îşi înfundă şi mai tare capul în pernă,

respirînd liniştită în somn. Margaret Leigh uitase că ar fi fost nevoie de o orchestră întreagă ca s-o trezească pe sora ei.

Se întoarse în sufragerie şi se chinui să găsească butonul interfonului. În cele din urmă îl găsi.

– Cine este?

– Un comision special pentru apartamentul zece.

Cineva îi trimitea lui Tess flori. Admiratorii, în special bărbaţii, îi trimiteau întotdeauna flori lui Tess.

– Puteţi să urcaţi.

Cînd deschise uşa, comisionarul era ascuns în spatele unui buchet uriaş de trandafiri roz.

– Flori pentru domnişoara Jones.

– Doarme. Pot să semnez eu în locul ei?

– Aici.

Margaret Leigh semnă pentru flori şi le duse în casă. Erau minunate, parfumate şi fragile. Înfrumuseţau tot apartamentul.

Tess apăru în prag, stînd într-o parte pentru că avea tot un singur papuc în picior. Căscă şi se întinse ca o leoaică mulţumită.

– A fost cineva la uşă?

– A adus flori pentru tine.

Tess mirosi trandafirii. Apoi scoase cartea de

vizită din plic. „Poţi să mă trimiţi la Tupelo, dar nu pentru totdeauna“, citi ea cu voce tare. Se uită la sora ei, ridicînd din sprîncene.

– Să continui? Sînt pentru tine.

Întoarse plicul şi citi numele care-i confirmă ce ştia deja. „Pentru domnişoara Margaret Leigh Jones“.

Margaret Leigh străbătu în grabă camera şi luă cartea de vizită. Mîna îi tremura în timp ce o citea. „Inima mea e cu tine la Chicago şi va fi cu tine oriunde te-ai afla. Cu toată dragostea, Andrew“. Se uită la Tess.

– Mi-a trimis flori.

– Văd. Bărbaţii îndrăgostiţi trimit adesea multe flori.

– Crezi că mă iubeşte cu adevărat, Tess?

– Ar fi un prost dacă nu te-ar iubi.

– Nimeni nu mi-a mai trimis vreodată trandafiri.

Margaret Leigh îşi lipi faţa de petalele florilor, pentru a-şi ascunde lacrimile.

Margaret Leigh primi un buchet de trandafiri în fiecare zi, în următoarele trei zile. Şi cînd ea şi Tess ajunseră la Tupelo, un buchet o aştepta în

casa de pe strada Allen.

– Tess, i-ai spus tu că venim?

– Nu. Eu cred că dragostea îşi urmează cursul ei firesc. Probabil că are alte surse de la care a aflat.

Amîndouă se uitară la mătuşa Bertha, dar ea ridică nevinovată din umeri.

– V-am spus eu că nu poţi să ai încredere în bărbaţii cu jachetă de piele. Bertha se întoarse ca să nu i se vadă zîmbetul. Hai să bem o ceaşcă de ceai fierbinte. Sînt multe lucruri de discutat şi întotdeauna o ceaşcă de ceai te ajută.

Se uită la Margaret Leigh, aşteptînd confirmarea.

– Da, trebuie să stăm de vorbă.

Margaret Leigh ezită, apoi se duse la mama ei şi o luă de după umeri.

– Noi trei vom sta de vorbă... ca o adevărată familie.

Trei zile după ce Margaret Leigh venise acasă, Andrew îi făcu curte de la distanţă. În fiecare zi îi trimitea cîte ceva – flori, o cutie de bomboane, o cutie muzicală. O lăsă să se împace cu mama ei;

o iubea de la distanţă.

În a patra zi veni în vizită.

Margaret Leigh era în bucătărie, făcea turtă dulce, cînd auzi soneria.

– Deschizi tu, Tess?

Nu primi nici un răspuns şi-şi aduse aminte că Tess şi Bertha plecaseră în vizită la mătuşa Grace.

– Imediat!

Se spălă pe mîini de aluat şi-şi aranjă o şuviţă de păr care-i scăpase din agrafe.

– Vin!

Andrew McGill stătea pe verandă, în lumina soarelui care apunea. Ea îşi ţinu respiraţia şi rămase în prag.

– Bună, Margaret Leigh.

– Andrew...

– Pot să intru?

Ea nu putea să rostească nici un cuvînt.

– Să înţeleg că asta înseamnă da.

Ea se dădu înapoi şi Andrew intră în holul îngust.

– Nu-ţi face griji, iubire. Îmi ţin promisiunea de a nu te atinge pînă cînd nu vei vrea tu.

Era atît de aproape de ea, ca şi cum ar fi atins-o. Îi simţea căldura trupului. Se înmuie din cap pînă-n picioare.

– Mulţumesc, Andrew.

Îi era recunoscătoare. Dacă nu şi-ar fi ţinut promisiunea, dacă ar fi atins-o doar cu un deget pe obraz, l-ar fi luat de mînă şi l-ar fi dus în dormitor. L-ar fi tras pe patul ei cu învelitoare croşetată şi l-ar fi implorat s-o facă să audă din nou acea muzică a dragostei. Şi la naiba cu urmările!

Dar n-ar fi fost frumos din partea ei. Nu se mai conducea după impulsuri de moment. Nu se mai ascundea de probleme. Nu mai încerca să nege adevărul, căutîndu-şi alinare în plăcerile trupeşti. Şi adevărul era că-l iubea pe Andrew McGill, dar îi era frică să nu-l piardă. Aşa păţiseră şi Tess şi Bertha.

Îşi împreună mîinile, adunîndu-şi curajul şi-şi ridică bărbia.

– Nu vrei să vii în bucătărie? Fac turtă dulce.

– Şi mama mea face turtă dulce. O urmă în bucătărie. Hmmm! Miroase bine. Aş putea să mănînc în jur de cincizeci de figurine de turtă dulce.

– Cincizeci?

Îi plăcea cînd Andrew o făcea să rîdă.

– Poate că exagerez puţin. Cred că pot să mănînc numai zece.

– Mă bucur că am făcut turtă dulce.

Se sprijini de masă.

– Şi eu mă bucur că am venit.

Se apropie din nou de ea, putea să-i vadă luminiţele strălucitoare care-i jucau în priviri. Îi simţea respiraţia fierbinte pe obraz atunci cînd se aplecă spre ea.

– Ştii cît de seducătoare eşti cu turtă dulce pe faţă?

– Pe faţă? Îşi aduse mîinile la obraji. Unde?

El întinse mîna, dar se opri chiar lîngă bărbia ei.

– Aici. Ea se şterse şi el îi arătă cu degetul obrazul drept. Şi aici. Margaret Leight îşi frecă obrazul. Şi aici. Degetul lui era îndreptat spre buzele ei.

Ea îşi umezi buzele cu limba.

– Nu mă ispiti în halul ăsta, Margaret Leigh.

– Cum? întrebă ea cu mirare.

– Cu limba ta. Îmi vine să te mănînc.

Ea roşi şi se lipi şi mai tare de masă.

– Nu-ţi face griji, iubire. N-o să te mănînc. Cel puţin, nu încă.

Plecă repede de lîngă ea, ca să nu se lase ispitit. Scaunul pe care-l încălecase îi oferea puţină protecţie, dar nu prea multă. Era o situaţie periculoasă să aibă între el şi femeia pe care o dorea doar o bucăţică subţire de lemn. Dar îi

plăcea pericolul şi provocarea. Răsplata era pe măsura aşteptărilor.

– Hai să-ţi aduc nişte turtă dulce. Prima tavă e încă fierbinte.

Margaret Leigh era bucuroasă că avea ceva de făcut. Ştia cum să facă turtă dulce şi cum s-o servească, dar nu ştia cum să se poarte cu un bărbat ca Andrew McGill.

Mîna îi tremură cînd îi întinse farfuria.

Lui îi era greu să nu-şi calce cuvîntul.

– Nu trebuie să-ţi fie frică de dragoste, Margaret Leigh.

– Nu mi-e frică de tine, Andrew.

– Atunci de ce ţi-e frică?

– De faptul că te iubesc.

El se opri cu furculiţa în aer. Era prima veste bună pe care o auzea, primul semn că Margaret Leigh putea fi a lui.

– Îţi vor arăta un alt fel de dragoste, diferită de cea cu care ai fost obişnuită. Îţi voi arăta o dragoste care nu este numai fizică, ci aproape spirituală, dragoste care cere răbdare.

– Şi cum o să-mi arăţi asta?

– Ai încredere în mine, Margaret Leigh?

Ea se aşeză pe un scaun în faţa lui, înainte de a-i răspunde. Apoi îşi puse mîinile în poală şi-l privi fix în ochi.

– Fie că mă crezi sau nu, eşti singura persoană din lume în care am încredere. M-ai salvat din nişte situaţii îngrozitoare, chiar şi atunci cînd eu nu am vrut. Mi-ai trimis daruri minunate, deşi nu ţi-am spus niciodată că te iubesc. Se aplecă în faţă. Mulţumesc pentru cadouri.

– N-ai pentru ce. A fost plăcerea mea.

– Şi ţi-ai ţinut promisiunea de a nu mă atinge, chiar dacă se vede că-ţi vine greu.

– Aşa este. Cred în puterea atingerilor.

– Dar mai mult decît atît, mi-ai dat sfaturi înţelepte. Datorită ţie, Andrew... m-am împăcat cu Bertha.

– Mă bucur. Te iubeşte cu adevărat.

– Acum ştiu asta. Tot nu înţeleg uneori de ce m-a dat altcuiva şi de ce nu mi-a spus de existenţa tatălui meu, dar încerc să nu mă mai gîndesc la asta.

– Ţi-a zis cine este tatăl tău?

– Da, după ce am convins-o eu şi cu Tess. Deşi a murit, îl iubeşte încă foarte mult şi încerca să-i ia apărarea.

Andrew aştepta, sperînd să-i împărtăşească şi lui ce ştia.

– A fost politician, un senator din Georgia care era însurat. S-au cunoscut pe cînd ea lucra la Washington. Numele lui este Robert Graves Wil-

lingham. Sînt singurul lui copil, de a cărui existenţă n-a ştiut. Îşi lipi palmele de coapse, ca să nu tremure. Mă întreb ce s-ar fi întîmplat dacă ar fi aflat de mine. Mă întreb dacă ar fi divorţat de soţia lui. Mă întreb dacă noi trei am fi putut fi o familie.

– Nu poţi să influenţezi trecutul, Margaret Leigh, dar poţi să influenţezi viitorul.

– Învăţ acest lucru. Îi zîmbi. Şi acum, ce ai de gînd să-mi arăţi despre dragoste?

– Mîine. La şapte. Vin să te iau.

Înghiţi şi ultima bucăţică de turtă dulce şi se ridică, punînd farfuria pe masă, în spatele lui.

– Voi fi gata.

El se îndreptă spre uşă. Ea îl strigă încet.

– Andrew.

El se întoarse. Ea îi zîmbi şi veni lîngă el. Apoi se ridică pe vîrfuri şi-şi trecu uşor degetele peste buzele lui.

– Ai firimituri la gură.

Îşi ţinu degetele pe buzele lui şi el i le sărută îndelung, i le umezi cu limba, bucurîndu-se de dulceaţa pielii ei şi lingîndu-i urmele de cocă care-i rămăseseră pe degete, chiar dacă se spălase pe mîini.

Ea se dădu cu un pas înapoi şi el înţelese că era vremea să plece.

– Pe mîine, dragostea mea.
Şi ieşi pe uşă.

Era gata şi-l aştepta de la şase şi jumătate; stătea în sufragerie. Era îmbrăcată într-o rochie nouă pe care şi-o cumpărase special pentru asta, o rochie roz-deschis de mătase. Pernuţele de pe scaun erau aranjate şi o farfurie cu turtă dulce se afla pe măsuţă. În cameră era semiîntuneric şi era singură – opera lui Tess. Insistase ca mătuşa Bertha să o însoţească la cinematograf, deşi Bertha protestase spunînd că nu mai văzuse un film de douăzeci de ani şi nu ştia nici măcar cum să se poarte.

Margaret Leigh deschise uşa cum auzi soneria. Nici unul dintre ei nu spunea nimic. Stăteau şi se priveau, de parcă era un privilegiu pentru care plătiseră o mie de dolari pe oră şi nu voiau să piardă nici o clipă.

În cele din urmă, ea rupse tăcerea. Îşi apucă tivul rochiei şi făcu o reverenţă.

– Îţi place rochia mea cea nouă?

– Ţi-ai cumpărat o rochie special pentru mine?

– Da.

– N-am mai văzut nici o rochie atît de frumoasă şi nici un model atît de deosebit.

Ea zîmbi.

– Vrei puţină turtă dulce înainte de plecare?

– Numai dacă-mi promiţi că-mi ştergi tu firimiturile de la gură.

– Fără promisiuni. Cel puţin deocamdată.

Stăteau unul în faţa celuilalt, ca un cuplu din epoca victoriană, purtîndu-se de parcă ar fi fost supravegheaţi de o guvernantă. Apoi el o conduse la maşină. Fusese proaspăt spălată pentru această ocazie.

El o duse la o casă mare, aşezată într-o pădurice de pini, în partea de vest a oraşului Tupelo. Pe drum ea nu-i puse nici o întrebare şi nu-l întrebă nimic nici cînd ei parcă maşina pe aleea din faţa încîntătoarei case. Avea deplină încredere în Andrew.

– Fratele meu Rick locuieşte aici. În seara asta îmi vei cunoaşte familia.

– Andrew, ţi-am spus că nu pot să-ţi promit nimic.

– Dragostea mea, deşi mi-ar plăcea să-i anunţ că ne vom căsători şi să te prezint ca pe viitoarea mea mireasă, nu voi face lucrul acesta. Această vizită este pentru tine, numai pentru tine. E o reuniune de familie. Vor fi Rick, Martha Ann şi

copiii lor şi mama şi tatăl meu, Sarah şi Silas. Jo Berth şi Colter n-au putut să vină pentru că sînt prea mici copiii lor, dar o să-i vezi în poze.

El o linişti cu un zîmbet.

– Te rog doar să-mi observi familia şi să vezi ce fel de dragoste preţuiesc ei.

Sarah şi Silas McGill stăteau pe canapea, unul lîngă altul, ţinîndu-se de mînă. Erau frumoşi ca orice oameni în vîrstă care se iubiseră şi avuseseră o viaţă fericită. Feţele lor ridate străluceau de încîntare.

Margaret Leigh îi plăcu imediat.

După ce Andrew făcu prezentările, Sarah îi arătă locul de lîngă ea.

– Stai lîngă mine, draga mea. O să te apăr eu de untul de arahide şi de gemul care ar putea să vină spre tine în cursul serii.

Se întinse şi ciufuli părul unui băieţel blond care chicoti şi se duse lîngă Silas.

– Bunicule, mă iei în braţe?

Silas îl luă, apoi se întoarse spre soţia lui.

– Sarah, nu ştiu cine este puştiul ăsta, dar se pare că mă place. Crezi c-ar trebui să-i fac o

poză?

Arătă spre aparatul de fotografiat de la picioarele lui.

Sarah îl bătu pe mînă.

– Este Michael, nepotul tău. Îţi aduci aminte, Silas? Este unul din băieţii lui Rick şi ai lui Martha Ann.

Silas chicoti.

– Şi-o să fie detectiv particular, la fel ca tatăl lui.

– Da, dragule. Precis.

Sarah continua să-l bată uşor pe mînă.

Margaret Leigh văzu că Andrew se uita la ea. Zîmbi şi-i făcu cu ochiul ca şi cum i-ar fi spus: „Ce ţi-am zis eu"?

Rick şi Martha Ann intrară cu tăvile de aperitive. Încă doi băieţei îi urmau, unul călărind un ponei de jucărie, iar celălalt imitînd zgomotele pe care le face o maşină de curse.

Martha Ann McGill era o femeie superbă, cu părul negru şi cu o aluniţă lîngă gură. Avea un rîs molipsitor, în special cînd soţul ei era prin apropiere. Rick semăna foarte mult cu fratele lui, încît Margaret Leigh se trezi făcînd comparaţie între ei. Avea părul blond ca al lui Andrew şi rîdea din orice, dar nu avea ochii lui albaştri şi nu era inocent şi în acelaşi timp imoral, ca Andrew, şi nici

nu avea strălucirea celui care stă multă vreme la soare.

În concluzie, Andrew era mai bărbat. Era mai atrăgător decît fratele lui. Cel puţin aşa credea ea. Totuşi, Martha Ann ar fi contrazis-o în mod sigur. Era evident că pentru ea Rick McGill era cel mai frumos bărbat din lume. Se atingeau adesea: el o mîngîia pe obraz, ea îl lua de braţ. Şi privirile pe care le schimbau spuneau totul: erau încă nebuni unul după celălalt, după cinci ani şi două serii de gemeni, după scutece murdare, răceli, deranjamente stomacale şi dusul gunoiului, după şters pe jos şi după ce se văzuseră unul pe altul şi în momentele cele mai nepotrivite.

– Trebuie să le vezi pe fete.

Martha Ann o luă de mînă pe Margaret Leigh şi o duse în camera copiilor. În trei pătuţuri albe dormeau trei frumuseţi micuţe, două brunete, ca Martha Ann şi una blondă, ca Rick. Dormeau pe burtă cu pumnişorii strînşi lîngă obrăjorii rozalii şi cu funduleţele lor, îmbrăcate în pantalonaşi cu dantelă, în sus.

– Sarah, Rebecca şi Julia.

– Sînt ca nişte îngeraşi, zise Margaret Leigh.

– Numai cînd dorm.

Martha Ann se apropie de pătuţuri şi aranjă o păturică, netezi colţul unui cearceaf şi le mîngîie

drăgăstos pe fiecare pe spate.

– Ar trebui să fii aici cînd sînt treze. Rîse. Sau poate că n-ar trebui. Ţipă atît de tare, încît cred c-or să fie cîntăreţe de operă.

Cînd ieşi din cameră, Margaret Leigh aruncă o privire la o fotografie de pe un dulăpior. Era a unei blonde frumoase cu un bărbat brunet, impunător şi cu doi bebeluşi în braţe.

– Jo Beth, Colter şi nou-născuţii, îi explică Margaret Ann. O să vină în curînd în vizită. Chipul i se umbri. Silas şi Sarah îmbătrînesc şi nu mai pot călători. Jo Beth vrea ca ei să-şi vadă noii nepoţi.

Margaret Leigh îşi aminti ce-i spusese Andrew la cină în familia ei: „Familia mea pune mare preţ pe căldura sufletească, pe afecţiune, pe spontaneitate şi fericire". Era o plăcere să-i priveşti.

Cina fu veselă; fraţii McGill se întrecură pe ei înşişi, făcîndu-i pe toţi să rîdă. De fapt, îşi spuse Margaret Leigh, rîsul îi va rămîne în amintire mereu cînd se va gîndi la seara aceasta.

După ce ea şi Andrew îşi luară rămas bun şi erau în drum spre casă, ea se întoarse spre el ca să-i vadă faţa în lumina farurilor.

– Mulţumesc, Andrew. M-am simţit minunat.

– Mă bucur, Margaret Leigh. Am vrut să te distrezi.

– M-am distrat.

El nu-i zise „Ţi-am spus eu". N-o întrebă ce fel de dragoste văzuse. Nu se lăudă. Se uita drept înainte şi începu să fluiere vesel.

Şi cînd ajunseră acasă la ea, o conduse pînă la uşă, ţinînd-o uşor de cot – nu era o atingere în toată puterea cuvîntului, dar nici nu o lăsa să se simtă singură în întuneric.

Lumina de pe verandă era aprinsă. Îi poleia cînd stăteau faţă-n faţă şi nu se îndurau să-şi ia rămas bun.

– Mulţumesc că ai venit cu mine. Ar fi vrut să-i spună: „Mărită-te cu mine".

– Mulţumesc că m-ai invitat. Ar fi vrut să-i spună: „Te iubesc".

– Acum cred c-am să plec.

Ar fi vrut s-o ia în braţe.

– Da. Ar trebui.

Ar fi vrut să-l roage să rămînă.

– Noapte bună, Margaret Leigh.

În momentul acela se apropie de ea. Din obişnuinţă, dădu să o mîngîie pe obraz. Mîna lui se opri în aer şi el o privi în ochi.

– Te iubesc, frumoaso. Şi am răbdare. Să ştii lucrul ăsta. Să-ţi aduci mereu aminte.

Ea îi luă mîna şi i-o puse pe obraz.

– Îmi voi aduce aminte. Îţi promit.

Rămaseră aşa o vreme, cu mîna lui pe obrazul ei, cu mîna ei peste a lui, plini de dorinţă, dar şi de regrete.

– Îmi pare rău dacă te-am rănit, zise el.

– Şi mie îmi pare rău pentru toată bătaia de cap pe care ţi-am pricinuit-o. M-am purtat prosteşte şi copilăreşte.

– Ba nu. Eu am fost nesuferit şi arogant.

– Ba nu. Tu ai fost generos şi m-ai protejat.

Rîseră amîndoi.

– Dacă o ţinem tot aşa, spuse el, va trebui să ne punem medalii unul altuia. Zîmbi şi ridică din sprîncene. Ştiu eu cîteva locuri unde aş vrea să ţi le prind.

Ea roşi.

– Noapte bună... din nou. Vise plăcute, frumoaso. Dădu să plece, apoi se întoarse. Ţine minte... cînd mă vei dori, cînd vei vrea să te ating, nu trebuie decît să-mi spui. Voi fi acolo cînd vei fi pregătită.

Se îndepărtă pe alee, fluierînd. Ea auzea încă fluieratul lui cînd se urcă în maşină. Apoi el trînti uşa şi porni motorul.

Cînd Andrew ajunse acasă, telefonul suna. Era Rick.

– Îmi place, Andrew.

– Foarte bine. Eu o iubesc.

Rick rîse.

– Cred că stai pe treptele casei ei, cîntîndu-i la chitară şi făcîndu-i curte ca un nebun.

– Nu.

– Nu?

– Este genul liniştit. Nu vreau s-o grăbesc. Aştept să-mi dea un semn.

– Tu aştepţi? Nu-ţi stă în fire. De unde ştii că n-o să aştepţi degeaba?

– Pentru că ştiu, asta-i tot.

– Să-mi spui dacă ai nevoie de vreun sfat. Am vrăjit-o pe Martha Ann.

Andrew auzi vocea cumnatei lui.

– Numai pentru că m-am lăsat eu vrăjită, dragul meu.

Apoi îi auzi sărutîndu-se. Închise încet telefonul. În cîteva minute vor uita că au sunat.

Andrew îşi luă chitara şi ieşi pe verandă. Era o noapte caldă, nici n-ai fi zis că este octombrie. Se aşează în balansoar şi ciupi o coardă. Apoi alta. Apoi alta. Nu peste multă vreme cînta *All I ask of you* din *Fantoma de la Operă.*

Margaret Leigh va veni la el. În curînd. Ştia, pentru că el fusese cel care trezise la viaţă senzualitatea ei înnăscută, el aprinsese flacăra care-l încălzise. În timp ce cînta, cuvintele cîntecului îl obsedau.

– Spune-mi că mă iubeşti, Margaret Leigh.

Numai o păpăludă din adîncul pădurii îi răspunse.

Margaret Leigh o găsi pe Tess aşteptînd-o.

– Cum a fost, Margaret Leigh?

– Am petrecut o seară minunată.

Margaret Leigh îşi scoase pantofii cu toc şi se aşeză pe canapea lîngă sora ei.

– M-am îndrăgostit nebuneşte de el şi nu prea ştiu ce să fac.

– Pot să-ţi dau o mulţime de sfaturi... unele chiar bune. Tess rîse. Dumnezeu ştie, am destulă experienţă. Ce vrei să ştii mai întîi?

– Păi...

Margaret Leigh se opri, gîndindu-se de cîte ori îi reproşase că trăieşte în pădure, doar cu cîinii lui şi dorindu-şi să-i arate că greşise. Apoi îşi aduse aminte de cîte ori se apropiase de ea şi ea îşi dorise să fie în braţele lui. Dar între ei stătea promisiunea pe care i-o făcuse şi de care ea nu ştiuse cum să-l dezlege.

Privi la sora ei. Era frumoasă, deşteaptă şi avea încredere în ea însăşi.

– Îţi mulţumesc, Tess, dar trebuie să mă descurc singură. Dacă vreau să-mi leg viaţa de cea a lui Andrew McGill, trebuie să învăţ să mă descurc singură cu... toate. Tu nu vei fi mereu lîngă mine să-mi spui ce să fac dacă greşesc.

Tess se ridică şi se întinse.

– Am sentimentul că vei şti exact ce ai de făcut cînd va veni timpul. Noapte bună, Maggy.

Îi trebuie trei zile lui Margaret Leigh ca să-şi dea seama ce să facă. Din fericire, avea o mulţime de informaţii la îndemînă, la bibliotecă. Ce face un bărbat cu cîinii? Găsi răspunsul la bibliotecă. Ce erau Campionatele naţionale? Erau cărţi pe această temă la bibliotecă.

Îşi făcu planul şi începu să şi-l pună în aplicare. Şi în cele trei zile nu primi nici o veste de la Andrew. Înainte s-ar fi îngrijorat. S-ar fi gîndit că un bărbat ca el nu poate iubi o femeie ca ea, că-i spusese ceea ce-i spusese sub impulsul momentului şi că între timp se răzgîndise. Dar acum, Margaret Leigh îşi aduse aminte în cîte feluri îi arătase c-o iubeşte şi-l iubea şi mai mult pentru că-i dăduse tot timpul de care avea nevoie.

Cînd fu gata, se duse la Tess.

– Am nevoie să-mi spui un lucru, Tess.

– Care?

Margaret Leigh îi răspunse. După ce Tess rîse cu lacrimi, îi arătă.

Andrew McGill dormea somnul liniştit al celui care se ştie cu conştiinţa curată. Tresări în somn, visînd că un ţînţar îi gîdila încheietura mîinii. Îşi îngropă capul mai adînc în pernă şi visă că era pe o pajişte înflorită. Simţea mirosul florilor.

– Andrew.

Acum visa că auzise vocea unui înger.

– Andrew.

Şi vocea semăna cu a lui Margaret Leigh. Se ridică în capul oaselor şi se frecă cu mîinile la ochi ca să-şi alunge somnul. Avea ceva legat de mîna dreaptă. Clipi, încercînd să se obişnuiască cu întunericul şi se uită la mîna lui. Un cordon auriu era legat de încheietura lui şi cordonul era legat de o altă mînă, o mînă mică, parfumată şi catifelată. Începu să zîmbească din colţul gurii. Legată de cordonul auriu era o femeie, o femeie care-i zîmbea şi care purta o cămaşă de noapte

albă, de mătase.

– Margaret Leigh.

– Aşa mă cheamă. Ea zîmbi.

– Cum naiba ai intrat?

– Aşa primeşti tu o femeie îndrăgostită?

Ea se aplecă şi-l sărută. El nu mai vru să spună nimic o vreme. O trase mai aproape şi-şi lipi gura de a ei; sînii ei se sprijineau de pieptul lui şi cu mîna liberă o ţinea de mijloc.

Cînd se opriră ca să respire, o întrebă din nou.

– Cum ai intrat?

– Am forţat încuietoarea.

– Ai forţat încuietoarea! Doamne Dumnezeule, unde ai învăţat aşa ceva?

– Nu-ţi spun.

El rîse.

– Oamenii sînt trimişi la închisoare pentru fapte mai mărunte ca asta.

– Ia-mă prizonieră. Sînt a ta.

Îl sărută pe gît şi-l mîngîie pe coapsă.

– Mă împiedică un singur lucru.

El ridică mîna legată.

– Putem să scoatem cordonul care ne uneşte?

– Doar pentru moment. Dar separarea va fi doar temporară. Vreau să fiu legată de tine pentru totdeauna.

Andrew rămase nemişcat. În sfîrşit auzise cu-

vîntele pe care le aşteptase şi nu îndrăznea să spună nimic. Se simţea cuprins de dragoste pentru Margaret Leigh şi avea un nod în gît.

– Vorbeşti serios? şopti el.

– Acum şi pentru totdeauna. Te iubesc, Andrew McGill, şi dacă mă mai doreşti...

– Dacă te doresc!

Îi luă faţa în palme şi o privi de parcă era prima femeie pe care o vedea.

– Margaret Leigh, te doresc mai mult decît doresc dimineţile însorite de sîmbătă şi cîinii bine dresaţi. Se opri, gîndindu-se la toate lucrurile care-i plăceau mai mult pe lume. Te doresc mai mult decît doresc muzica cîntată încet, pe verandă, într-o noapte frumoasă de vară, mai mult decît rîsul, decît floricele de porumb în faţa căminului, iarna. Ochii îi străluceau. Te doresc, acum şi pentru totdeauna.

Pentru o clipă ea simţi că-i dau lacrimile de fericire, apoi zîmbi, iar zîmbetul se transformă în rîs.

– Andrew, asta înseamnă că o să ne căsătorim?

– Da.

El chicoti şi-i făcu o plecăciune serioasă, cît de serioasă putea fi o plecăciune făcută de un bărbat gol.

– Nici eu nu aş fi putut să-ţi propun mai frumos. Accept, Margaret Leigh.

Zîmbind, ea-şi puse un cot pe genunchi şi-şi sprijini cu o mînă bărbia, prefăcîndu-se că se gîndeşte profund.

– Asta nu ajunge. Arată-mi, Andrew.

Privirea lui o ardea în timp ce dezlega cordonul care-i lega.

– Asta poate să dureze toată noaptea.

Aruncă şnurul jos şi începu să-şi savureze viitoarea mireasă.

O sprijini cu spatele de perne şi îi contură trupul cu mîinile lui. O mîngîie pe umeri şi-i dădu jos bretelele subţiri ale cămăşii de noapte. Ea tremură cînd mîinile lui coborîră spre decolteul ei, înfiorînd-o. El îi acoperi sînii cu palmele şi-i frămîntă pînă ce se împliniră şi sfîrcurile li se întăriră.

Ea stătea nemişcată, urmărind jocul luminii în părul lui, în timp ce el îşi continua explorarea erotică. Îi mîngîie îndelung talia, căldura mîinilor lui îi pătrundea prin cămaşa de mătase şi-i ardea pielea. Îl simţea cu tot trupul şi se umezi de dorinţă.

– Te rog, Andrew.

Îşi ridică braţele spre el. Îşi puse un picior peste ea şi se aplecă s-o sărute. Printre sărutări fierbinţi, pasionate, el îi spuse:

– Iubirea este mai frumoasă cînd e savurată...

şi eu am de gînd să te savurez mult timp de acum înainte.

El o sărută pe gît în jos, alintîndu-i toate locurile unde-i simţea pulsul, în timp ce mîna lui îi aluneca pe coapsele învelite în mătase.

– Te iubesc atît de mult în alb... El îi dezveli sînii. Părul lui era auriu în lumina lunii, cînd se aplecă peste ea. Am de gînd să te iubesc în toate culorile curcubeului.

Buzele lui o făcură să se înfioare.

– Soarele nu te-a atins aici... – el se opri s-o guste în locul acela, apoi continuă – nici aici... nici aici... dar eu te-am atins şi te voi mai atinge.

Cămaşa de mătase foşni cînd i-o trecu peste picioare şi o aruncă. Căzu, formînd o grămăjoară albă lîngă cordonul auriu.

Aplecat deasupra ei, sprijinit într-un cot, privea chipul celei pe care o iubea.

– De data asta ai venit în patul meu de bunăvoie.

– Da. Degetele ei îi mîngîiau faţa. Da, Andrew. Te doresc.

– Cînd doi oameni fac asta din dragoste, experienţa este prea frumoasă pentru a fi descrisă în cuvinte, Maggy.

– Arată-mi.

Şi el îi arătă. Intră în ea uşor, cu blîndeţe.

Începu să se mişte uşor înăuntrul ei şi ea auzi din nou muzica aceea minunată, vrăjită, misterioasă.

Făcură dragoste încet, cu tandreţe, ca şi cum îşi jurau unul altuia iubire veşnică, avînd ca martori doar o cămaşă albă de noapte, de mătase şi un şnur auriu. Şi cînd terminară, el o luă în braţe, capul ei se odihnea pe umărul lui şi el stătea cu piciorul peste coapsa ei.

O sărută pe frunte.

– Mulţumesc că ai venit.

– Nimic altceva nu ar fi fost de ajuns. Trebuia să-ţi arăt că te iubesc aşa cum eşti, Andrew. Şi te vreau exact aşa cum eşti.

Stăteau nemişcaţi, bucurîndu-se de această apropiere ca doi oameni care se iubiseră îndelung, din tot sufletul. Se auzi un zgomot şi Andrew se ridică într-un cot şi se uită la Margaret Leigh.

– Ai spus ceva?

– Nu.

Ea zîmbi şi-l mîngîie pe obraz.

– Ţi s-a părut.

Zgomotul se auzi din nou, un scîncet slab. El îşi ridică capul, ascultînd.

– Parcă am auzit un căţeluş.

Ea rîse.

– Credeam că va fi cuminte pînă dimineaţă.

– Cine?

Ea se ridică, îşi puse cămaşa de noapte şi-l luă de mînă.

– Vino cu mine, Andrew. Am ceva să-ţi arăt.

El îşi trase o pereche de pantaloni scurţi pe el.

– Dacă e la fel ca ultimul lucru pe care mi l-ai arătat, nu ştiu dacă mai rezist.

– Aşteaptă şi-ai să vezi.

Îl duse în camera din faţă şi aprinse lumina. În mijlocul camerei, pe podea, era o cutie de carton din care ieşea capul unui căţeluş negru cu alb.

– Este un pui de ogar.

Ea rîse.

– Ştiu, Andrew.

El îngenunche lîngă cutie şi scoase căţeluşul.

– Are culoarea potrivită şi însemne bune. Se uită la Margaret Leigh. Ce caută aici?

Ea veni lîngă el şi începu să mîngîie căţelul pe cap.

– Este cadoul meu de nuntă. După tot ce-am spus despre profesia ta, trebuia să ştii că am încredere în tine şi în ceea ce faci.

– Este frumos. Tu eşti frumoasă.

Se aplecă s-o sărute şi în curînd se îmbrăţişau şi se sărutau de parcă ziua de mîine n-ar fi existat. Ar fi continuat aşa, dacă n-ar fi protestat căţelul. Nu-i plăcea să fie strivit între ei.

Andrew se dădu înapoi şi Margaret Leigh se aşează pe jos, îşi strînse genunchii la piept şi-şi puse braţele în jurul lor.

– Nu este din părinţi campioni. Nu mi-am permis să-ţi iau un căţeluş cu părinţi campioni. Dar ştiu că tu îl poţi face să fie campion, Andrew. Ştiu asta.

Andrew puse căţeluşul înapoi în cutie şi o duse pe Margaret Leigh pe canapea. Ţinînd-o lîngă el, îi puse întrebarea care-l frămînta, pe care îi fusese teamă să i-o pună.

– Dar ştii că asta cere timp pentru pregătire, pentru antrenamente?

– Ştiu.

– Cum aşa?

– Sînt o femeie deşteaptă, Andrew. Am citit despre asta la bibliotecă.

– Şi eşti de acord să stai aici, cu mine, în pădure?

– Cu două condiţii.

– Care sînt?

– Să mă laşi să aduc un televizor. Nu simt că mă uit la ştiri pînă nu-l văd pe Peter Jeannings.

– Este un preţ mic pe care sînt dispus să-l plătesc. Şi a doua?

– Să mai facem o cameră pentru copii cînd va fi cazul.

– Copii?

– Nu vrei copii? Ea se posomorî. Credeam... că, ei bine, fratele tău are şase şi sora ta doi... şi credeam că vrei...

– Patru sau cinci vor fi de ajuns.

Zîmbind, o mîngîie pe coapsă.

– Dar mai este ceva, Margaret Leigh.

– Ce?

– Rick are un avantaj. Cred că ar fi bine să începem de acum, altfel nu-l vom prinde din urmă.

Se lăsă pe spate, pe canapea, trăgînd-o lîngă el.

– Ce zici de asta, frumoasa mea?

Ea îl apucă de elasticul pantalonilor.

– Zic că n-o să-l prindem din urmă dacă nu taci odată!

Epilog

Baguefala Bottom era în floare. Arborii lui Iuda şi sîngerii stăteau unii lîngă alţii – arborele lui Iuda împodobit ca o femeiuşcă ce se duce la dansul de sîmbătă seara, iar sîngerul rozaliu de ruşine şi timid ca o mireasă. Violetele răsăreau din pămîntul negru şi-şi întorceau feţele spre soare. Stejarilor le apăreau mugurii şi la poale dealurilor narcisele şi margaretele dansau în adierea vîntului de primăvară.

Margaret Leigh McGill ieşi pe verandă, cu părul ei des lăsat liber pe umeri. Purta nişte blugi vechi, decoloraţi, dar confortabili, un tricou roz de bumbac, avea o mătură în mînă şi cînta.

Mătura aduna cîte un fir de praf pe ici, pe colo. De cînd stătea Margaret Leigh la Boguefala Bottom, praful, pînzele de păianjen şi dungile de pe cadă erau de domeniul trecutului.

În curtea din spate cîinii lătrau, dîndu-i bună dimineaţa lui Andrew. Acum Margaret Leigh îi ştia pe toţi pe nume – Mississippi Rex, Sam Pea, Lollipop, Jonas şi în cele din urmă Colonelul Leigh, darul ei de nuntă. Îi deosebea şi după lătrat. Cel al Colonelului Leigh era cel mai puternic dintre toate, încercînd să atragă atenţia stăpînului.

Margaret Leigh începu să cînte mai tare. Şi ea voia să atragă atenţia stăpînului. Şi ştia cum.

– Nu-ţi plac dimineţile de sîmbătă?

Cuvintele îl precedară, venind de după colţul cabanei cu o jumătate de minut mai devreme ca el să apară după colţ. Margaret Leigh puse mătura lîngă uşă şi coborî scările în fugă să-l întîmpine.

Cu braţele întinse, sări spre el. El o prinse, o luă pe sus şi începu să se învîrtească cu ea.

– Ba da! Ba da! Îmi plac toate dimineţile cu

tine, Andrew.

– Ahh, Maggy!

Îi dădu drumul, lăsînd-o să alunece în jos, lipită de el.

– Cum poate un bărbat să-şi vadă de ogari, cu o femeie frumoasă ca tine prin preajmă?

– Asta ai, Andrew McGill, dacă m-ai cerut de nevastă.

– Dacă-mi aduc bine aminte, tu m-ai cerut de bărbat.

– Şi tu ai spus da.

– Aşa este. El rîse, apoi o sărută. Hmmm, aşa-mi place să-mi încep ziua.

– Aşa ţi-ai început-o acum o oră.

– Mi-ar plăcea să o încep de vreo zece, unsprezece ori.

O luă în braţe şi o sărută, de data asta încet, savurînd parfumul părului ei şi gustul de gem de căpşuni al buzelor ei, – gem făcut în casă de propria lui nevastă. Lui Margaret Leigh îi plăcea să facă treabă. Şi el era cel mai norocos bărbat din lume.

O sărută îndelung, trecîndu-şi mîinile pe corpul ei şi simţi cum îi răspunde la mîngîieri.

– Hmmm, Andrew. Cum poate o doamnă să gîndească, cu un bărbat ca tine prin preajmă?

– La ce să te gîndeşti, în afară de asta?

O sărută din nou. Rămaseră îmbrăţişaţi pînă cînd li se tăie respiraţia şi picioarele li se înmuiară. Din depărtate se auzi claxonul unei maşini şi zgomotul cauciucurilor pe pietriş.

Margaret Leigh aruncă o privire spre drum. *Chevy Nova* maro a poştaşului venea pe alee.

– A venit Arthur, zise ea.

– O să fie dezamăgit dacă nu-i arătăm cît ne iubim.

Andrew se aplecă deasupra ei, lipindu-şi buzele de ale ei, dar se uita cu coada ochiului la cutia poştală.

Arthur Harrison opri maşina lîngă cutia poştală şi mai claxonă o dată. Apoi se aplecă pe geam şi flutură un teanc de scrisori.

– Porumbeilor, sînteţi nemaipomeniţi! Unui om bătrîn ca mine îi face bine să vină să vă vadă împreună. Ce mai faceţi?

Ţinîndu-se de mînă, Andrew şi Margaret Leigh se îndreptară spre cutia poştală, pe alee.

Andrew luă scrisorile şi dădu mîna cu Arthur.

– Foarte bine, Arthur. Dar tu?

– Nu mă plîng. Mai văd încă şi mai am dinţi ca să mănînc mazăre cu carne. Rîsul lui puternic răsună în toată pădurea. Privi în jur, admirînd bo-

găţia de culori a primăverii. Este frumos aici.

– Nouă ne place.

Margaret Leigh îl strînse de braţ pe soţul ei.

– Auzi, am văzut că ai o scrisoare de la Grand Junction, din Tennessee. Nu acolo ai cîştigat campionatul acela cu unul din cîinii tău?

– Ba da. Mississippi Rex a cîştigat campionatul în februarie.

– Ei bine, cred că mai bine plec. Statul nu mă plăteşte să mă opresc şi să stau de vorbă.

Arthur le făcu cu mîna, mai claxonă o dată şi porni maşina, lăsînd în urma lui un nor de praf.

Andrew rămăsese pe alee, căutînd scrisoarea de la Grand Junction. Era la mijlocul teancului, un plic alb, subţire, cu însemne oficiale.

Margaret Leigh îi luă din mînă celelalte scrisori.

– Deschide-o, Andrew.

El rupse plicul, scoase scrisoarea şi începu să citească. Cînd ajunse la jumătate, faţa i se lumină. Zîmbi, apoi dădu un chiot de bucurie. O luă în braţe pe Margaret Leigh şi dansă cu ea.

– Spune-mi şi mie, Andrew! Spune-mi!

– Mă anunţă că numele meu şi al lui Mississippi Rex vor fi înscrise în Cartea de aur a campionatelor.

– Este minunat! Ştiam eu că o să reuşeşti.

– Frumoaso, asta nu-i nimic. Aşteaptă să vezi cînd va participa Colonelul Leigh la întreceri. Atunci vor vedea ce înseamnă un *adevărat* campion.

Luă restul scrisorilor din mîna ei şi le puse în cutia poştală.

– Ce naiba...

– Pot să mă aştepte. Vestea asta se cere sărbătorită.

– Cred că este nişte bere rece în frigider.

– Voiam să spun sărbătorită *cu adevărat.*

Ochii lui străluceau cînd o luă de mînă şi o duse la hamacul de sub copac. Deja îşi descheiau nasturii unul altuia cînd se aşezară în hamac. Paravanul pe care-l făcuse Andrew în toamna trecută îi ascundea de priviri indiscrete.

Capsele pocniră, fermoarele făcură zgomot şi hainele foşniră cînd le puseră grămadă jos. Hamacul se legănă întruna, pînă ce terminară.

Ţinînd-o deasupra lui, Andrew îi dădu părul de pe faţă.

– Îţi aduci aminte de prima zi cînd ai venit aici?

– Cînd m-ai întrebat dacă am făcut dragoste în hamac?

– Ai făcut dragoste în hamac, doamnă McGill?

– O, nu o dată, de sute de ori.

Începu s-o sărute pe gît.

– Şi eu care credeam că preferi cearceafurile albe şi răcoroase.

– Îmi plac.

Ea îşi băgă mîinile în părul lui şi-l trase spre sînii ei.

– Sigur că şi fînul are avantajele lui.

– Mmmm, minunat...

El se opri o clipă şi-i zîmbi seducător.

– Dar ce zici de salteaua aia din faţa căminului?

– Tocmai despre ea voiam să-ţi vorbesc.

Aplecîndu-se deasupra lui, îi acoperi faţa cu sărutări şi-l sărută şi pe vîrful nasului.

– Ce este cu salteaua aia?

El îşi puse mîinile pe şoldurile ei şi o trase spre el.

– Cum poate o fată să gîndească, cînd tu faci asta?

Ea gemu de plăcere. Hamacul începu să se legene din nou. Margaret Leigh închise ochii, îşi dădu capul pe spate, trăind din plin bucuria dragostei.

Stăteau întinşi în hamac şi primăvara îi încînta cu culorile şi parfumul ei. Ea stătea deasupra, cu capul pe pieptul lui şi el o mîngîia pe păr.

– Nu mi-ai spus de salteaua aia, Maggy, dragostea mea.

– Îţi aduci aminte de noaptea aceea în care am atîrnat felicitări de Sfîntul Valentin deasupra căminului...

– ... Şi am făcut floricele...

– ... Şi am pus salteaua aia în faţa căminului...

– Hmmm, îmi aduc aminte.

– Atunci s-a întîmplat.

El chicoti.

– Cred şi eu.

Ea se sprijini într-un cot, ca să-i vadă faţa.

– Atunci a fost conceput copilul nostru.

– Copilul nostru?

El puse un picior peste marginea hamacului şi-l opri din legănat. Apoi îi luă capul în palme şi o trase în jos spre el.

– *Copilul nostru?*

– O să avem un copil, Andrew.

El închise ochii şi o strînse la piept atît de tare, încît abia mai putea respira. Scotea sunete de plăcere ca gunguritul porumbeilor. Apoi slăbi strînsoarea şi-i ridică bărbia cu un deget ca să o poată privi.

– Maggy, crezi că este bine să faci dragoste în hamac?

– Depinde cu cine. Rîse, apoi îl mîngîie pe faţă. N-am nimic, dragul meu, dar cînd o să fiu atît de mare, încît n-am să-mi mai văd vîrful picioarelor, cred că va trebui să ne comportăm ca doi bătrîni şi să ne mulţumim cu patul.

– Pînă atunci... O mîngîie uşor pe coapse. Maggy, cred că trebuie să sărbătorim evenimentul...

SFÎRŞIT

Loveswept

Un non-conformist cu o geacă de piele...

Dresorul de cîini Andrew McGill are o purtare scandaloasă care o face pe serioasa bibliotecară Margaret Leigh Jones să roşească. Convins că s-ar putea distra la sfîrşit de săptămînă, dacă ar învăţa-o pe această doamnă cum să se bucure de viaţă, Andrew se hotărăşte să-i facă curte. Margaret Leigh e încîntată să descopere că senzualitatea ei n-are nevoie decît de o scînteie... şi că o femeie poate deveni îndrăzneaţă în braţele bărbatului potrivit! El o incită cu sărutări pasionate şi cu felul lui de a dansa. Dar cînd descoperă din întîmplare un secret de familie, Margaret Leigh încearcă să se emancipeze. Andrew vrea să fie eroul ei, să o salveze de ea însăşi, dar pasiunea dintre ei nu mai poate fi stăvilită. Va putea el s-o înveţe cu tandreţe pe iubita lui că atunci cînd un bărbat şi o femeie se întîlnesc, nu este numai o unire a trupurilor, ci şi a sufletelor?

Lei 2900